

Jagelno, 5 m...
Inc. 166 = H.^e 13698

Ja iego slugax
Moy laskawy pane
przyimiyczye to ...
a b c d e f g h i k l m
n o p q r s t v x y z

166–171
Inc.

1650.

o iuvenculaꝛu tympanistria

In ecclesiis benedicite deo d(omi)no de fon
tibus isrl. Ibi beniamin ado
lescentulus in mentis excessu. Princi
pes iuda duces eoꝝ. principes za
bulon principes neptalim. Man
da deus virtuti tue confirma h[illegible]
[illegible] A

omnium finium terre [illegible]
ge. Preparans montes in vir
tute tua accinctus potentia q(ui)
profundum maris sonum fluctuum
Turbabuntur gentes et timebunt
habitant termi[illegible]
[illegible]is. [illegible]

[abun]dabunt frumento clamabunt

enim ymnum dicent. Psalmus David

[Iubi]late deo omnis terra psalmum

[di]cite nomini eius. date gloriam laudi

[eius. Di]cite deo. quam terribilia sunt

[opera tua domine] in multitudine virtu[tis tue mentientur tibi]

inimici tui. Om[nis]

bit in finem. Currus dei decem mili

bus multiplex. dominus in eis in synai

[in] sancto. Ascendisti in altum cepisti cap

tivitatem. accepisti dona in hominibus

etenim non credentes inhabitare dominum deum.

Benedictus dominus die cottidie. prospe

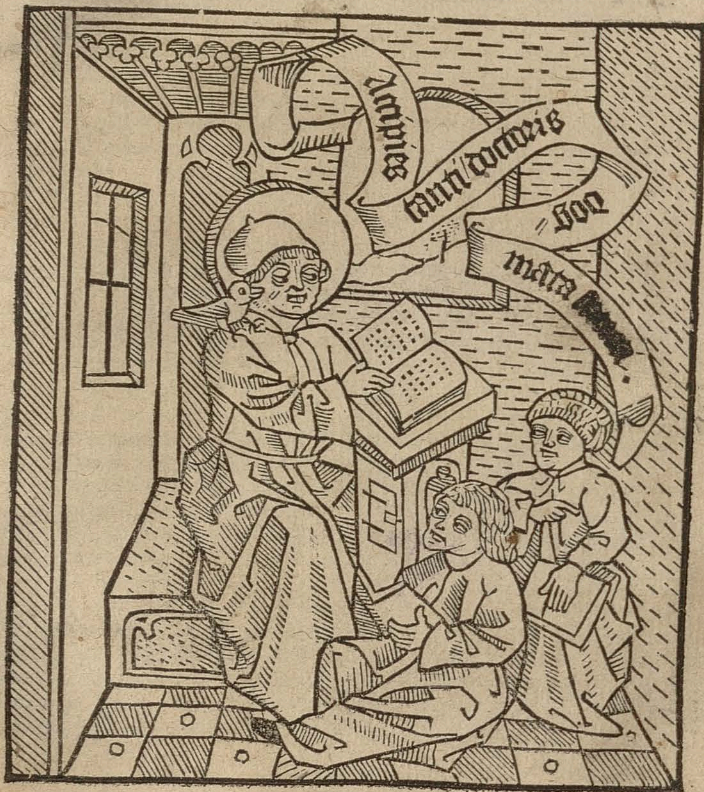
rum iter faciet nobis deus salutari[um]

milia let[antium]

Inven. 171

Promptuariũ argumen

torum dialogice ordinatorum. a duob₉ mutuo sibi ob/uintib₉ per ꝯtrarias rõnes. presuppositis ꝯclusionib₉ tanq̃ȝ sagittarioꝝ signaculis disputatũ: Quod est (dum materia expostulat) etiã probleumaticũ. vtile ꝛ necessariũ omnib₉ qui volũt rectuȝ impetrare argumentandi ꝛ soluendi modum. in supplementũ illoꝝ collectuȝ. qui dũ disputant argumenta excogitare nõ possunt

BIBLIOTHECA UNIV. IAGELL. CRACOVIENSIS

ELENCHUS CONCLUSIONUM.

1 Logica e de secundis intentionibus.
2 Logica e de primis intentionibus.
3. Secundae intentiones st subiectiue in intellectu.
4 Logica e scientia realis
5 Logica e scientia speculatiua.
6 Logica e simpliciter practica.
7 Definitio intelligi unico intelligendi actu.
Definitio unico intelligendi actu non comprehenditur.

BIBLIOTHECA UNIV. IAGELL. CRACOVIENSIS

Roponam vobis

pꝛo bleuma. qđ ſi ſolueritis mihi inter ſeptem dies
ꝯuiuij. dabo vobis triginta ſindones ⁊ totidē tuni
cas. Si aūt nō poteritis ſoluere nobis. dabitis mi
hi triginta ſindones ⁊ totidē tunicas Judicū. xiiij.
Uerba iſta ad ꝓpoſitum introducenda fuerūt du/
oꝛum ſcholariuꝫ. quoꝝ vnus vocabatur Lilius. reliquus ꝟo Spine
us. ⁊ illoꝝ tꝑe vacationis ꝯuenientis ſemꝑ erat diſputatio de aliqua
materia. attendentes ꝙ ſine diſputatōis dente nunꝙ materia ꝑfecte
intelligit͛ nec aliquis efficitur exercitatus niſi ꝑ illum moduꝫ. vt ſic ex
ꝑirentur de ſeipſis quis glorioſiorē intelligendi haberet facultateꝫ in
poſitionibꝫ mutuo ponendis. ad ſoluendū argumenta ꝯtra eos obiec
ta Qui hanc adinuicē habuerūt ꝯuerſatōis honeſtatē ꝙ mutuo ſe lau
dabāt more honeſtoꝝ ſcholariū. Spineus eñ laudabat liliuꝫ in hoc
ꝙ ſue etatis tꝑe non inueniſſet in ꝯmunibꝫ argumentatiōibꝫ acutiorē
demonſtrans hoc ex nōis eius origine. Dicit͛ eñ lilius ab omniū flo
rum pulcherrimo lilio. iuxta ꝟbum Canticoꝝ. ij. ſcriptum Ego flos
campi ⁊ liliū ꝯualliuꝫ. cuius fructum ſi ſcholaris ſtudioſus ꝑticipare
voluerit ꝯuolabit ingenioſe ad illa q̄ ꝑ liliuꝫ detrita ſunt. Quis exilia
ꝑtractando ⁊ ingenio candidare videbitur. Vñ ſcriptū eſt Canticoꝝ
vi. Dilectꝰ meus deſcendit in oꝛtū ſuū ad areolam aromatum vt ibi
paſcat͛ in oꝛtis. et lilia in hoc opuſculo quos ī poſterū germinabit colli
gat vt intrepide in actū diſputatōis valeat exire ꝑ h̄ traditoꝝ notitiā
Oſee. xiiij. Iſrael germinabit ſicut liliū ⁊ erumpet radix eius vt liba/
ni. ibūt eñ rami eius in altum. ⁊ erit quaſi oliua gloꝛia eius ⁊ odoꝛ et
vinea eiꝰ induſtrie in actu diſputatōis germinabit. Hic ſue laudis in
preſentia tedioſus inquit ad ſpineū ſuū ſuꝑ omnes amantiſſimū ꝯſo/
cium. maioꝛis mihi laudis es. qm̄ aculeū poteſtatis vertendi poſiti/
ones in te habes ſpinarū more in hmōi ꝯflictōibꝫ exceſſiue pungētes
ps. cxvij. Circudederūt me ſicut apes ⁊ exarſerunt ſicut ignis in ſpi/
nis. tante eñ pūcture ſunt vt tui reſpondentes ſub te cadant. cuꝫ etiā
tua lingua ꝑhandi dulcedine dotata eſt. iuxta ꝟbum Baruch. vi. ſcri
ptum. In oꝛto ſpina alba ſuꝑ quam omnis auis ſedet. Per aues autē
in altum lateraliterꝗ volare potentes intelligo tuas rōnes induſtrio
ſiſſime aliqua ſpecie argumentationis ꝯtextas. quibꝫ volas ex laqueo
diſputantiū quoꝛūlibet: iuxta ꝟbum Boetij q̄rto de ꝯſolatione ſcrip
tum ꝓmo metro. Sunt eteñ penne volucres mihi: Que celſa conſcē/
dunt poli. Quas ſibi cum velox mens induit Terras peroſa deſpicit
Uerum immenſi ſuperat globum. Nubeſꝗ poſt terga videt. Quiꝗ
agili motu calet etherum. Tranſcendit ignis verticem donec in aſtri
feras ſurgat domus varijs atꝗ inſignis argumentoꝛum rationibus
depictas. Inquit poſt hec ſpineus ſiſtanus de laudibꝫ. quoniam non
in laudantis oꝛe. ſed in operis exhibitione artificis virtus demōſtrat͛

Promptuarium

iuxta verbũ sapientie decimotercio scriptum. Etenĩ cũ in opibꝫ illius ꝯuersentur inquirent ⁊ ꝑsuasum habent. quoniam bona sunt que vidẽtur. quoniã specierũ genitoꝛ hec oĩa ꝯstituit. vt in processu infra patebit. Erit itaqꝫ hic libellus de quibusdam generalibꝫ ꝯclusionibꝫ. ex quarũ cognitione per disputationis actũ integrũ prebebit ingressuz in in omnẽ positõem. cuiuscũqꝫ etiã fuerit facultatis. vt hec intelligẽs ꝑ ea que ꝯmunissima sunt aliquid interloqui valeat sine mentis aliqua trepidatione. Iuxta verbũ Ezechielis. ij. scriptum Tu ergo fili hominis ne timeas eos neqꝫ sermones eoꝝ metuas. vultusqꝫ eoꝛuz non formides. quoniam armaturã intellectus induisti. Quarũ ꝯclusionum talis erit adinuicem oꝛdinatio. vt Lilius primo suam ponat. ⁊ Spineus illam ratõibꝫ oĩbꝫ (quas excogitare poterit) impugnat. quas lilius pro sue ꝯclusionis defensione soluat Quo expedito spineus suã similiter ꝯclusionem ponet. intactã custoditurꝰ ratõibꝫ lilij solutis. iuxta intentionem verbi thematisaliter assumpti: scꝫ Proponaz vobis probleuma. quod si mihi soluere poteritis inter septez dies ꝯuiuij dabo vobis triginta sindones ⁊ totidem tunicas. Hic aũt libellus ex huiusmodi materia ꝯgregatus intitulatur promptuariũ thesaurus seu sacculus argumentoꝝ. ad nouelloꝛũ scholariũ in logicis exercitiũ collectus. quoꝝ sepius audiui lachꝛimosas petitiones pro argumentis vt opponendi tempoꝛe satisfacerent magistroꝛuz preceptis. Fuit itaqꝫ mentis mee nihil noui sue ficte excogitare. quoniam scribitur Ecclesiastes primo. Nihil noui sub sole. sed illud quod longis tempoꝛibus fuit inuentũ. hoc (vt infra videbitur) nunc est collectum vtilioꝛi modo quo iuuenũ profectibꝫ expedire videbatur

Est ergo prima ipsius libri ꝯclusio

Logica est principaliter de secũdis intentionibus

Arguit̃ logica est de ꝑmis intentõibꝫ ꝑncipalr̃. ğ ꝯclusio est minus vera. Aũs probatur. qꝛ ꝫm philosophũ sicut se habet res ad entitatez ita se habet ad scientiã ⁊ ad intellectũ. sed ꝑma intentio est minoris entitatis qꝫ secũda. qꝛ ꝑma est ens reale. secũda aũt solũ est ens intentionale. ergo logica est ꝑncipaliter de ꝑmis intentionibꝫ Dõm qꝛ licet absolute loquendo sit maioꝛis entis qꝫ secũda. tñ ꝯpando illas duas intentões adinuicem in logica. tũc secũda est ꝑncipalioꝛis ꝯsideratio nis. qꝫuis ꝑma est ꝑncipalioꝛis entitatis Sicut pulex ẽ dignioꝛ denario. tñ denarius principaliter vtilis est ad mercantiã exercendã

Arguit̃ ꝫm philosophũ logica est principaliter de primis intentionibꝫ. etiam illis duobꝫ in logica adinuicem ꝯparatis. ergo solutio minus vera. Aũs patet. quia ꝫm Arestolem in secũdo posterioꝝ vniuersale generat̃ in aĩa ꝑ viam sensus memoꝛie ⁊ experimenti. sed hoc ꝯuenit rei. nõ intentioni. Ergo dicit Poꝛphirius istarũ rerũ speculationi. vbi vocat vniuersalia res quasdam. Similit̃ hoc dicit ꝑmo philicoꝝ.

ꝙ sensus est singulariũ intellectus vero vniuersaliũ Dõm ꝙ om̃ia illa sunt vera. sed nõ potest ex illis probare ꝙ logica sit p̃ncipaliter de de p̃mis intentionib⁹. sed solũ ꝓbant ꝙ logica nõ est scia ficta. eo ꝙ intentiones dicũt res vniuersales ⁊ p̃ticulares ꝓ suis fundamẽtis. que tamen nõ ꝯsiderant in logica. nisi in ordine ad illas scdas intentões

¶ Arguit. dicit doctor sanctus sup libꝝ periarmeniaꝝ ꝙ significatuꝫ vocis est de p̃ncipali ꝯsideratõe logice. sicut ꝑcatũ scripti de ꝯsideratiõe grãmatice. ꝑ sil'e Patet q: tam excellentissimi doctoris autoritas nõ est reijcienda Dõm ꝙ nõ est reijcienda: sed sane intelligenda. naꝫ est duplex vox. scꝫ scde intentionis ⁊ p̃me intentionis. per hoc dicẽdũ ꝙ ꝑcatum vocis scde intentionis (qui est scdarius ꝯceptus) est principaliter in logica ꝯsideratũ. sicut ꝑcatũ vocis p̃me intentionalit captum ꝯsideratur in alijs realib⁹ scientijs iuxta earum diuersitatem. sicut etiam significatum scripti est ꝯsiderationis grammatice. et ita ille egregius doctor sano intellectu est intelligendus. ⁊ optime dixit pro nostra ꝯclusionis ꝯfirmatione:

Arguit. logica est de decem p̃dicamentis. q̃ sunt decem rerũ prima p̃ncipia. ⁊ siliter de ipsis vniuersalib⁹. ergo logica p̃ncipaliter est de rebus. Dõm verũ est ꝙ sunt principia rerũ. sed nõ ꝯsiderantur realiter in logica. sed solũ intentõaliter. inq̃tum scꝫ h̃nt rõnem generis vel spẽi ⁊c. ⁊ ille sunt secũde intentiones. que faciunt illas p̃mas intentiones de logica ꝯsideratione

Arguit. p̃ncipali⁹ in aliqua scia ꝯsiderat subiectũ q̃ꝫ passio. sed secũde intentiões h̃nt se vt passiones. ⁊ p̃me vt subiecta in logica. g̃i logica p̃ncipaliter ꝯsiderat de p̃mis intentõib⁹. Maior pꝫ. q: subiectuꝫ est q̃d cõissimũ ⁊ p̃ncipalissimũ in aliqua scia. Minor pꝫ. q: scde intẽtiões sunt q̃dã accidẽtia seu relatões ratõis fundate in ipsis p̃mis tãq̃ꝫ fundamentis. sicut declarat exemplariter. naꝫ aĩal vl'e relatum ad singulare est aliq̃d reale. sed relatum ad intellectũ est q̃d vnũ ꝑ rõnem nisi quis loqueretur vt plato. Dõm ꝙ secũde intentiones nõ sunt passiones subiecti logice. quia sunt ꝑsonaliter subiecta. et ꝯprehendũt sub se primas intentiones. que non essent in logica ꝯsiderate nisi ad illam secũdam intentionem referentur. Sicut logicus non ꝯsiderat animal vt hm̃oĩ. sed vt genus. similiter non ꝯsiderat hoc argumentũ: omne animal currit. omnis homo est animal. ergo ⁊c. nisi in ratõe argumẽtationis. que est secũda intentio veri sillogismi. ⁊ sic scda intentio ꝯcretiue accepta cum prima faciũt vnũ subiectũ. ergo falsum est ꝙ vnũ est passio alterius. ⁊ libenter velim audire vnã demonstratõem in aliqua scia totius logice vbi secũda intentio vt passio demõstratur de p̃ma. ꝓpter q̃d cassum ⁊ vanũ est hoc argumentũ. Et ad exempluꝫ dõm ꝙ animal vt absolute est relatum ad intellectũ nõ est logice ꝯsideratõis quia tũc metaphisice ꝯsideratõis est. sed vt refert ad secũdũ ꝯceptuꝫ qui est ꝑ scdam intentõem ꝑcatus. sic est logice ꝯsideratõis. Et in illa ꝯsideratione omnia in logica ꝯsiderata distinguũtur ab his de quib⁹ fit mentio in alijs scientijs.

Arguit. in scia reali subiecta sunt principaliora passiones. ergo etiã in scia ratiõis. qualis est logica. Dõm ꝙ verũ est. sed nõ est ꝓbatum ꝙ scde intentões sunt passiones pmarũ intentionũ

Arguit. sunt accñtia fundata in pmis intentonib⁊. ergo ⁊c. Dõm. si volumus absolute loq̃ tũc vnũ est suba. reliquũ vero accñs. tñ ita non ꝯsiderat logicus. sed ꝯsiderat illa duo simul. Sicut q̃ vult cõsiderare hominem albũ vt obiectũ sue ꝯsideratõis. nõ ꝯsiderat hominem tm̃ nec etiã albũ tm̃. sed illa duo simul in quib⁊ albũ dat esse formale albedinis ipsi homini. ⁊ ꝑm hoc est principalis magis albedo q̃ꝫ homo in esse albedinis. ⁊ ita est de secũdis intentionib⁊ in logica vt huiusmodi cum primis intentionibus

Arguit. sicut se habẽt passiones terminoꝝ ad terminos. ita passiones rerũ ꝯceptaꝝ ad res ꝯceptas. sed termini sunt pncipaliores suis passionib⁊. ergo etiam res ꝯcepte sunt principaliores suis ꝯceptibus seu passionib⁊ Dicendũ ꝙ timidus ex passione in eo existẽte ꝑ vehementiam passionis in motu fantasmatũ iudicat inimicũ interduꝫ sibi presentem. q̃ tñ longe ab eo distat. Ita dicẽtes logicam esse principaliter de primis intentõib⁊ semper sunt intenti ad dicẽdum secũdas intentiones esse passiones pmarũ. ex qua passione velint ꝯtrarium dicẽtes deuincere. Sed in hoc ipsi errãt: quia sepius dicũt ꝙ vt hmõi non sunt passiones. sed potius subiecta. prout pmas intentiões includunt de quib⁊ tũc sue verificãtur passiones. quib⁊ oĩa talia subiecta sunt magis principaliora

Arguit. posito ꝙ non essent passiones adhuc prime intentões pncipalius in logica ꝯsiderarẽtur. g̃ ⁊c. Añs ꝓbat. q: illa principaliter ꝯsiderant quoꝝ tradũtur diffinitões. sed hmõi sunt pme intentões. non aũt scde. ergo ⁊c. Maior p3. q: diffinitio est mediũ demõstrãdi passionem de diffinito qđ est subiectũ. Minor p3. q: in pma opatõe diffinit genus ⁊ spẽs pme intentiõaliter. in scda enũciatio ⁊ ꝓpositio. in tercia sillogismus ⁊ argumentatio ⁊c. sed omniũ illoꝝ diffinitões explicant naturã pmaꝝ intentionũ seu rerũ ⁊ nõ secũdaꝝ. g̃ ⁊c. Minor p3. quia predicari de plurib⁊ spẽb⁊ ꝯuenit illo termino animal. nõ illi intentioni genus Dõm ꝙ diffinit secũda intẽtio. sed pme intentõi attribuitur. ex eo ꝙ fundamẽtaliter docet habitudines rerum cognoscere. sed tñ nõ attribuit illi pme intentõi logice loquendo. nisi ꝑm relatiõem ad secũdam intentionem Exemplũ aĩal. predicatur de plurib⁊. quare. q: est genus. ibi secũda intentio dicit rõem quare predicatur in tali rõne que est logica ad minus ꝑm aptitudinem

Arguit. rõne illius genus nõ pt pdicari de plurib⁊ qđ facit ipsum diuersum ⁊ desperatũ ⁊ oppositũ ꝑ ꝯpatõem ad sua inferiora. ⁊ hoc facit illa scda intentio gen⁹. q: ꝑm ꝙ refert ad illaꝫ intentõem abstrahit. sed in pdicatõe vnũ inclinat ad alterũ ⁊ inest sibi Dõm ꝙ oẽs pme intentões relate ad scdas impediũtur. vt nõ pdicent de suis inferioribus. verũ est. ergo in hoc sunt logice ꝯsideratõis. tñ illa natura retinet aptitudinem ad sua inferiora de quib⁊ pt predicare Et ergo solet dici

q verba in diffinitōibꝫ posita nō dicūt actū sed aptitudinē. ꝛ qn illa aptitudo reducit in actū tūc ꝓprie derelinquit intentōem ꝛ capitur vt natura essentialiter existens in suis inferioribꝫ et tollit rō logice ꝯsideratōis: qꝛ logica nō ꝯsiderat aīal ꝑm q actualiter de hoīe ꝛ asino pdicatur. sed vt abstractum. ergo ꝛc

Arguit. secūde intentōes semꝑ sunt accidentia. ꝛ pme intentiōes pñt esse interdū substātie. sed suba est pncipalior accñte. g ꝛc. Dōm vt dictū est q hoc est verū absolute loquēdo. tñ in ordine ad tercium tūc secūda intentio est pncipalior. Exemplū arestotelis in libro de somno ꝛ vigilia determinat pncipalit de somno. tñ vigilia est pncipalior. Et pñt multa talia silia verissima adduci. g ꝛc

Arguit. artifex rōnalis hꝫ ꝯsiderare ea principaliter q dirigūt eum in suis actibꝫ: sed pme intentiōes in logica principaliter dirigūt intellectum in suis opationibꝫ. ergo ꝛc. Minor ptꝫ. qꝛ in hoc differūt phi a rusticis. qui nō pñt res in illas distinctiones ꝑm rōnem ꝯceptas distinguere. sed omnia intelligūt ꝯfuse Dicendū. posito illo nihil seqtur ꝯtra ꝯclusionem. quia philosophi semꝑ sunt distincti a logicis per notitias suas. Sꝫ ex hoc non sequitur q logica sit de primis intentionibꝫ principaliter: quia tamen philosophi habent primarios conceptus. et etiam secūdarios intelligunt per primos ī naturali seu reali sciētia. ꝛ per secūdarios in logica. q ꝑcantur ꝑ secūdas intentiōes

Arguitur. illa scientia est principaliter de primis intentionibus q ꝯsiderat passiones primarum intentionum. sed logica est huiusmodi ergo ꝛc. Minor patet de substantia. que susceptibilis est ꝯtrariorum ꝛ sic est realis Dicendū q hoc solum est ex ꝯsequenti. vt meliꝰ cognoscatur substantia: ꝛ solum ꝑ accidens inqꝛtuꝫ logica capit pro quodam habitu declaratiuo. ꝛ omia illa (que aliquo mō ꝯcurrūt ad ipsius principalioris notitiaꝫ) ꝯsiderat. Pro quo ponit spineus ꝯclusionem ꝯtrariam. que est ista

Logica est principaliter

de primis intentionibus. Contra quā lilius opponit

Arguitur. logica est principaliter de secūdis intentiōibꝫ. ergo ꝯclusio minus vera. Antecedens probat. quia (ꝑm Arestotelē primo elenchoꝝ) sicut est in entibꝫ realibꝫ. ita est in entibꝫ ratiōis. sed in sciētijs realibꝫ principaliter ꝯsiderantur res reales. ergo in scientia rōnis (qualis est logica) debet esse principalis ꝯsideratio de entibus ratiōis. quales sunt secūde intentiones. ꝛ per ꝯsequens logica est principaliter de secūdis intentionibꝫ Dicendū q logica dicit scientia rōnalis. non ideo quia principaliter ꝯsiderat entia rōnis. quales sunt secūde intētiones. sed ideo. quia ꝯsiderat illa omnia in ordine ad primas intentiones. ad quas finaliter semper se resoluit. sicut patet in diffiniendo. diuidendo. ꝛ sillogisando. qđ semper facit in primis intentionibꝫ. modo finis est ꝑripalior in finem ordinatis

Arguitur actus est principalioꝛ ꝙ̃ potentia. scďo phisicoꝝ. ꝫ scďe intentõẽs hñt se vt forme seu formales ratiões ꝯsiderandi ꝓ̇mas in logica. ergo sunt ꝓ̇ncipaliter in logica ꝯsiderate. Dďm ꝙ scďe intẽtiones noĩant quasdã formales ꝛ accidentales rõnes. que habent se ꝑ modũ effectus in ordine ad ꝓ̇mas intentõẽs. ꝛ ergo sunt minꝰ ꝓ̇ncipales. Dñ qñ ďr actus est ꝓ̇ncipalioꝛ potentia. hoc intelligiꝛ de potentia ꝓ̇ma ꝛ actu subali. ꝛ nõ de illo qď est solũ in potẽtia ꝫm qd. sicut corpus nudũ est in potentia ad vestem ꝑ quã tegiꝛ. tñ corpus est maxime excedens vestem vt artificiũ quoddã est. sed secũde intentiões hñt se ꝑ modũ vestiũ circũdantiũ ipsas ꝓ̇mas intentiões in logica. ꝛ hoc fit sicut dictũ est ꝓpter ꝓ̇mas intentiones

Arguiꝛ. illud est ꝓ̇ncipale ꝯsideratũ in logica ꝑ qď ipsa ꝑ̄cise distinguitur ab aliȷ̇s scibilibꝫ. sed ꝓ̇me intentiones in logica ꝯsiderate soluꝫ distinguũtur ꝑ hoc ꝙ ꝯsideranꝛ in ordine ad secũdas intentiões. ꝗ solũ in logica ꝛ in nulla alia scia ꝯsiderantur. g̊ ꝛc̄. Dďm ꝙ hoc argumentũ bene ꝓbat ꝙ logica nõ est solũ de ꝓ̇mis intentionibꝫ: qꝛ tũc esset scia realis. sed etiã est de scďis intentõibꝫ. Et qñ ďr distingens ab aliȷ̇s est est principalius. g̊ ꝛc̄. Dďm negando assumptũ. qꝛ ipsum qď distinguiꝛ cũ inclusione talis distinguẽtis est principalius. eo ꝙ includit in se formã distinguentem ꝛ ipsum distinctuꝫ. sicut spẽs ꝯstituiꝛ ꝑ drñam. ꝑ quaꝫ ab aliȷ̇s distinguiꝛ: tñ ipsa tota forma specifica (ex quo includit drñam) est magis ꝑfecta ꝛ principalioꝛ forma ꝙ̃ ipsa drña

Arguiꝛ: ꝓ̇ncipiũ est principalius suo ꝓ̇ncipiato. sed secũde intentiones sunt ꝓ̇ncipia ꝓ̇maꝝ intentionũ saltem in esse ꝯsiderationis logice ergo sunt principaliores. Dicendũ ꝙ non est principium causale et ꝯstitutiuũ. sed solum accidentalis ꝗdam ratio sumpta a primis intẽtionibꝫ. ꝛ ꝯcretiue ꝯsiderate ad primas intentiones. ꝛ ergo est minus principalis. queadmodũ caloꝛ est principium calefactionis siľr ꝛ ignis. tamen ignis est principale causans. sicut in proposito est de ꝓ̇ma ꝛ secũda intentione. qꝛ prima intentio est ꝓ̇ncipaliter causa ipsaꝝ passionũ logice ꝯsiderataꝝ. Exemplũ vt esse illatiuum non ꝯuenit huic termino argumentatio. ex eo ꝙ in argumentatione requirũtur añs et ꝯsequens. quod non habet ille terminus. sed vt est oratio ꝓ̇me intentionaliter capta. licet simul ꝯcurrat illa secũda intentio. inꝗ̃tum hoc fiat in logica. Etiam de principaliter intentis non sunt secũde intentiones. quia logica totum suũ exercitium habet in primis. in exemplificãdo. diffiniendo. diuidendo. sillogisando ꝛc̄. ex eo quia ille secũde intentiones sunt ꝯmunes. sub quibꝫ omnia alia (que sunt eiusdem rõnis) possunt in vnica illa rõne specificari. sicut sillogismus ex necessariȷ̇s et ex ꝯtingentibꝫ vel vtroq̃ mixtis ꝯueniũt in illo termino sillogismus: ꝛ ergo vtitur illis. ꝛ nõ quia principaliter illa ꝯsiderat. sed minus ꝓ̇ncipaliter ꝛ ex illa ꝯmuni significandi ratione. et ergo dicentes logicaꝫ esse ꝓ̇ncipaliter de secũdis intentionibꝫ. sunt tanq̃ imperiti velut longe distantes de speculabili iudicando. ꝛ quasi ad ꝑuca inspiciẽtes. vt platonici singula que ꝯcipiũt sine ratõe de facili enũciant. qꝛ respiciunt

Argumentoꝝ

Ad primā intentionē. respiciunt ad scđam. respiciunt ad illa duo simul ꝯbinata. vt logicus ꝯsiderat. ⁊ ad totū logice ꝓcessum videbunt primas esse ꝑncipaliores. licet nō excludant secūdas. ⁊ ergo ipsoꝝ intelligere est quasi qđdam fantasiari. qui nō possunt nisi in ea q̄ grossa sunt intelligere. salua tamē ab vtraq; ꝑte reuerentia

Arguit̄. dicit Auicēna in sua metaphisica. ꝙ logica ē de secūdis intentionib⁹ adiūctis ꝑmis. ꝑncipaliter tñ de secūdis Dōm ꝙ aliq̇d est principalicit̄ dupl'r. Uno mō đr aliquid principalit̄ simpl'r ⁊ tanq; quod est ꝑncipale. ⁊ sic logica est ꝑncipaliter de ꝑmis intētionib⁹. Alio mō est aliq̇d principalit̄ tanq; instrumentale. et quo ad hoc logica est principalit̄ de secūdis intentionib⁹. q: oēs prime intētiones in logica ꝯsiderate ꝯsiderant̄ sub illis secūdis intētionib⁹ tanq; medijs quib⁹ vtitur. ⁊ reducunt̄ ad hoc ꝙ sunt logice ꝯsideratio nis. que solutio est vera. ⁊ in re fundata. cuius insanienti valere nō videbit̄

Arguit̄. subiectū in logica est ꝑncipale ꝯsideratū. Sed ens rōnis est subiectū in logica. g̊ logica est ꝑncipaliter de secūdis intentionib⁹ Minor ptz ꝑ Doctorē sanctū in tractatu de natura generꝭ. vbi đt ꝙ ens rōnis ꝓprie đr de illis intentionib⁹ quas rō ordinauit in reb⁹ ꝯsideratis. q̄ ꝯsiderationē rōnis ꝯsequunt̄. ⁊ hmōi ens rōnis est ꝓprie subiectū logice. Dicit idem doctor sanctus ibidē. ergo ⁊c. Dōm ꝙ doctor sanctus nō accipit ibi scđam intentionē vt abstracta est a ꝑmis. sed vt primā includit. ⁊ grā illius prime intētionis incluse vocat eaꝫ subiectū logice scie. quēadmodū illud qđ solet cōuenire ꝑncipali. etiā attribuit̄ minus ꝑncipali ex aliqua rōne. q: scꝫ secūde intētiones solū ꝯsiderant̄ in logica ⁊ nulla alia scia vt hmōi. Uel sunt subiectū quo nō aūt qđ ⁊ principale. vt liquet ex dictis sup̄dictis

Arguit̄. de illis ꝑncipaliter est logica que diffiniunt̄. sed scđe intētiones diffiniunt̄ in logica ⁊ nō prime. g̊ solo minus ꝓ[illegible]a. Minor pꝫ ꝭm Porphiriū. qui diffinit genus ꝑ spēm ⁊ ecōuerso. ꝭm ꝙ sunt respectiua nō autē vt sunt ꝑme intētiones. q: sic sunt q̄dā absoluta entia q̊ꝝ vnū nō potest ꝑ aliud diffiniri. ⁊ ecōuerso. ⁊ ergo đt oportet in vtrisq; vtrorūq; rōnib⁹ vti Dōm ꝙ hoc est ꝭm diuersam rōem. q: genus est notius quo ad nos. eo ꝙ est magis ꝯfusum. sed spēs quo ad naturā. q: est forma in vltimo actu ꝯpleta. ⁊ ideo est prior ꝭm viam ꝑfectionis. et ꝭm hoc intelligitur autoritas Porphirij

Arguit̄ ꝭm Aresto. ꝑmo posterioꝝ. ꝓpter qđ vnūquodq; tale. ⁊ illud magis. sed intētiones ꝑme ꝯsiderant̄ in logica ꝓpter secūdas. g̊ secunde sunt magis ꝑncipaliter ꝯsiderate. Minor ptꝫ. q: de ꝑmis intētionib⁹ ponit multotiēs exēpla. vt intelligamus illaꝝ secundaꝝ intentionū diffinitiōes. g̊ ⁊c Dōm ꝙ exēpla ponunt̄ ꝓpter addiscētes

Arguit̄. artifex rōnis debet ꝯsiderare ea q̄ dirigunt actū intellect⁹ sed scđe intētiones in logica sunt hmōi. g̊ ⁊c. Minor pꝫ. q: ꝑ illā intētionē dirigit̄ in omnia illa q̄ ꝑticipari ꝑñt in rōne generꝭ. Et sil'r dōm est de oīb⁹ alijs Dōm ꝙ ꝯsiderant̄ ergo tanq; subiectū quo ⁊ nō vt ꝑncipale ꝯsideratū. Qui eñ vult loqui iuxta caput suū. ⁊ nō ꝭm

rei mensuram. quõ ille posset satisfacere de verbis qui de re non mere-
tur habere responsum

Arguit. principale ꝛ tanq̃ꝫ qd ꝯsideratũ est ipsa scda intentio. q2 il
la est qd vnũ. sed prime intẽtiones sunt multiplicate. ꝛ si ille tanq̃ꝫ qd
diffinirent oporteret tot esse diffinitões q̃t sunt pme intẽtiones. h aũt
est impossibile. q2 multa sunt genera tñ ponit vna gener̃ diffinitio. ꝛ il
la vnitas soluz est ex pte scde intẽtionis. ergo pncipalit est ꝛ tanq̃ꝫ qd
diffinitũ. eo eñ ꝙ genera pme intẽtionaliter capta sunt equoca Di
cendũ ꝙ genus pme intẽtionalit captũ ꝓrie est vniuocũ. ꝛ pdicatur
solũ de illis q̃ sub ip̃so ꝯtinent. tamẽ genera diuersoꝝ pdicamtoꝝ pñt
habere vnã ꝯmuuẽ primã intentionẽ analogam. supra quã fundatur
secũda intentio. ꝛ ex illa ꝯmuni intẽtione habent vnitatem. vt dcm̃ est
et illa pncipaliter diffinitur

Arguit. dicit phs q̃rto metaphisice. ꝙ dyalectica metaphisica ꝛ so
phistica sunt circa idẽ. sed dr̃nt ꝑheresi ꝛ ptãte. q2 metaphisica est pn
cipaliter de entib9 pmario ꝯceptis. g̃ logica dz esse de ꝯmunib9 inten-
tionib9. q2 al's non haberẽt drãm Dõm ꝙ verũ est de cõibus intẽ-
tionib9. sed non pncipaliter. ergo nõ probat argumentũ

Arguit. in omi scia formalis rõ ꝯsiderãdi dat spẽm ipsi obiecto. sz
hmõi sunt scde intẽtiones p ꝯpatõez ad pmas. g̃ ꝛc. Minor patz. q2
hõ ꝯsiderat in logica vt spẽs. sortes vt indiuiduũ Dõm ꝙ hoc nõ
est a priori. sed solum a posteriori quo ad nos ꝛ ex ꝯñti. ergo non sunt
principales. vt supra tactum est

Arguit. scia accipit denoiationẽ a subiecto. si g̃ logica est pncipalit
de pmis intẽtionib9 ipsa erit scia realis. Dõm ꝙ bene ꝯsiderat eas
principal'r. sed tñ in ordine ad scdas intẽtiones. g̃ ꝛc.

Arguit. ergo logica nõ diceret rõnalis. q2 est de reb9 pncipal'r. a q̃b9
dz cape denoiationẽ Dõm ꝙ ens rõnis extẽdit se ad primã ꝛ ad se
cundã intentionẽ. sed pncipalius ad pmã. q2 est ens p rõem ꝯceptũ p
actũ rõcinationis. sed scda intentio est ens rõnis p intellectũ ꝛ actũ rõ
nis inuentũ De pmo logica dr̃ sciẽtia rõnis p ꝯpationẽ tñ ad scdm

Arguit. scia dz esse de reb9 ꝛ necarijs. sz si scde intẽtiones cẽnt fabri
cate ab intellectu nr̃o essent ꝯtingẽtes. ꝛ sic scia nõ esset necarioꝝ ꝛ in
corruptibiliũ. qd tñ vult Aresto. pmo posterioꝝ Dõz ꝙ q̃uis scde
intẽtiões sunt fabricate ab intellectu nr̃o. tñ hñt habitudinẽ ad ipsas
pmas intẽtiones q̃ fuerũt ab eterno. q2 ab eterno potuerũt sup eas fun
dari scde intẽtiones. quia hñt ad eas habitudinẽ. ꝛ g̃ ꝯsiderant hic
nõ vt fabricate p intellectũ nostrũ. sed ẜm habitudinẽ ẜm quã sunt ꝑ-
petue. Et hec p vtraq̃ꝫ pte intelligentib9 satis dicta sunt. ignorãtib9
aũt q̃s posset tãta dicere vt intelligerẽt. sed suadeo eis vt credãt ꝛ cre
dendo addiscãt. sicut dr̃ Aresto. pmo elenchoꝝ. Oportet addiscẽtẽ
credere donec melius sentiat. ad qd q̃n veneritis non ꝯsideratis rem
ꝑtialiter sed totam ꝛ ẜm omnẽ modũ ꝯsiderãdi. ꝛ tũc cedet vobis in
noticiã vestis phie. cui al's faceretis violentiã ẜm Boetiũ in pmo de
ꝯsolatiõe phie dicentẽ. Vestem quã meis texuerã manib9 arreptisq̃ꝫ

ab ea pāniculis me sibi cecidisse totā credētes abierūt. hij em̄ sunt. q̄ se putāt scire. de om̄ib⁹ volētes iudicare. tn̄ causas reꝝ ignorāt. sicut dꝫ phs pmo posterioꝝ. Sit ḡ quilibet in sue capacitatꝫ mēsura ꝯtentus

Circa qd ponit Lilius istam ꝯclusionem

Secūde intētiones sunt

sunt subiectiue in intellectu Cōtra quā opponit Spineus ita

Arguitur primo. quicqd est subiectiue in aliquo pt ipsum denoīare. sed secūde intētiones nō possunt denoīare ipm intellectū. ergo nō sunt in intellectu. Maior satis est manifesta. sed minor pbatur. qꝛ ista est mala pdicatio. intellect⁹ est ꝓpō Dōm qꝛ aliqd est in intellectu subiectiue dupl'r. vno mō rōne sui. qꝛ scꝫ subiectatur in potētia ipsi⁹ intellectus. ꝛ qd sic est in intellectu potest ipm denoīare. sicut scia. ꝛ ergo intellectus bene denoīatur sciens a scia Sed alio mō aliqd est intellectu subiectiue rōne alteri⁹. qꝛ est in aliquo qd est in intellectu. ꝛ sic secūde intētiones sunt in reb⁹ vt ꝯcepte apud intellectū. ꝛ que taliter sunt in intellectu nō possunt ipsuꝫ denominare. sed denomināt rem intellectā seu ꝯceptam. vt dicēdo animal currit est ꝓpositio.

Arguitur. illud qd est scdo mō apud intellectum pt ipsuꝫ denoīare. ḡ solutio minus va. Probatur. qꝛ veritas est in intellectu p ꝓpōem mentalem. ꝛ tn̄ bene possum⁹ dicere intellectus ē verus vel falsus. immo oēs logici ꝛ phi illam ꝯcedunt. ꝛ quotidie vtuntur ea Dōm qꝛ intellect⁹ ꝯponēs ꝛ diuidēs dꝛ verus sm Albertū p hoc qꝛ hꝫ intellectū ꝯplexū ꝯformē rei. qꝛ veritas est adeq̄tio rei intellecte ad intellectū. ꝛ ideo grā illius intellectus pt denominari verus Sed intētiōes dicuntur per relatione ad rem ꝛ nō ad intellectū. ergo denomināt rem ꝛ nō intellectuꝫ et ergo nō est simile de veritate ꝛ intentionib⁹

Arguitur. veritas est in in re cum sit passio eius. ꝛ ꝯuertitur cum illo Dicendū qꝛ verū est veritate trāscendentie. nō autē de veritate ꝓpositionis. quia illa est in intellectu

Arguitur. effectus dꝫ esse extrinsec⁹ sue cause efficiēti. sꝫ intellcūs est cā veritatꝫ vel falsitatꝫ in genere cause efficiētis. ḡ nō pōt ipm denoiare Dōm qꝛ nō sm se. sꝫ solū p ꝯformitatē ꝛ ad rē ipsaꝫ. ꝛ ita entitas est cā veritatꝫ. vt inq̄t Aresto. ab eo em̄ qꝛ res est vel nō est orō dꝛ vera vl' falsa. et ḡ possunt esse in intellectu q̄ solum ꝯcurrit ꝛc̄.

Arguitur. scde intētiōes sunt in reb⁹. ḡ solutio pus posita minus va. Añs pbatur. qꝛ in illo sunt de q̄ predicantur. sꝫ pdicantur de pmis. ḡ sunt in illis Maior pꝫ. qꝛ dici de psupponit esse in. Sed minor pꝫ. qꝛ dicim⁹ asin⁹ est spēs. sortes ē indiuiduū. rōnale est drā Dōm qꝛ nō predicātur de illis sm qꝛ sunt ad extra. qꝛ solū tunc ꝯueniūt eis pdicata realia Sed pdicātur de reb⁹ sm qꝛ ꝯcepte sunt vt dcm̄ est prius

Arguitur. ꝯmunicari p multa spē est prima intentio ꝯueniēs ipsi generi. tn̄ ꝯuenit plante q̄ est res ad extra Dōm qꝛ intentio generꝫ nō importat cōicabilitatē p multas spēs nisi cum aliqua vtute generali psupposita. q̄ reperitur in reb⁹ extra fundamētaliter. ꝛ vtus formalis est

ex intētione.sed multiplicitas est ex re ad extra.ꝑmo in re concepta.ergo non ſm illum modū de ipsa p̄dicatur

Arguit̄.relatio rōnis (q̄ est subiectiue in ea) p̄t ipsaȝ denoīare. ſȝ secunda intētio noīat quandā relationē rōnis.ğ ꝛc. Dōm ꝙ illa rō relationis nō est subiectiue in intellectu.sed obiectiue ꝛ scđario rōne rei ꝯcepte.q̄re est eius obiectū vt dc̄m est.ğ non p̄t ipsam denoīare

Arguit̄.ꝯceptus etiā est in intellectu. sed scđe intētiones sunt quidam ꝯceptus.ğ sunt subiectiue in intellectu. Dōm ꝙ sunt subiectiue ꝯceptus q̄dam.quia illos significāt.sed qꝛ illa secūda intentio ꝯuenit rei existēti apud intellectū.ꝛ non in intellectu ꝑ se.ergo p̄dicatur de re. non aūt de ipso intellectu.de natura aūt ipsaꝝ intentionū videbit̄ in principio predicabiliū Porphirij

Arguit̄.intellectus est cā secundaꝝ intētionū.ergo nō p̄nt esse aliq̄n mō in intellcū.qꝛ cā efficiēs dȝ esse suo effectui extrinseca. Dōm ꝙ h̄ est verū in causis realibꝫ agentibꝫ ꝑ motū ꝛ trāsmutationē

Arguit̄.effectus p̄cticus ꝛ practice ꝓductus sꝑ dȝ esse extrinsecꝰ: ſȝ hmōi est intētio secūda.ergo ꝛc. Minoꝛ ptȝ.qꝛ ꝑ opationē intellectus causat̄ ꝛ ꝓducit̄. Dōm ꝙ ꝑ opationē speculatiuā.ergo p̄t manere in intellectu.licet indirecte.sicut dꝛ ipse actus intelligendi:

Ponit ergo Spineus istam ꝯclusionem

Logica est scīa rōnalis.

Contra quā ita opponit Lilius. Arguit̄.logica est scīa realis.ğ nō est scīa rōnalis. Tenet ꝯn̄a.qꝛ ille sunt diuerse scīe.Sed an̄s ꝓbat̄.qꝛ illa scīa est realis q̄ ꝯsiderat res extra aīam. sed logica est hmōi.ğ ꝛc. Minoꝛ ptȝ.qꝛ ꝯsiderat p̄dicabilia ꝛ p̄dicamēta q̄ sunt entia realia finite ꝛ limitate nature.sicut pȝ ꝑ ꝯditiōes req̄sitas ad h̄ ꝙ aliq̄d ponatur in p̄dicamēto. Dōm ꝙ logicus ꝑ se ꝯsiderat scđas intētiones. sed ꝑ accn̄s ꝯsiderat ꝑmas. inq̄ntū scȝ faciūt ad noticiā secūdaꝝ

Arguit̄.logicꝰ ꝑ se ꝯsiderat ꝑmas intētiones.ğ ꝛc. An̄s ꝓbat̄. qꝛ ꝑ se ꝯsiderat decē predicamēta.q̄ sunt entia realia.ğ ꝛc. Dōm ꝙ decē predicamēta bene sunt entia realia.sed logicꝰ ꝯsiderat ea in ordine ad scđas intētiones sicut supius patuit.

Arguit̄.logicus ꝑncipaliter ꝛ ſm se ꝯsiderat res ꝛ ꝑmas intētiōes ergo ꝛc. An̄s ꝓbat̄.qꝛ illud ꝑ se ꝯsiderat̄ in aliqua scīa. cuius ꝓprie passiones in tali scīa ꝯsiderant̄. Sȝ ꝓprias reales passiones p̄dicamētoꝝ ponit Aresto. vt esse ꝑ se.nō suscipe magis ꝛ minus.nō habere ꝯtrariū ꝛc.ergo ꝑ se ꝯsiderat res reales ꝛ nō sub secūdis intētionibꝫ. Dōm ꝙ hoc verū esset si ille passiones ꝯsiderant̄ principalr̄. mō solū minus principalit̄ ꝯsiderant̄.inq̄ntū scȝ ducunt in noticiā secūdaꝝ intētionū. Vel dōm. ꝙ logicus ex quo est artifex cōis p̄t de omnibꝫ aliq̄d dicere de q̄bꝫ tn̄ principalr̄ nō intendit. ꝛ hoc inq̄ntū logica est q̄dam hītus declaratiuꝰ declarās omnia que p̄nt suffragari ad habendū scientificam noticiā principalis scibilis in logica ꝯsiderati

Argumentoꝝ

Arguit᷑. est principaliter de rebꝫ. ergo est realis scia. Añs ꝓbatur. qꝛ illa scia est de rebꝫ ⁊ realis. in qua verificat᷑ res de re. sed logica ē hm̄oi ergo ⁊c̄. Maior ptꝫ. qꝛ veritas ⁊ falsitas sunt in rebꝫ. Sed minor ptꝫ qꝛ docet ſm scd̄am oꝑationē intellectus facere ꝓpōem in qua p̄dicatū verificat᷑ vel remouet᷑ de subiecto Dōm. licet doceat veritatē ⁊ falsitatē. non tñ facit hoc per p̄ncipia ꝓpria ⁊ realia. sed ꝑ quedā cōia ex secūdis intētionibꝫ sumpta. ꝑ que a posteriori ꝟitas ⁊ falsitas inq̄ri pñt

Arguit᷑ ꝯtra hoc. videtur ꝙ debet fieri ꝑ principia realia. g̊ ⁊c̄. Añs ꝓbatur hoc mō. quia qd̄ est reale finite ⁊ limitate nature est ens dicibile incomplexū ordinabile in genere. Sed decē predicamēta sunt talia entia realia. g̊ sunt in p̄dicamento ponibilia Dōm ꝙ hoc p̄ncipium reale circūloquit᷑. ⁊ refertur ad dici ⁊ p̄dicari. q̄ sunt actus rōnis

Arguit᷑. est realis etiā de omnibꝫ realiter ꝯsideratis. qꝛ q̄ncunqꝫ alique scie sic se hn̄t ꝙ versent᷑ circa idem. si tūc vna est realis etiā reliqua Sꝫ metaphisica ē realis scia. ⁊ logica ꝟsatur in eandē rē cuꝫ metaphisica. ergo ambe sunt scie reales Dōm ꝙ dyalectica vtens bene ideꝫ ꝯsiderat cum metaphisica. sed illa nō est sciētia sed modus q̄dam sciēdi. Sed logica docens ꝟsatur circa intētiones ⁊ entia rōnis. ergo nō est realis. Uel dōm: ꝙ idem ꝯsiderat᷑ sub diuersis rōnibꝫ. qꝛ metaphisicus ad p̄ncipia ⁊ passiones reales. sed logicus solum ad p̄ncipia intētionalia. qꝛ metaphisicus a priori. logicus vero a posteriori ꝑ quasdā cōmunes intentiones.

Arguit᷑. nihil ponitur in p̄dicamento nisi ens reale. sed logica ponitur in p̄ma specie q̄litatis. qꝛ est habitus. ergo est realis scia Dicēdum ꝙ logica scia est bñ ens reale quia realiter inheret ipsi anime. tñ dicit᷑ scientia rōnalis ex ꝑte sui obiecti a quo specificat᷑ ⁊ spēm accipit sicut motus denoiatur a suo termio ad quē ſm Aresto. v. phisicoꝝ

Arguit᷑. ex illo seq̄tur ꝙ sciētia non specificat᷑ ab obiecto. qꝛ obiectū est p̄ncipium ⁊ causa efficiens ipsi⁹ scientie. qꝛ res sunt causa sciētie Dōm ꝙ licet est causa cum inclusiōe suoꝝ principioꝝ in genere cause efficiētis. tamē in genere cause finalis specificat᷑ scientia ab obiecto. et ordinatur ad ip̄m tanq̄ꝫ in finem

Arguit᷑. differētia specificās alterū debet sibi esse intrinseca. sed obiectum ⁊ scia illius obiecti sunt realiter distincta. g̊ ⁊c̄. Dōm ꝙ inquantū scientia est habitus q̄dam absolutus. et q̄ꝫtum ad primariā significatum non specificet᷑ ab obiecto. tñ quantū ad ꝯsignificatuꝫ. qd̄ est respectiuū bene p̄t ab extrinseco specificari. cum eñ est hoc de natura illoꝝ que sunt ſm dici seu adaliquid

Arguit᷑. logica est simpl'r scientia realis. qꝛ effectus realis nō potest depēdere nisi a causa reali. sed scia logicalis est q̄dam habitus realis ergo sua causa. ⁊ nō habet aliam nisi subiectū cum inclusione suoꝝ p̄ncipioꝝ. ergo logica simpl'r est scia realis. Maior patꝫ. qꝛ al's effectus esset maioris entitatis q̄ꝫ sua causa. hoc aūt est impossibile. nam intentiones sunt minoris entitatis q̄ꝫ res sup̄ quas fundant᷑ Dōm ꝙ intentiōes nō sunt solū causa. sed cum inclusione reꝝ. ⁊ sic causa semꝑ ex

redit suum effectum.
Arguit᷑. illud est vere res realis cui⁹ oẽs eius cause sunt entia rea/
lia. sed oẽs cause intentionũ sunt entia realia. ergo etiã ille intẽtiones
debent esse entia realia Maior pz. qꝛ res ꝛ intellectus sunt causa intẽ
tionũ. tamẽ sunt entia realia Dõm ꝙ illud est ens reale cuius oĩes
cause sunt reales si agant ad ꝓductionẽ illius effectus ꝑ motum realẽ
sed sic non est in ꝓductione ipsaꝝ intentionũ. qꝛ licet sumant᷑ a rebꝫ. tñ
intellectus ille agens actiõe speciali causatiu⁹ est illaꝝ intentionũ. so/
lo p̃supposito fundamento in rebꝫ. qꝛ al's esset fictus
Arguit᷑. si illud qđ magis videtur inesse non inest. neqꝫ illud qđ mi/
nus. Sed magis videt᷑ ꝙ mathematica debet dici scia rõnalis. qđ ta/
men non đꝛ. ergo nec logica. Minor ptz. qꝛ mathematica ꝓcedet ꝑ fir
miores rõnes. sed vbi est firmior rõ ibi sciẽtia đꝛ magis rõnalis. g̃ ꝛc̃.
Maior pz. qꝛ mathematicalia sunt optime intellectui nostro ꝓporcio
nata. ergo fiunt ibi potissime demrãtiones Dõm ꝙ sciẽtia non đꝛ
rõnalis ex eo ꝙ ꝓcedit ꝑ fortes rõnes. sed qꝛ est de entibꝫ rõnis. que est
directiua rõnis. Est ergo logica đꝛ a lexis quod est rõ. ꝛ ycos sciẽtia.
quasi rõnalis scientia
Arguit᷑. ergo omnis scia esset rõnalis. quia est in rõne cuius est dire
ctiua. queãdmodũ habitus dirigit potẽtiã in suo opere ad dulciter ꝛ
suauiter opandum Dicendũ ꝙ non solum đꝛ rõnalis ex parte sub/
iecti vel actus quo dirigit rõem. sed etiã qꝛ est circa ens ipsi⁹ rõnis ad
verũ. ꝛ ad falsum ordinatũ. Sed iste ꝯñe sunt derelinqnde
Ponitur ergo ꝑ Lilium alia conclusio. que est est ista

Logica est scĩa simplicit̂

speculatiua Arguit᷑. logica est scĩa practica. ergo illa ꝯclusio est mi
nus vera. Añs ꝓbatur. quia illa scientia est practica que est de ope/
rabilibꝫ a nobis. sed ꝺm vos logica est de argumẽtione tanqꝫ de sub/
iecto. que est opabilis a nobis. ergo videt᷑ ꝙ sit practica Minor patet
quia intellectus ꝺm terciã eius opationẽ opatur argumẽtationẽ ꝛ syl/
logismũ Dõm ꝙ fit a nobis per opationẽ speculatiuã ipsi⁹ intellec
tus. non aũt ꝑ opationẽ practicã ipsius volũtatis
Arguit᷑. fit etiã per opationẽ ipsius volũtatis. ergo videt᷑ ꝙ simpl'r
ex hoc debeat dici practica. Añs ꝓbatur. qꝛ in omni opatione intellec
tus ꝯcurrit voluntas. ꝛ ergo đt Aresto. scđo de aĩa. Intelligere possu
mus dum volum⁹. ꝛ hoc ex eo quia volũtas est p̃ncipalis motor om
niũ aliaꝝ potentiaꝝ ad suas opationes Dõm ꝙ licet ad actum in
telligẽdi ꝯcurrit actus volũtatis. tñ ex hoc non đꝛ aliqua scĩa practica
Sz ex eo aliquid đꝛ practicũ qꝛ hoc qđ fit. fit per opationẽ causatã ab
ipsa volũtate. sic aũt non est in ope illo quo fit argumẽtatio
Arguit᷑. illa sciẽtia est simpl'r practica. que est finaliter ad opus ordi
nata. Hmõi aũt est logicalis scĩa. ergo ꝛc̃. Maior ptz. qꝛ đt Aresto.
scđo metaphisice. Finis scĩe speculatiue est veritas. practice ꝓo opus

Argumentoꝝ

Minoꝛ ptȝ. qꝛ logica finaliter oꝛdinatᷣ ſm Areſto. ṗmo thopicoꝝ ad obuiatōȝ exercitatiōis ⁊ ſm ꝑhiam diſciplinas Dōm ꝙ ibi loqtur de logica vtēte. hic aūt fit ſermo de logica docēte. q̄ eſt ꝓ̄e ſpeculatiua

Arguitᷣ ꝯtra hoc. logica docens nō eſt vere ſpeculatiua ſcīa. ergo ⁊c̄. Añs ꝓbatᷣ. qꝛ ars eſt hītus practicus ſm Areſto: vi. ethicoꝝ. ſȝ logica eſt ars artiū ꝑ excellentiā dicta. ġ eſt maxime ⁊ ꝓ̄prie dicta ſcīa practica Dōm ꝙ logica non dꝛ ars ꝓ̄prie dicta. vt ē recta rō reꝝ factibiliū que factibilia ſunt ꝑ praxim oꝑata ad extra. Sed ſolū dicitᷣ ars agibiliū ſm ꝙ dicit collectionē multoꝝ p̄ceptoꝝ in vnū finē tendentiū

Arguitᷣ. ſcīe amminiculatiue ſunt practice ⁊ ad opus oꝛdinate. ſed logica eſt h̄mōi. ergo ⁊c̄. Maioꝛ ptȝ. qꝛ amminiculari eſt practice ad opus p̄cipientis oꝑari. Sed minoꝛ pȝ. qꝛ h̄ȝ viā ad ṗncipia oīm aliaꝝ ſcīaꝝ. ergo eſt ſicut oꝛganū practice amminiculās. qđ eſt ad opus oꝛdinatū Dōm ꝙ nō eſt oꝛganū intellectus p̄ctici. ſed ſpeculatiui. et ideo nō ſubſeruit praxi. ſed potiꝰ ſpeculatiōi. ⁊ etiā ipſa in ſe eſt ſpeculatiua. Uel dōm. ꝙ hoc ꝯuenit ſibi inq̄ntū eſt vtens. nō aūt inq̄ntū docens. ⁊ ſic vocatᷣ ſcīa practica. tn̄ eſt ſimpl'r ſpeculatiua

Arguitᷣ. ſcīa ſpeculatiua eſt ſuiipſiꝰ grā ⁊ ꝓ̄pter ſe. ſed dyalectica eſt ad aliud oꝛdinata. vt pȝ ſup̄ ex allegatis Areſto. ṗmo thopicoꝝ. ġ nō eſt ſpeculatiua ſed p̄ctica Dōm ꝙ licet ſit vtilis ad tria. illa tn̄ non ſunt ſimpl'r fines eiꝰ. ſed oꝛdinantᷣ ad logicā vt eſt docens ⁊ in ſe ꝯſiderata. ġ non ꝯcludit h̄ argumentū. Uel dōm ꝙ ṗncipalitᷣ eſt ſpeculatiua. licet ex ꝯñti poſſet ad praxim oꝛdinari. ſicut dꝛ. ꝙ intellectus ſpeculatiuus ſui extenſione fit practicus

Arguitᷣ. rhetoꝛica eſt ſcīa practica ġ etiā dyalectica Añs ꝓbatur. qꝛ rhetoꝛ vtitᷣ ſmone ad ꝑſuadendū qui potius repn̄tat affectuȝ q̄ȝ intellectū. Sed minoꝛ pȝ. qꝛ ſm Areſto. rhetoꝛica ē dyalectice aſſuefactiua hoc āt nō poſſet eſſe niſi depēdat ad praxim Dōm ꝙ verū eſt q̄ntuȝ ad opus q̄ fit exēplū enthimema vel aliud q̄ vtitur rhetoꝛ. nō aūt quo ad iudiciū ⁊ cognitionē quo logica dꝛ ſpeculatiua de ſuo obiecto

Arguitᷣ. eſt ſimpl'r practica. qꝛ dt Areſto. ṗmo ṗoꝝ ꝙ nō ſolū oȝ generatōeȝ ſyllogiſmoꝝ ꝯſiderare. ſȝ etiā oȝ quendā actū habere faciēdi ſyllogiſmos. ġ videtᷣ ꝙ ſit vera p̄ctica ars Dōm ꝙ ille actꝰ (vt dcm̄ eſt) eſt ſpeculatiuꝰ. vel ad ſpeculatōeȝ oꝛdinatꝰ: ġ ratio nō tenet

Arguitᷣ. illa ſcīa eſt ſimpl'r practica q̄ oꝛdinatᷣ ad oꝑationē ipſiꝰ voluntatis. Sed logica eſt h̄mōi. qꝛ oꝛdinatᷣ ad electionē ⁊ ad figurā. vt pȝ ex diffinitōe ꝓbleumatis. q̄ data ē ab Areſto. in thopicis Dōȝ ꝙ ſolum docet h̄ naturā ꝓbleumatis in q̄cunqȝ ſcīa. Sed exercitiū ⁊ vſus ꝑtinet ad alias ſcīas. de qua tūc talia ꝓbleumata formantᷣ

Arꝰ. oīs ſcīa tractās de illis q̄ ſunt ad placitū eſt p̄ctica. ſȝ logica eſt h̄mōi. ġ ⁊c̄. Maioꝛ pȝ. qꝛ placitū nihil aliud noīat niſi voluntatē regulatā. que eſt p̄ctica. Sȝ minoꝛ pȝ. qꝛ logicꝰ debeat ṗncipalit' de intētionib⁹. ſed he ſignificāt ad placitū. Dōm ꝙ nō fit placitū ꝑ imperiū ſolius volūtatis original'r. ſed fit a ꝓ̄prietate rei ṗmo mouēte intellectū. ⁊ ġ nō impedit. licet volūtas ſit cā ipſiꝰ motus intellectus

Arguit̄.sunt tm̄ tres sciētie speculatiue ꝑm Aresto. vi.metaphisice
sed nulla illaꝝ est logica.ergo logica non est scia speculatiua Dōm
ꝙ Arestoteles loq̇tur ibi de speculatiuis realib9. mō logica est specula
tiua ipsi9 rōnis. vt pꝫ ex sup̄ dictis. Quilibet aūt iuxta libitū suū po/
test addere Ponit ergo Spineus aliā ꝯclusionē isti ꝯtrariā.q̄ est ista

Logica est scīa simplicit̄

practica. Cōtra quā opponit sic Lilius
Arguit̄.logica est speculatiua ergo nō practica. Cōsequentia pꝫ.q2
scīa practica ꝛ speculatiua sunt realiter distincte. Añs ꝓbatur.q2 illa
scia est speculatiua cui9 intrinsec9 finis est scire. Sed hmōi est logica
quo ad finē suum.ergo ꝛc̄. Minor satis est manifesta.q2 nō potest ta/
lis opatio assignari.cum solū admittit̄ ad cognoscendū veritatē ꝛ fal/
sitatē ꝑm Aresto.primo thopicoꝝ.Sed veritas ꝛ falsitas ꝑtinent ad
intellectū speculatm̄ Dōm ꝙ est speculatiua speculatiōe capta ꝑm
hītū ꝑ̇ncipal̄r.Sed si volum9 eā ꝯsiderare ꝑm exercitiū.tunc simpl̄r ē
practica.ꝛ ille est finis simpl̄r in logica.exquo ꝑm Aresto.secūdo de ce
lo ꝛ mundo. vnūquodq3 est grā sue opationis
Arguit̄.a fine primo iustum est oīa denoīari.s3 finis ꝓrimus ipsi9
logice est scire.ḡ nō est aliquo mō principal̄r ꝛ ītrinsece dicēda p̄ctica
Dōm ꝙ actus formalis logice scie est scire. sicut albedinis albū fa
cere.nam finis ꝓrius eius est p̄cticus.vt pꝫ ex dictis
Arguit̄.praxis potius est opatio alteri9 potētie q̄3 ipsi9 intellectus
sed logica ꝑm oēs suas opatiōes est ipsi9 intellectus.ḡ ꝛc̄ Maior pꝫ
ex diffinitiōe praxis. Sed minor pꝫ.q2 illius est actus cui9 est hītus
sed hītus scientie solū est intellectus.ergo etiā ipsa opatio. Maior pꝫ
quia hītus est ꝑ̇ncipiū elicitiuū ipsius operis Dōm ꝙ hoc verū est
de habitu speculatiuo.mō logicā dicimus est habitū practicū
Et qn̄ replicat̄.est in intellectu ipsius hītus Dōm ꝙ verū est.tm̄
non est ipsi9 intellectus ꝑm se.sed vt practic9 cōcurrente opere volūta
tis regulat ipm̄ in actib9.ad q̊s dyalectica est finaliter ordinata
Arguit̄.obiectū scientie practice debet esse volūtati subiectū.sed il/
lud(qđ in logica ꝯsideratur)nō est subiectū volūtati.q2 illa determi/
nat de ꝯpositiōe ꝛ diuisione.q̄ sunt ꝑm pħm opationes ipsi9 intellect9
vt dr̄ tercio de anima Dōm ꝙ nō sunt opatiōes intellectus specula
tiui.sed practici saltē finaliter. vt iam supra dcm̄ est.ex eo ꝙ nō ordina
tur ad scire falsum.sed ad scire facere falsum.ergo Aresto.in ꝑ̇mo ꝑ̇oꝝ
ponit practicā de mō formandi syllogismos iuxta diuersas figuras ꝛ
iuxta diuersos modos cuiuslibet figure
Arguit̄.si esset practica vel esset actiua vel factiua Nō primū.taliū
sunt tm̄ tres.scꝫ ethica yconomica ꝛ politica Nō etiā factiua.q2 tales
transeūt per suas opatiōes in exteriorē materiā.hoc aūt non fit ꝑ logi/
cam sciam. Dōm ꝙ est actiua inq̄ntum docens ꝯsiderans de opa/
tionib9 immanentib9. Sed est factiua inq̄ntum docet vocem nouam

formare et mentis conceptū penes veritatem et falsitatem alteri exprimere. quod q̄uis sit accidentale formaliter. nō tamen circūlocutiue sed essentialiter tunc conuenit ipsi logice.

☞ Arguit. est de entibus maxime speculabilibus. scz de secūdis intentionibus ergo nō est practica. qz practicū opus est pt indoctis communicari. quibus nullo modo aliqd constat de scdis intentionibus. Dōm q nō est de speculatiuis precise. sed de speculatiuis a nobis operabilibus. et hoc nō facit sciam esse practicā. nō quidē practicā realem sed essentialē. qd tū intendūt probare oīa argumenta que possunt in oppositum assumi

☞ Arguit. illa scia nō semp dr practica que est de operabilibus a nobis. g illa solutio minus vera. Añs pbat. qz tūc scia de aīa esset practica que ē de operatiōibus ipsius aīe. sicut sunt sentire. moueri et intelligere. vt pz scdo de aīa. et in toto illius libri processu. Dōm q q considerat illas operationes vt ducūt in cognitōem ipsius aīe. et nō vt ordinātur ad practicā. ergo nō est illa scia propter illarū operationū consideratōem practica. sed speculatio logice ordinat ad practicā. ergo ipsa est practica

☞ Arguit. artes practice ſm phm scdo physicorum sunt nate agere in aliud subiectū q̄ in illud in quo sunt. sed logica nō hz aliquā operatiōem in obiectū qd est extra ipsam. ergo nō est practica Dōm q dictū phi intelligitur de practica reali nō aūt de practica intentionali. quēadmodū est logica. Et sic patz ex supradictis verū. qz logica nō solū ordinatur ad scire. sed vltra cognitionem veritatis dirigit intellectum practicū in productionem sui scibilis. quod est a nobis operabile. qz est perfecta et rōnalis actiua que fit ſm intelligentiā et electionem et sine difficultate si volūtarie a nobis accipitur. ergo est practica Lilius

Definitio intelligitur vnico

actu intelligendi. Contra quā opponit sic Spineus

☞ Arguit. definitio nō intelligit vnico actu intelligēdi. g conclusio vestra est falsa. Añs pbat. qz ſm Arestote. scdo thopicorum contingit plura scire. vnū aūt intelligere. sed in definitōe sunt plura ad minus duo. scilz genus. qd hz se p modū potentie. et differentia que se hz p modū actus Lilius.

Dico q plura diuersa nō subordinata intellectus noster nō pt intelligere vnico actu intelligendi. sed genus et drña sic adinuicē ordinata ex qbus constituit vnū totū definitū qd vnico actu itelligit Et sic dr Aresto. in scdo de anima. nō oportet querere vtrū aīa et corpus sunt vnū. qz manifestū est q sunt vnū in toto composito Spinus.

☞ Arguit. diuersa non sunt vnico actu simul intelligibilia. sed genus et drña sunt simpliciter diuersa. ergo nō possunt simul intelligi. Maior pz. qz sicut vnus motus nō est nisi ad vnū terminū. sic vnicus actus intelligendi nō pt nisi ab vno intelligibili specificari. Minor ptz. qz genus et drñe sunt distincta pdicabilia Lilius Dico q q̄uis ſm q sunt diuersa pdicabilia intelligūtur diuersis actibus. tū (vt dictū est in rōne) illa q conueniūt scilicz ſm q sunt vna tota definitio. vnico actu intelligūtur Spineus

Arguit. si definitio intelligeret vnico actu intelligendi. vel esset idez cū

illo cum quo intelligit definitū. vel alius. sed non est idem. ergo est diuersus sed maior est diuersitas inter genus ⁊ dr̃iam. ergo ⁊c. Maior patz. q̃ sm phm omē ꝯparatū ad aliud vel est idem cum eo seu diuersum. Minor pz q̃ sunt distincta sm rōnem. ergo sunt distincta sm actū intelligendi. q̃ actus intelligendi variātur sm formales rerū rōnes sicut ⁊ scie Dōm ꝙ quidditatē totā intelligit vnico actu intelligendi. sed partes seorsum sunt ꝑtas pluribꝫ actibus.

¶ Arguit. sm Aresto. in tercio de aīa secātur sciētie queadmodū ⁊ res de quibꝫ sunt. sed ꝑtes definitōis sunt res diuerse. g̊ ⁊c. Minor pz ꝑ Aristotelē ꝑmo physicoꝝ volentē ꝙ ꝓpter partes definitōis oporteret ponere pluralitatē entiū Dōm ꝙ verū est. tn̄ in illa plura sm actuz ꝯbinata in toto intellectu vnico capiūtur actu

¶ Arguit. si vnico actu tota intelligeret definitio. vel hoc esset ꝑ spēm differentie vel ꝑ spēm ipsius generis. sed nullū istoꝝ est dicendū. g̊ ⁊c. Maior pz. q̃ intellectus nō pt transire in actū intelligendi nisi ꝑ spēm rei intellecte. et nō pt esse simul in actu duaꝝ spēꝝ. si ergo ꝑ vnū actū intelligūtur simul. hoc esset ꝑ spēm generis vel dr̃e. sed neutrū est possibile. Nō ꝑ spēm generis. q̃ illa est ꝯfusa. ergo nō pt repsentare naturam dr̃e cuius est terminare. Nō ꝑ spēm dr̃e. q̃ illa est ꝯtracta ⁊ spēalis quare nō pt naturā generis repsentare Dōm ꝙ tota definitio intelligit non per spēm generis seu differentie. sed ꝑ ꝓpriam speciem,

¶ Arguit. vel intellectus intelligens illa esset simplex vel ꝯpositus. sz nullum istoꝝ est dicendū. Nō simplex. q̃ sicut est ꝓportio intelligibiliū. ita intellectuū. sed tota definitio intelligibilis est ꝯposita ex suis partibꝫ. ergo cōceptus intellectus totius definitōis erit ꝯpositus ex ꝯceptu partiū Nō cōpositus. q̃ oīs forma est simplex sm autorē libri causarū. sed actus intelligendi noiat formā ipsius intellectus. g̊ ⁊c. Dōm ꝙ licet definitio sit cōposita ex suis ꝑtibꝫ quas etiā vt pncipia psupponit. tn̄ non oportz ꝙ ꝓpter hoc actus intelligendi sit ꝯpositus ꝑ quē intelligitur tota definitio. q̃ intelligit in rōne vnius. licet ille intellectus totius presupponit cognitionez partium. q̃ al's nō posset ex illis facere definitionem. et sic virtualiter vtrūqꝫ ab altero includitur

¶ Arguit. qđ nō pt vno noīe sācari nō pt vnico actu intelligi. sed definitio non potest vno noīe sācari. ergo ⁊c. Maior pz per Aresto. pmo periherme nias. q̃ significare presupponit intelligere. Minor est Aresto. sexto thopicorum prohibentis definitōem equicolam Dōm ꝙ nō semꝑ res eo mō significatur quō intelligitur ⁊c

¶ Ponit ergo Spineus istam ꝯclusionem

Non potest definitio vnico actu intelligendi intelligi

¶ Arguit pmo sm Liliū ꝙ vnico actu intelligitur. g̊ ꝯclusio falsa. Añs ꝓbat. q̃ quecūqꝫ sunt idē realiter ⁊ ꝯuertibiliter vnico actu intelliguntur. sed partes definitōis sunt idem mō pdicto. ergo vnico actu intelligūtur.

Dōm ꝙ licet sint idē realiter. differūt tn̄ ſm suas formales rōnes. que sunt rō actus ⁊ rō potentie. que multiplicāt actum intellectus

¶ Arguit. distinctio rōnis fundat in reb. qꝛ al's esset ficta. sed ptes definitionis sunt idē realiter. ergo etiā nō sunt distincte ſm rōnem. ⁊ p ꝯsequēs vnico actu intelligūtur Dōm ꝙ licȝ idem sunt ſm rem. tn̄ habent varios modos essendi in reb in quib intellectus tanꝗ̄ in fundamēto ponit et resoluit distinctōem rōnis. ⁊ sic nō est aliqua fictio. qꝛ hoc mō dī Aresto teles scdo physicoꝝ. abstrahentiū nō est mendatium.

¶ Arguit. qd̄ hȝ vnā rōnem pt vnū actū intelligendi terminare. tota definitio est hmōi. ḡ ⁊c. Minor pȝ p ꝯmentatorē septimo metaphysice dicentem ꝙ definitio hȝ vnā ratiōem ꝓpter vnitatē ordīe ⁊ ꝓpter vnitatē ipsius definiti. ḡ ⁊c. Dōm ꝙ illa duo hn̄t vnitatē. sed illa est ordinis vnitas. et ergo pt intellectus illa intelligere ordine quodā ⁊ diuersis actib

¶ Arguit. vnitas actus intelligēdi sumit a forma rei q̄ est p̄ncipiū cognoscendi. sed ptes definitōis ꝯueniūt in vna forma vniente illas ptes ad inuicem. ergo simplici actu intelligūtur Dōm ꝙ maior intelligit de illis ptib q̄ vniūtur ad inuicē in vna forma totius. sic aūt nō est de ptib definitionis q̄ ordināntur ad innicē in sua vnione queādmodū accn̄s cū substantia. sine tn̄ illo ꝙ ex illis vnitis resultet forma totius

¶ Arguit. quicq̄d intelligit in vno ⁊ eodē instanti tpis intelligit vnico actu intelligendi. sed definitio intelligit in vno instanti tpis ḡ est ibi vnꝰ actꝰ intelligendi. Maior pȝ. qꝛ q̄libet actus in numero hȝ sibi mensuram in numero corrn̄dentē. Sȝ minor pȝ per aresto. dicentē ꝙ definitio simplici opatione intellectꝰ intelligit Dōm ꝙ licȝ cōiter loquēdo definitio intelligit in p̄ma opatōe intellectꝰ. qꝛ sine ꝯpōne ⁊ diuisione tn̄ ibi est ordo. qꝛ qn̄ꝗ̄ intelligit vnū ſm se. ⁊ hoc fit vnico actu. qn̄ꝗ̄ duo q̄ꝝ vnū ē alterꝰ specificatiuū. ⁊ tūc sunt ibi duo actus. queādmodū est de partib definitiōis

¶ Arguit. si illud qd̄ minus videt inesse inest. ⁊ illud qd̄ magis. sed minꝰ videt ꝙ ꝓpōnes pn̄t intelligi vnico actu intelligēdi q̄ꝫ ptes definitōnis. tn̄ ꝓpōnes intelligunt vnico actu intelligēdi sicut dicūt logici sup Aresto. p̄mo posterioꝝ. vbi maior ꝓpō natura ⁊ tpe intelligit ante ꝯclusionē Dōm ꝙ nō est silr̄. qꝛ ptes ꝓpōnis ꝯuenīter ⁊ actualiter vniuntur in vna forma totius cuius grā pt vno actu intelligi. sic aūt nō est de ptib definitōis. sed ordināntur ſm quēdā ordinē magis ꝯmunis ⁊ minus cōmunis. quare ibi sunt duo actus intelligendi materialiter distincti

¶ Arguit. tempus motus ⁊ mobile ꝓportōabiliter se hn̄t sexto physicoꝝ sed tota definitio a pfecto intellectu intelligitur in vno instāti tpis. ḡ est ibi vnus actus. ⁊ totū hȝ se p modū vniꝰ mobilis mouentis intellectū Dicendū ꝙ argumētū p̄suponit falsum. qꝛ intellectꝰ est p se supra tēpus. ergo nō manifestat aliquo tpe. Est dōm vlteriꝰ ꝙ instans capit ibi ꝓ paruo tpe si capiat ꝓ illo in quo intellectus partes intelligit

Pro quo ponit Lilius istam ꝯclusionem

Definitio cōuenienter hoc mō

est a pħo definita. Est orō indicans quid est esse rei per substantialia

¶ Arguitur. quod nō potest definiri nō potest bene definiri. sed definitio non
potest definiri. ergo correlarium falsum Minor pz. q2 si definitio definire/
tur hoc esset per aliam definitionē ꝛ illa iterū per aliam ꝛ sic cōsequenter. et
tūc esset ꝓcessus in infinitum. hoc aūt est impossibile. ergo. Dōm negā
do ꝓbarōem ꝙ nō est ꝓcessus in infinitū. nam illa definitio (que definitur defi
nitione in ꝯmuni) non definitur vt est particularis. nisi vt ꝯtinetur sub de
finitione ꝯmuni

¶ Arguitur. idē nō pt definiri ꝑ seipm. sed si definitio definiretur hoc essz ꝑ seip
sum. talis aūt definitio est interimēda ſm Aresto. sexto thopicoꝝ. Dicē
dū ꝙ licet sint idē realiter. tñ est dr̄ña ſm rōnem ꝛ hoc sufficit

¶ Arguitur. nullū ꝑticulare pt definiri ſm Aresto. primo posterioꝝ. ergo non
possumꝰ dicere ꝙ hic definitur definitio in ꝑticulari. Dōm ꝙ licz ꝑticula
ris definitur. tñ nō vt particularis est sed vt cōis intētio ad oēs. q2 notificat
oēs definitōes. eo ꝙ debent indicare esse rei per substantialia.

¶ Arguitur. si definitio definiretur illa ꝑ quam definitur vel est nota vel ignota
nō ignota. q2 nihil notificatur ꝑ ignotū. definitio aūt aliq̄d notificat. nō no/
ta. q2 nō ꝑ se. cū nihil ꝑ seipm notificatur. nec ꝑ aliud ꝓpter modū ꝓcedendi in
infinitū Dōm ꝙ ꝑ seipm est nota ꝛ notificat definitōem in ꝯmuni cuiꝰ
notitiā participat. ꝛ sic ex ꝯsequenti notificat seipsum

¶ Arguitur. nihil notificat seipsum. ergo solō falsa. Dōm ꝙ verū est ſm
ꝙ est idem ſm rem. ꝛ tñ si est diuersum ſm ratiōem vtiq3 potest notificare
seipsum. Solent tamen quidam dicere ꝙ nihil ꝓhibet in entibꝫ rōnis esse
ꝓcessus in infinitū. Sed hoc est falsum. q2 infinitū vt hmōi est ignotū. pri
mo posterioꝝ. et infinita intellectus finitus ꝑtransire nō potest. p̄mo poste
riorum. ergo falsa est illa solutio

¶ Arguitur. si definitio definiretur aliquid inferius esset ꝯuertibile cū suo supe
riori. hoc est falsum. ergo illud ex quo sequitur. Patet sequela. nā illa defini/
tio qua definitio definiretur esset ꝯuertibilis cum ea per maximā dyalecticā
definitio ꝛ definitū ꝯuertūtur. ꝛ tamen est inferius. q2 est quedā definitio
particularis Dōm ꝙ definitio definitōis vt est quidditas explicans
essentiā definitōis ꝯuertitur cum ea et nō est inferius. sed vt recipt denoīa/
tionem intentionis sic est inferius. ꝛ est particularis. ꝛ nō ꝯuertitur cū de/
finitione. vt vult argumentum

¶ Arguitur. nullū ꝯplexū definitur. sed definitio est quid ꝯplexū. ergo ꝛc. Maior
pz ꝑ Boetiū. Sed minor ꝓbatur. q2 ꝯplectitur ex genere ꝛ dr̄ña. Dōm ꝙ
nō est ꝯplexū ꝓprie dictū. q2 ſm illud hoc dr̄ ꝯplexū vbi vnū alteri inesse de
signatur. sed hoc nō fit in definitōe vt hmōi. et ergo dr̄ Aresto. p̄mo posterio
rū. definitio nec ſcat esse nec ſcat non esse

¶ Arguitur. definitio p̄dicatur de suo definito. sed hoc non fit nisi in ꝓpōne que
est orō ꝯplexa etiā ſcans esse. ergo solō falsa. Dōm ꝙ hoc verū est de defi/
nitiōe copulata ad definitū. sed nō est verū de definitōe seorsum accepta

¶ Arguitur. definitio seorsum accepta intelligitur in secūda operatōe intellectꝰ
ſm solutōem p̄us datā. ergo illa solutio est falsa Dōm ꝙ intelligitur diuer/
sis ꝯceptibꝫ si partes eius seorsum accipiātur. ꝛ nō est dictū nisi modo p̄/
dicto ꝙ intelligatur in secūda operatione intellectus

¶ Arguitur. solius substātie est definitio ſm Aresto. scd̄o posterioꝝ. sed de/

finitio nõ est substãtia. ergo nõ pt definiri. Minor pz. qꝛ est qdã intentio q̃ est accñs. Dõm ꝙ nuda intentio hic nõ definit. qꝛ illa est accñs. ſ3 definit hic ſm ꝙ h3 rem substratã q̃ est substãtia ꝓprie loquendo de definito.

☞ Arguit. nullũ multiplex est definiẽdũ. sexto thopicoꝝ. sed si capiat definitio ꝑ intentõe ⁊ re substrata est qd multiplex. g̃ Dõm ꝙ vnũ est ꝓpter alterũ. ⁊ vbicũq3 est vnũ ꝓpter alterũ ibi est tm̃ vnũ. ⁊ sic est ibi vnitas ordinis. q̃ nõ impedit sicut multiplicitas equocationis

Arguit. definitio nõ est oõ. ergo est falsa. Añs ꝓbat. qꝛ sicut dictũ est sola definit suba que h3 ꝑncipia de genere sube. sed oõ est de genere q̃titatis discrete. vt pz ꝑ phm in ꝑdicamento q̃titatis. g̃ Dõm ꝙ non capit hic vt est mẽsura litteraꝝ ⁊ syllabaꝝ de genere q̃titatis. ſ3 vt ſcat vnionez duoꝝ ꝑncipioꝝ explicantiũ esse ipsius definiti

¶ Arguit. ex illo sequeret ꝙ ista definitio esset tũc bona qñ solũ diceret sic. definitio est oratio. qꝛ noiat oõ illa duo ꝑncipia. g̃. Dõm ꝙ licet oõ ad minus noiat duo ꝑncipia. nõ tñ expꝑmit q̃lia sunt illa. et ideo addit esse rei ꝑ subalia. que denoiat illa duo.

☞ Arguit. si esset oõ vel esset ꝑfecta vel impfecta. sed nullũ istoꝝ est dicendũ. g̃ nõ est oõ Maioꝛ pz ꝑ locũ a sufficiẽti diuisione. Minoꝛ pz ꝙ nõ ꝑfecta. qꝛ illa ꝯplectit ex noie ⁊ ꝟbo qd nõ ꝯuenit definitõi. q̃ est ex genere et dña. Nõ etiã impfecta. qꝛ ipfectũ nõ pt ꝑfecte notificare. Dõm ꝙ seorsuz sumpta est impfecta. ex eo qꝛ nõ facit sensuz ꝑfectũ. est tñ ꝑfectã hñs ꝟtutem indicãdi ipm definitũ in ꝑma opatione intellectus.

Arguit. ois oratio est affirmatiua vel negatiua. ꝑmo perihermenias. ⁊ nulla taliũ est definitio. ex eo ꝙ nõ est aliq̃ ꝓpositio. g̃. Dõm ꝙ intelligit hoc de orõne ꝑfecta qualis nõ est definitio seorsum sumpta

¶ Arguit. definitio est forma q̃ est simplex ſm autorẽ libri causarũ. g̃ d3 significari simplici noie ⁊ nõ ꝑ aliquã orõnem Dõm ꝙ definitio explicite dicit formã totius que est definitum. ⁊ illa ꝯponit ex forma formabili ⁊ formante. ergo ꝯueniẽter dr oõ que talia ꝑncipia implicat

☞ Arguit. qd nõ pt vno noie ſcari nõ pt vnico actu intelligi. nam ſcare ꝑsupponit intelligere. ꝑmo perihermenias. sed definitio (ex quo est forma simplex) pt vnico actu intelligẽdi intelligi. ergo pt ꝑ vnum nomen ſcari Dõm ꝙ hoc nõ ꝯuenit ei. ex eo ꝙ expꝑmit naturã forme totius. que ex duabus partibꝫ ꝯponitur vt dictum est

Arguit. definitio bona nõ ꝯuenit alteri a definito. sed ista est hmõi. ergo nõ est bona. Minoꝛ ꝓbat. qꝛ indicare essentiã etiã ꝯuenit accñtibꝫ ſm Aristotelẽ ꝑmo de aia Dõm ꝙ hoc solũ est a posteriori.

¶ Arguit. indicãt a ꝑori. qꝛ notificãs est ꝑus notificato. sed accñtia notificant ipam subam. g̃ ⁊c. Dõm ꝙ accñs est ꝑus tm̃ ex ꝑte rei cognoscentis nõ aũt ex ꝑte rei cognite. sicut facit definitio q̃dditatiua ⁊ essentialis

¶ Arguit. indicat q̃dditatiue. qꝛ eadẽ sunt ꝑncipia essendi cognoscendi et intelligendi. ſ3 ꝑncipia intelligendi sunt ipius sube. g̃ etiã sunt ꝑncipia eẽndi ⁊ indicandi esse subale Dõm ꝙ hoc intelligit de ꝑncipijs ex ꝑte rerũ et nõ ex parte ipsorum cognoscentium.

Arguit. accñs est ꝑncipiũ cognoscendi ex ꝑte rei. qꝛ est ens reale realiter existens in suba quã notificat. g̃ Dõm ꝙ licet sit in illa suba. nõ tñ essen

tialiter sed accñtaliter. ⁊ ergo solum per accidens notificat
¶ Arguit. ex natura rei definitio nõ est notior suo definito. qꝛ ꝯfusiora sũt
nobis notiora. sed definitũ est magis ꝯfusum ꝭm Aresto. ꝑmo physicoꝝ.
ergo ⁊c. Dõm ꝙ cognitione indeterminata ⁊ ꝯfusa definitũ est magis
notũ. nõ tñ determinata notitia. ex eo ꝙ hꝫ rõnem totius qḋ notius est sua
ꝑte. sed distincta ⁊ expꝛssa cognitione magis nota est ipsa definitio. que ex/
plicat illud qḋ definitũ dicit implicite.
Arguit. simpliciora sꝫ notiora. sꝫ definitũ ẽ simplici⁹. ex q̃ noı̃at formã spe
cificã tm̃. definitio aũt formã formantem ⁊ formabilem. ergo determinata
cognitõe definitũ est magis notũ definitiõe. Dõm ꝙ spẽs hꝫ bene vn/
de faciat cognitõem. sed illa dependet essentialiter ex suis ꝑncipijs ipsam
ꝯstituentib⁹. Etiam dꝛ ꝙ definitũ est ex eisdem ꝯpositũ ex quib⁹ est defini/
tio. et virtualiter illa duo actu includit. et ergo genus ⁊ dr̃ia seorsum sunt
simpliciora. ⁊ ergo ꝯclusio est vera
Quib⁹ expeditis ponit spineus istã ꝯclusionẽ

Definitio et definitũ sunt idez

substantialiter. differentes tñ ꝭm rõnem Contra qḋ Lilius
¶ Arguit. definitio ⁊ definitũ sunt realiter distincta. g̊ illa ꝯclusio min⁹ ve
ra. Añs ꝓbat. qꝛ illa distinguũtur realiter de quib⁹ verificãtur ꝑdicata rea
lia realiter distincta etiã ex natura rei ⁊ ꝯtradictoria. sed hm̃ői ꝯueniũt de
finitioni ⁊ definito. g̊ sunt realiter distincta. Minor pꝫ qꝛ definitio ꝯstituit
definitũ. ⁊ definitũ est ꝯstitutum Dõm ꝙ illa ꝯstitutio nõ est realis. sed
est ꝭm rõnem habentẽ correspondentiã ex re rõnabili. Et hoc elicit ex defi
nitione subalis quaꝫ ponit Gilbertus dicens. Subale est qḋ ꝯfert esse ex
quadã ꝯpõne ipsi ꝯposito. ⁊ dicit (ex quadã ꝯpõne) qꝛ nõ reali sed rõnis
vt ꝯmentatores exponũt ibidem.
¶ Arguit. arestoteles ex pluralitate partiũ definitiõis q̇dditatiue videt ꝓ/
bare pluralitẽ entiũ. g̊ sunt ꝑtes talis definitõis realiter ipm̃ definitũ ꝯsti/
tuentes Dõm ꝙ nõ sunt realiter distincte vt ꝑ se faciũt subalitatẽ entiũ
realiũ. sed solũ ex eo ꝙ fundãtur q̃dã supra materiã vt gen⁹. relique ꝓo su/
pra formã partis. ergo indicãt ex ꝯcomitãtia pluralitatẽ entiũ
¶ Arguit. entitas causans maiorẽ notitiã in intellectu alia entitate videt
ab ea realiter distincta. sed hm̃ői est definitio ꝑ ꝯpatõem ad definitũ. g̊ ⁊c.
Maior pꝫ. qꝛ illa noticia ꝓuenit ex aliquo qḋ ẽ inclusum in definitiõe ⁊ nõ
in definito. Dõm ꝙ hoc non est per realem distinctionem. sed est ratio
quedam maioris ꝯmunicabilitatis per intellectũ ꝯcepta. ꝭm quẽ modum
dicit Aresto. ꝑmo phisicoꝝ ꝙ vniuersalia sunt notiora spẽb⁹. tñ genus ⁊ spe
cies essentialiter ⁊ realiter in eodem sunt vna forma. licet habeat in se diuer
sos gradus ꝯcipiendi.
¶ Arguit. in demonstratione potissima medium debet esse ex natura rei
distinctũ ab vtroqꝫ extremorũ. sed tale mediũ est definitio. ⁊ vnũ illorũ ex/
tremoꝝ est definitum. ergo definitio et definituꝫ sunt realiter distincta
Dõm ꝙ illa est definitio causalis sed in proposito loquitur solum de defi/
nitione quidditatiua ⁊ formali

¶ Arguit̃. cã ⁊ suus effectus debẽt esse realiter distincta. sed definitio est cã sui definiti. g̃ sunt realiter distincta. Maior pꝫ. qꝛ idẽ nõ pt̃ esse cã ⁊ effectꝰ eo ꝙ implicat ꝯtradictõeȝ. qꝛ scꝫ idẽ ꝓduceret seipm̃. Dõm ꝙ sunt idẽ cã formalis ⁊ suus effectus. tñ differũt solũ ſm rõnem ⁊ in illis rõnibꝫ diuersis fundat̃ sine ꝯtradictõe rõ cause ⁊ causati.

¶ Arguit̃. qñcunqꝫ aliq̃ duo sic se habent ꝙ vnũ est aliud ab altero illa distinguũtur realiter. sed hm̃õi sunt cã formalis ⁊ suus effectus. g̃ ⁊c̃. Maior pꝫ. qꝛ ſm Porphiriũ aliud dr̃ diuersitatẽ essentialem. Sed minor patꝫ ex definitione cause. in qua dr̃ causa est ad cuius esse sequitur aliud ſm naturam. Dõm ꝙ aliud capitur ibi large vt extẽdit se ad distinctiõem que est ſm modum ⁊ non ſm essentiam.

¶ Arguit̃. ꝯposita semꝑ drñt a ꝯponibilibꝫ. sed ꝑtes definiẽtes sunt ex q̃bus ipm̃ definitũ ꝯponit̃. ergo ⁊c̃. Dõm ꝙ ꝯponũt vt dictum est compositione rationis ⁊ formali

¶ Arguit̃. rõ distinctõis nõ sumpta ex re ficta est. sed hoc nõ ꝯuenit definitioni ⁊ definito. g̃ videt̃ ꝙ illa distinctio ſm rõnem hꝫ partes distinctas reales sibi corrñdentes. Dõm ꝙ hꝫ ꝓmo diuersos gradus formales cõcipiendi vniꝰ essentie. ⁊ hꝫ originaliter ꝑ distinctõem materie a forma. genꝰ enĩ materie ꝓportionat̃ ⁊ sic ꝑ quandã reductõem reducit̃ in diuisionẽ realem. Nam illa que p̃dicantur de se inuicem ſm primũ modũ dicendi per se illa sunt idem realiter ⁊ formaliter.

¶ Arguit̃. qñcunqꝫ aliqua duo sic se hñt ꝙ vnũ addat aliq̃d supra alterũ qd̃ nõ est de rõne alterius illa distinguũtur realiter. sed definitũ aliq̃d addit suꝑ definitõem. g̃ ⁊c̃. Minor pꝫ. qꝛ est spẽs. sed spẽs addit semꝑ super genus qd̃ est extra generis rõnem. g̃ Dõm ꝙ hoc bene verũ est ꝙ addit sed hoc additũ nõ facit distinctõem realẽ spẽi a genere. qꝛ spẽs includit genus ſm gradũ ꝯtractũ vt est vna simplex essentia sine reali ꝯpositione. vt dicit Gilbertus. forma est compositioni contingens simplici ⁊ inuariabili essentia consistens. Lilius

Definitio et definitũ sunt realiter ⁊ formaliter distincta

Contra qd̃ ꝑ Spineũ

¶ Arguit̃. definitio ⁊ definitũ sunt idẽ realiter. g̃ illa ꝯclusio est falsa. Añs ꝓbat̃. qꝛ illa sunt formaliter idem quoꝝ ꝓ̃ncipia sunt formaliter idẽ. sed eadem sunt ꝓ̃ncipia formalia definitõis ⁊ definiti. ergo sunt idem formaliter Minor pꝫ. qꝛ principia definitõnis sunt genus ⁊ differentia. sed genus et differentia sunt etiam ꝓ̃ncipia ipsius speciei que definit̃. Dõm ꝙ differũt penes explicitũ ⁊ implicitum

¶ Arguit̃. aresto. ꝓmo de aĩa ⁊ in anteꝑ̃dicamentis dr̃ ꝙ diuersoꝝ ꝓ̃ncipiorum sunt diuersa ꝓ̃ncipiata. g̃ ex opposito eorũdem ꝓ̃ncipioꝝ sunt eadem ꝓ̃ncipiata Dõm ꝙ ista sunt ꝓ̃ncipia ꝯmunia. ⁊ illa sicut dr̃ Aresto. ꝓmo posterioꝝ. possunt pluribꝫ ꝯuenire etiam diuersis.

¶ Arguit̃. sunt proxima ⁊ ꝓpria principia ꝯuertibilia. ergo solutio minus vera. Añs probatur. quia definitio ꝯuertitur cum definito. vt dicitur sexto thopicorum, sicut differentia vltima que ingreditur definitionem spẽi.

Dõm q sunt bene eadez pncipia. tñ sunt ꝑm aliã rõnem sumpta. g sꝫ ꝯstitutiua rerũ diuersarũ. qꝛ sunt definitõis vt explicãtis. sunt autez ipsius definiti. vt ꝯstituti. qd est totũ formã totius in se ꝯplectens. quã nõ habet formaliter inter se partes definitionis.

☞ Arguit. causa formalis ꝛ suus effectus debẽt idemptificari. sed definitio ꝛ definitũ hñt se vt cã formalis ꝛ suus effectus. g sunt idẽ Dõm negãdo illã ptẽ q cã formalis ꝛ suus effectus sunt realiter idẽ. qꝛ falsum est. ex eo q cã formalis noĩat essentiã. ꝛ effectus esse ipsius eẽntie. sed eẽ in oĩbꝫ rebꝫ creatis est ab essentia distinctũ ꝑm doctorẽ sanctũ. q̃uis albertiste vt postea patebit dicant ꝯtrarium.

¶ Arguit. sicut se hꝫ pũctũ ad lineã. ita definitio ad definitũ. sed linea nihil aliud est sũbstãtialiter q̃ pũcta. ergo definitio ꝛ definitũ sunt substãtialiter idem. Minoꝛ pꝫ per Aresto. pmo posterioꝝ. vbi dicit circa pmũ modũ pseitatis. Substantia linee ex his. id est pũctis. sic exponit ꝯmentatoꝛ Dicendũ q pũcta habent realem mathematicalẽ distinctionem. ꝛ constituũt lineam realem quantum ad substantiam. sed partes definitionis ꝯstituunt solum ꝑm rationem ꝛc.

¶ Arguit. illud nõ hꝫ ptes qd noĩat simplicẽ eẽntiã. partes inq̃ realiter distinctas. sed spẽs est forma ꝯpõni ꝯtingẽs simplici ꝛ inuariabili eẽntia cõsistens. g ꝛc. Dõm q est simplex. qꝛ nõ hꝫ ptes integrales. sed tñ p hoc nõ soluit ꝯpositio q̃ est ex ptibꝫ essentialibꝫ realiter distinctis.

¶ Arguit. oĩs ꝯpõ realis pma est ex materia ꝛ forma. sed spẽs nõ includit materiã sed solũ indiuiduũ. g nõ pt habere pncipia realiter distincta. Dicendũ negãdo maioꝛẽ. qꝛ nõ requirit q sit materia. sꝫ sufficit q habeat vnũ pncipiũ quãdã hñs silitudinẽ cũ materia. reliquũ ꝓ cũ actu. ꝛ sic ꝯstituit ibi aliqd vnũ ex ptibꝫ tñ formalibꝫ realiter distinctis

¶ Arguit. vnitas generis ꝑm oẽs phos est tm̃ vnitas ꝑm rõnem. ꝛ siliter vnitas ipsius differẽtie. vt pꝫ ex infra dictis. etiã p ꝯmẽtatorẽ septimo physicoꝝ. sed illa que tm̃ differũt ꝑm rõnem nõ faciũt aliquã ꝯpõnem realiter in illo quod ex ipsis ꝯstituitur Dõm q verũ est ꝑm actum. tamen bene ꝑm potentiam. quia ꝑm actum semper est in diuersis singularibꝫ in q̃bus habet quandam ꝯmunem rationem. et sic similiter est de differentia. et sic ꝯstituũt speciem.

¶ Arguit. genus in rõne generis est tm̃ vnũ ꝑm rõnem. ꝛ ꝑm illũ moduz drña ex eius potestate educit. g solũ sꝫ pncipia ꝯstitutiua rõnis. nõ aũt realia Dõm q sꝫ realia ꝑm realitatẽ essendi. nõ aũt realitate existẽtie.

Proquoꝝ vlterioꝛi declaratõe ponit Spineus istã ꝯclusionem.

Totum essentiale non dicit tertiam entitatẽ realem absolutam per se distinctam ab omnibꝫ suis partibus

Contra quod per lilium

¶ Arguit. ibi est vna tercia entitas realiter distincta. ergo illa ꝯclusio falsa. Añs pbat. qꝛ oĩs entitas realis realiter causata ab aliquibꝫ duobus est realiter distincta ab ipsis. sꝫ entitas totius causat a ptibꝫ simul sumptis ergo est tercia entitas realiter distincta. Dõm q entitas totius q̃tũ ad

spēm causatur a duob⁊ nō realiter distinctis.ergo non est ꝯstituta tercia en
titas nisi ſm rōnem tm̄.qꝛ genus p modū forme formabilis.dr̄a p mo/
dum forme formantis.spēs p modum forme formare vnā ⁊ eandē formā
significāt.Sed si loqmur de ꝯstituto numeraliter tm̄ nō est ibi tercia enti/
tas.eo ꝙ forma totius realiter ydemptificaᷣ cum forma partis.que scȝ for
ma totius solum est tercia entitas ſm rōnem.

Arguiᷣ.forma ptis ⁊ forma totius sunt realiter distincte.ergo ex illarū
cōstitutōne causata est vna tercia entitas.Añs pbatur.quia illaꝝ entitas
q̄ est prim⁹ termin⁹ generatōis realiter est disticta ab alijs ex natura.q̄ nō
sunt neqȝ possunt esse prim⁹ terminus generatōnis.Sed forma ptis est
per se primus terminus generationis ⁊ non forma totius.ergo sunt re
aliter distincte Dōm ꝙ sicut dr̄ Gilbertus p̄mo generaᷣ singulare.⁊ in
hoc generaᷣ forma ptis in natura.⁊ ex ꝯñti vl'e nō noua generatōe sȝ vni/
co motu.Sed in illa forma sic genita intellectus inuenit diuersos modos
intelligendi.⁊ ergo dr̄ p̄mā formā generatōem terminare.⁊ aliam p ꝯco/
mitantiā quandā fieri.⁊ hoc solum ex parte intellectus.⁊ nō ex parte act⁹
generatōnis.quia vnus actus in materia solum terminaᷣ ad vnā formaȝ
in materia.sicut et motus.

Arguiᷣ.omnis vnitas p se habet aliquā entitatē per se ⁊ ꝓpriam p fun
damento.sed illud fundamentū nō potest esse entitas partium.qꝛ propria
vnitas requirit ꝓpriam entitatē.qꝛ ꝓpria passio reqrit ꝓprium subiectū.sed
entitas est subiectū et vnitas passio.sed ptes nō sunt vna entitas Di/
cendū ꝙ verū est de partib⁊ quaꝝ vna est actus ⁊ altera potentia.sȝ forma
totius habet eandem entitatē ⁊ etiā vnitatē quā habet ipa forma ptis ex
natura rei.licet sit alia ſm rōnem ꝯsiderandi.qꝛ si essent distincte forme et
vna forma p se vnitur.alia vniretᷣ materie mediante altera.⁊ illa iterū me/
diante altera.⁊ sic esset processus in infinitū.est ergo solum vna rationibus
distincta.

Arguiᷣ.si cōpositū p se nō diceret aliquā entitatē tunc cōpositū ex ma/
teria ⁊ forma nō esset magis aliqđ vnum q̄ȝ cumulus lapidū.quod ē con
tra phm octauo metaph.qꝛ aceruus lapidū est verissime sue partes Di
cēdū ꝙ verum est.sed nō vniunᷣ in aliqua forma totius ꝯprehendente in
vnitate numerali illas ptes.queadmodū due cōitates ad ꝯstitutōnem to
tius.que tñ licet sit distincta ab vna parte.nō tñ ab oībus.quia ydempti/
ficanᷣ cum forma totius.Silr̄ posset queri de toto in q̄ritate.qꝛ equaliter
currunt ista tota quantū ad hoc precognitū ¶ Lilius

Terminus in propositōe posi

tus potest supponere naturaliter Cōtra quā oppponit Spineus

Arguiᷣ primo ꝙ nō.qꝛ terminus supponens naturaliter debet sumi p se
Sed qñ ponitur termin⁹ in ꝓpōne nō sumitur p se.sed cum alio.s.p̄dica/
to.g̊ ⁊c.Maior est petri hys.in textu.Sed minor est manifesta.qꝛ ꝓpositō
ad minus ex duob⁊ terminis ꝯstituitur ſm Aresto.secūdo p̄ihermenias
¶ Lilius.Dico ꝙ per se nō capitur a Petro hys.ſm ꝙ idem est quod
solitarie.sicut exponiᷣ ſm quosdā tercius modus p̄seitatis.sed vt accipiᷣ

per se fm primū vel scōm modum perseitatis.

Arguit. talia semper sunt subiecta fm Boetiū qualia pmittunt ab eorum predicatis. sed nullum pdicatum pmittit terminū actualiter stare pro oib; que p naturā significant p tale subiectū. ergo rc. Minor pbat. q2 i propositōne talis termin9 restringit ad standū sub forma totius pōnis q nō pmittit terminū in sua cōmunitate. eo q tunc non esset aliud dictū de termino in pōne q extra Dōm q quis stat sub forma totius pōnis. tn̄ illa nō tollit neq restringit terminū fm rem quin p omnib; accipiat ad q sua significatio se extendit. Et fm hoc dicit Aresto. pmo pihermenias. q est dicit quandā cōpositōnē. quā sine extremis eius nō est intelligere. que ē talis qualem extrema requirunt.

Arguit. si esset aliqua supposito naturalis maxima esset in ista pposito homo est aial. sed hoc non est verū. g in nulla pōne potest fieri suppositio naturalis. Maior patet. q2 ille terminus aial cōuenit hōi sine limitatiōe r repugnātia sue nature. Sed minor pbatur. q2 homo restringit ibi ad standum pro psentib; per regulā generalē de restrictōnib; verbor psentis temporis Dōm q in talib; pōnib; est absoluitur a tpe. g non restringit ad pntes. Et ppterea in illis pōnib; (que sunt de est tercio adiacente) est dicit esse essentie. r non esse existentie.

Arguit. quandocūq subiectū natū est pticipari ab alijs fm formā intrinsecā tunc est suppō naturalis. sed hoc nūq pt fieri in pōne. g rc. Maior est manifesta ex eo q dr naturalis. q2 fundata ē in libertate cōicandi suā significatōnem. Minor patet. q2 quod est intrinsecum est indistans. sed in pdicta pōne est distantia extremi ab extremo. g ibi est participatio non fm naturā intrinseci sed extrinseci Dōm q nulla est ibi distantia diuersitatis fm rem sicut ptendit argumentū. sed solū est ibi nota ydēptitatis q ē addita nō in signū diuersitatis. sed vt exprimamus illa vnita in nostris sermonibus. que sunt fm rem r modū essendi. substantialiter intrinsece fm omnem modum se participantia.

Arguit. nullum absolutum habet supponere in pōe. sed suppositio naturalis fm omnes logicos dicit absoluta. g nō debet sumi in pōne. Dicendū q nō ē ideo absoluta q2 termin9 in tali pōne dicit per se positus. s3 ideo q2 non est sibi adiunctio alicuius termini absolute significantis rem accidentalem ab extrinsecis eius principijs fluentez. ergo vtiq fit ista suppositio in pōnib; terminor essentialiū.

Arguit terminus supponens naturaliter natus est participari ab omnibus. sed hō vel alius termin9 in pōne positus nō pōt ab oib; hoib; participari. g nō pōt fieri suppō naturalis in pōne. Probat. q2 in illa specie suppositionis nō pnt eis cōuenire scde intentōnes r alia silia pdicata. ergo rc.

Dōm q ille scde intentōnes accidūt nature significate p terminū cōem quare nō h3 talis termin9 aptitudinē naturalē cōicandi se illis.

Arguit q sic. q2 termini cōes diffiniunt in logica sub secundis intentionib;. g videt q eis essentialiter pueniūt. Seqla pbat. q2 pma r secūda intentio faciunt vnum diffinitū. cui9 naturā diffinitio explicat. g rc. Dicēdū q non sunt vnum ydētitate essentiali. sed solū ordinis p respectum ad aliquas pprietates rōnis. r ergo ille diffinitiones non sunt essentiales. s3 q

dam cõmunes notificationes notiores nomine diffiniti.
Arguit᷑.illud qđ supponit debet retinere suā ꝓpriā naturā.sed terminus
supponēs stans sub forma cōplexionis(sicut stat in ꝓpōne)nō retinet suaꝫ
ꝓpriā naturā.ğ non p̄t supponere naturalr̄.Minor pꝫ.qꝛ nō retinet esse in
cōplexum sed cōplexū.ergo mensurat᷑ ſm facultatē talis cōplexionis.
Dōm ꝙ ꝗuis stat sub forma cōplexionis.tñ illa cōplexio est cū talibꝫ extre
mis que suā naturalē ꝑticipatōnem ſm actum nō impediūt,vt dcm̄ est.
¶ Inquit ergo Lilius ad Spineū.sufficiūt tue argumentationes.po⸗
nas etiā tuā ꝯclusionē vt audias mentē meā. ¶ Spineus

Terminus in ꝓpositōne po⸗

situs nullo mō supponit naturaliter. Contra quā sic opponit Lilius
Arguit᷑.terminus p̄t supponere naturaliter in ꝓpōne.ğ ⁊c̄. Añs ꝓbat.
qꝛ suppō oritur a ſcatōne ipius termini.sed termin⁹ cōis positus in ꝓposi⸗
tione retinet suā ſcatōnē.ğ p̄t in ꝓpōne supponere. Minor pꝫ de hoc termi
no homo in hac ꝓpōne homo est aīal ¶ Spineus Dico ꝙ licet significa
tio maneat tñ nō manet in sua libertate ſm actum in forma cōplexionis sed
ſm aptitudinem solum. ¶ Lilius
Arguit᷑.non limitat᷑ significatio termini cōis in ꝓpōne.ergo solutio mi⸗
nus vera.Añs ꝓbat᷑.qꝛ ſcatio actiua termini ſcantis seq̄tur naturā ipsi⁹
rei passiue significate.Sed humanitas ꝯꝑata ad naturā aīalis a nullo li⸗
mitatur.eo ꝙ aīalitas est maioris cōitatis ꝗ̄ hūanitas rōne illius qꝛ supe
rius est.ergo ⁊c̄. Dōm ꝙ limitat terminus rem significatā subiecti per
ꝯꝑatōnē ad illa p̄dicata que sunt maioris cōitatis ꝗ̄ corpus substātia qui
bus aptus natus est participari homo.
Arguit᷑.in ista ꝓpōne hō est aīal ille terminus homo supponit nō discre
te.qꝛ ē termin⁹ cōis nō accñtaliter.qꝛ nō hꝫ extrinsecū adiunctū.ğ suppo⸗
nit ibi naturaliter.Tenet ꝯña ꝑ locū a sufficienti diuisione. Dōm ꝙ nō
req̄rit᷑ ꝙ adiunctū sit extrinsecū.est tñ adiunctū intrinsecū ꝑ modū tñ quen
dam extrinsecū.qui modus sufficit ad faciendū suppōnem accñtalem.
Arguit᷑.talis est suppō qualis est significatio terminoꝝ ad inuicē ꝯiun⸗
ctoꝝ in tali ꝓpōne.Sed ſcatōnes terminoꝝ sunt hic essentiales h̄itudines
ad inuicē se hñtes.sicut res naturalē hñt h̄itudinē.ğ ē ibi sine impedimē⸗
to naturalis suppō Dōm ꝙ ꝗuis ibi est essentialis h̄itudo illa tñ ē per
modū limitatōnis.que ponit terminū in specie suppōnis accñtalis.
Arguit᷑.nulla dr̄a essentialr̄ alicui adueniēs trahit illud in aliud genus
sed ponat᷑ ſm dcm̄ verbū hic esse quandā limitatōem quā nō ꝯcedo.qꝛ il
la si est essentialis non facit terminū stare sub genere accñtalis suppositōis
Dōm ꝙ īmo facit hoc.qꝛ ſm actū tali termino accidit limitatio illa.eo
ꝙ potuit non fieri.etiam potuit aliter fieri.
Arguit᷑.suppositio accñtalis est acceptio termini ꝓ his pro quibus exi⸗
git suum adiunctū.sed quādo dico homo est animal.ibi non est adiunctuꝫ
ergo non est suppositio accñtalis.⁊ per ꝯsequens non debet esse accñtalis
Maior patet ex definitōne suppositōnis accñtalis.Sed minor pꝫ ex in⸗
terptatōne illius qđ dicit᷑ adiunctū.Dicit᷑ em̄ quasi ad aliud iunctū.Sed

superius sicut est aīal nō est aliud ab homine.ğ non est adiunctū. Dōm ꝙ licet nō est ꝓprie loq̄ndo adiunctū quantū ad id a quo nomen imponiť est tñ cōiter loquēdo.ergo manet in specie suppōnis accñtalis.

Arguiť.suppositio seq̄tur modū ſcandi.sed modus significandi istoꝝ duoꝝ terminoꝝ hō ⁊ animal in hac ꝓpōne homo est aīal.est essentialis.ğ etiā debet suppō manere essentialis ⁊ naturalis nō aūt accñtalis. Minor patet.qꝛ supius habet essentialē habitudinē ad inferius.cui dat esse nomē et rōnem sicut dicit Aresto.in p̄dicamento substantie. Dōm ꝙ licet sit essentialis habitudo ſm rem.tñ ex accñtali cōplexione est ibi modus q̇dā accñtalis.q̇ facit terminū supponere accñtaliter.

Arguiť ista p̄dicatio homo est aīal est essentialis ſm rem ⁊ ſm moduʒ siḱ.ſm omnes logicos.ğ etiā erit ibi suppō essentialis seu naturalis.qđ fuit ṗncipaliter intentū Dōm ꝙ solutio illa patet ex dictis Satis est ergo inquit Spineus ad sociū petens vt ponat aliam ¶ Lilius

Signa vniuersalia sunt inuenta ad dicendū principaliter modum termini cōis ſm esse qđ habet in suppositis.

Contra hoc opponit Spineus.

Arguitur.signa vľia sunt cōditio subiecti in ordine ad p̄dicatū ⁊ ꝓpter hoc sunt inuenta.ğ ꝯclusio salsa.Añs ꝓbatur.qꝛ sunt inuenta ꝓpter dici de omni.sed dici de omni est cōditio subiecti in ordine ad p̄dicatū .qꝛ .dici de omni est qñ nihil est sumere sub subiecto de quo non dicatur p̄dicatum Dōm ꝙ sunt ṗncipaliter inuenta ad dicendū modū termini cōis ſm esse qđ habet in suppositis. Sʒ ex ꝯñti etiā sūt necessaria ad dici de omni ⁊ dici de nullo.primū p̄t esse sine p̄dicato sed nō scđm.

Arguiť.illud cuiꝰ officiū variať variatōne p̄dicatoꝝ videť esse conditio subiecti in ordine ad p̄dicatū.Sed hmōi est signū vľe.ğ ⁊c. Minor ꝓbať qꝛ si dicať ois hō est albus.ibi signū vľe distribuit terminū cōmunē ꝓ q̊libet supposito accñtali.Sed dicendo contingit omnē hoīem esse albuʒ.ibi distribuit ꝓ his que contingunt esse sub ipso in potentia. Dōm ꝙ maior esset vera si eius officium primo ⁊ ꝑ se ⁊ immediate variareť.sed sic nō est de hoc signo vel simili.Et qñ replicať.cū diciť ois hō currit.⁊ ꝯtingit omnem hoīem currere.in vtraq; variať eius officiū Dōm ꝙ non est veruʒ quia signū vľe distribuit terminū cōmunē in ordine ad p̄dicatuʒ .sed hoc ē qꝛ signum erit aptū natū sumi pro suppositis in actu.ita ꝙ diuersitas officij ex pte subiecti proueniat de quo diuersimode verificanť diuersa supposita

Arguiť.illa est dispositio subiecti in ordine ad p̄dicatū que est dispositō subiecti inq̄ꝫtū subiectū.sed sic ē de signis vniuersalibꝫ.ergo ⁊c. Minor patet.qꝛ subiectum inq̄ꝫtum subiectum non dꝛ nisi in ordine ad predicatum

Dōm ꝙ nō est dispositio subiecti ſm formalem rōnem subiecti. sed ſm rōnem illam qua diciť esse terminus cōmunis.

Arguiť.illud est dispositio subiecti qđ non potest addi nisi subiecto.sed signa vľia solum adduntur subiectis ⁊ nō p̄dicatis .ğ sunt dispōnes subiectoꝝ ſm formalē rōnem.qꝛ p̄dicata significant simplices formas.q̄ distri

dui possunt. sicut etiã probat phus p̃mo perihermenias. Dõm q̧ licet signũ vniuersale nõ p̃t vere addi p̃dicato. tñ bene falso. vt dicendo omnis hõ nõ est omne animal rc.

☞ Arguit᷑. signũ vl'e addit᷑ termino ↄmuni ad faciendũ suppõnem subiecti. s; suppositio subiecti fit solũ in subiecto. g̃. Dõm q̧ hoc nõ ẽ p̃mo et p se. vt p; ex supradictis. sed solũ ex ↄsequenti.

☞ Arguit᷑. illud est dispositio subiecti in ordine ad p̃dicatũ qđ denoĩat totã ꝓpõnem. sed signũ vl'e est hmõi. g̃ rc. Minor p;. q: qñ dr̃ oĩs hõ currit. illa ꝓpõ dr̃ vl'is q̃titatis, ꝓpter illud signũ oĩs. Dõm q̧ hoc verũ est sed solum ex ↄsequenti.

☞ Arguit᷑. accñs existens in p̃te nõ p̃t totũ denoĩare. g̃ ꝓpositio non capit denoĩatõem ab aliquo signo. Dõm q̧ existẽs ex natura in p̃te respiciẽs totũ simul nõ p̃t ipm̃ denoĩare. sed accñs existens in parte (quã vt determinatũ subiectuz respicit) vtriq; p̃t ipm̃ denoĩare. sicut cecitas in oculo denoĩat totũ hoĩez eẽ cecũ P; g̃ ↄclusio q̧ signũ vl'e nõ est dispõ subiecti in ordine ad p̃dicatũ. q: al's nõ posset addi termino cõi fm̃ se sumpto. qđ est falsum. q: oĩs hõ dr̃ sine aliqua relatõe in ordine ad predicatũ.

Ponit Spineus istam ↄclusionem

Signum uniuersale est dispositio subiecti in ordine ad predicatũ

Contra qđ p Liliũ

☞ Arguit᷑ sic. illud nõ est dispositio subiecti in ordine ad p̃dicatũ qđ cõuenit termino ↄmuni sine p̃dicato sumpto. sed sic est de signis vl'ib;. g̃ rc. Minor p; exemplariter dicẽdo. oĩs hõ nullus hõ. Dõm q̧ licet ita accipiant᷑ qñ est imp̃fecta rõ accipiendi signa vl'ia nõ est ibi aliq̃s sensus. sed debent illi termini capi in ordine ad aliqđ p̃dicatuz qđ respicit subiectũ in talib; dispositionib;

☞ Arguit᷑. modus accipiendi terminũ ↄmunẽ p suppositis presupponit eius acceptiõez vel actualẽ vel aptitudinalẽ. g̃ nõ p̃t aliqđ signũ vl'e sumi nisi cũ termino ↄmuni in ordine ad aliqđ p̃dicatũ. Dõm q̧ hoc est falsum. q: sicut dicimus animal fm̃ se. sic etiã dicere possumus oẽ aĩal sine p̃dicato. Vel dicendũ q̧ hoc nõ est p̃ncipaliter. sed solũ ex ↄsequenti. Et in hoc tũc ↄcordantur diuersa dicta.

Ponit Lilius istam ↄclusionem

Hoc signũ omnis non potest teneri collectiue r distributiue simul

Contra quã Spine⁹ sic assumit. Dicit ↄmentator sup illo v̾bo habet aũt dubitatõem de toto r de p̃te sic q̧ oẽs partes sint eedem toti. qđ dr̃ esse veruz collectiue sumpte r nõ distributiue. g̃ p̃t teneri collectiue. Et nõ est dubiũ q̃n posset teneri distributiue. vt p; ex ↄclusione p̃cedenti. g̃ ↄclusio falsa. Dõm q̧ oĩs in plurali numero p̃t teneri collectiue r distributiue. sed non in singulari numero sicut intelligitur ↄclusio preposita

☞ Arguit᷑ in plurali nũero nõ p̃t simul teneri collectiue, et distributiue

ergo solutio falsa. Añs ꝓbatur. q2 tunc duo ꝯtradictoria essent simul vera
qḋ est impossibile. q2 ponat᷑ ꝙ sunt tm̄ quatuor homines ⁊ illi trahant na-
uem. tūc ista est vera. om̄is homo trahit nauem. ⁊ ista similiter est vera for-
tes non trahit nauem que sunt ꝯtradictoria. Dōm ꝙ ibi nō est ꝯtra-
dictio. eo ꝙ nō est ibi illa particula ad veram ꝯtradictōem requisita. s. ad
idem ẜm idem ⁊ sic de alijs

¶ Arguit᷑. qñcunqꝫ nihil est sumere sub subiecto de quo nō dicat᷑ predica-
tum semper tenetur hoc signuꝫ omnis distributiue. sed hmōi semꝑ est illa
ꝓpositio in qua ponitur terminus ꝯmunis cū hoc signo om̄is. vt dicendo
omnis homo currit. ergo semper distribuit ⁊ nunqꝫ colligit siue in singula-
ri siue in plurali numero. Dōm ꝙ qñ ꝑdicatū ꝯuenit subiecto diuisim
pro suppositis. tūc tenet᷑ distributiue. sed qñ ꝯuenit subiecto ⁊ eius supposi-
tis ꝯiūctim tunc tenetur collectiue.

¶ Arguit᷑. vbicūqꝫ est maior rō vnitatis aliquorum ad inuicem ibi ꝯueni-
entior fit collectio. sed maior vnitas est in singulari numero cuius gratia
dicitur singularis q̄ꝫ in plurali numero. ergo collectiue teneri debet in singu-
lari numero. ⁊ nō in plurali Dōm ꝙ ꝓncipium collectionis est a multis
et quia illa sunt in plurali numero. ergo ẜm hoc maior est ratio collectiōis
in plurali numero. sed terminis collectiōis est ad vnum ⁊ gratia illius sin-
gularis est magis collectiuus. sed quia colligere est actualem multitudi-
nem adunare. que est in plurali numero. ergo potius in plurali numero te-
netur collectiue

¶ Arguit᷑. numerus pluralis ⁊ singularis idem ẜcant licet differūt in modo
ẜcandi nō variāte rem. ergo sicut pt̄ teneri collectiue in plurali numero. ita
etiā in singulari numero debet teneri collectiue Dōm ꝙ hoc verū est in
dictōib9 ẜcatiuis. sed nō in sincathegreumaticis.

¶ Arguit᷑. quicq̇d semꝑ multiplicat nunqꝫ tenet᷑ collectiue. sed hoc signuꝫ
omnis in quocūqꝫ numero ponat᷑ est hmōi. ergo ⁊c̄. Minor ptꝫ ꝑ Aresto.
ꝓmo celi dicentē Om̄ia suꝑ tria ponimus. etiā scd̄o elenchoꝝ dr̄ ꝙ ambo
et om̄ia multa ẜcant Dōm ꝙ ratiōe materialis in distributione (quod
est multitudo) semper est distributiuum. sed ratione formalis (quod est
esse in multis diuisim acceptis in plurali numero) quandoqꝫ est collecti-
uum ⁊ non distributiuum

¶ Arguit᷑. opposita nō possunt vni ꝯuenire. sed collectio ⁊ distributio sunt
opposita. ergo ⁊c̄. Dōm ꝙ possunt vni ꝯuenire respectu diuersoꝝ. quia
qñ denotat distributōem subiecti in supposita. subiecta tenent᷑ distributi-
ue. sed qñ denotat ꝑdicatum ꝯuenire suppositis subiecti ꝯiūctim et simul
ẜm ꝙ in illo subiecto ꝯueniūt tenet᷑ collectiue. ⁊ hꝫ illū actū ꝓmū q̇ est diui-
dere subiectū in supposita. ⁊ hoc in ꝯparatōe ad ꝑdicatū qḋ conuenit illis
suppositis. ⁊ tūc vnit ⁊ colligit. ⁊ ꝓcessus ab vl̄i ad singularia notat distri-
butōem. sed a singularib9 ad vl̄e notat collectōem

¶ Arguit᷑. vniuersaliū est colligere plura in vnū. sed hoc signū om̄is nō sig-
nificat rem vniuersalem. vt patꝫ ꝓmo perihermenias. ergo ⁊c̄ Maior pꝫ
per Porphirium dicentē. ꝙ ascendentem in arbore oportet plura in vnuꝫ
colligere. Idem Participatiōe speciei plures homines sunt vnus homo
Dōm ꝙ illa collectio est aptitudinalis ⁊ ẜm rem. sed illa que fit per hoc

ſignum omnis eſt actualis et ſm modum apud intellectum volentez id actualiter ſignificare quod intrinſecus eſt in ipſis vniuerſalibꝫ Et ſimiliter poſſet argui ꝙ diſtributio eſt ipſius vniuerſalis. quia dicitur vniuerſale vnum verſum in multis Dōm vt ſupra ꝓxime dictum eſt ꝙ intelligitur aptitudinaliter. quia aptum natum eſt eſſe in multis. non autez ſm actum. vt prius patuit

☞ Arguit. agere ꝓſupponit eſſe. ſed hoc ſignū oīs nō ſignificat aliquaz rem habentē eſſe ſed diſpoſitionem rei. ergo actus colligendi ſeu diſtribuendi nullo modo poteſt ſibi ꝯpetere Dōm ꝙ maior intelligitur de actiōe rei. iſta aūt eſt ipſius termini Uel nō ꝯuenit ſibi ſm ſe ſed per illaz diſtributionem (que eſt aptitudinaliter in termino ꝯmuni) actualiter ꝯuenit ſigno ſm actū ſcantem illam diſtributionem Sed ſi dicatur. actus rōnis non poteſt facere multiplicationem in rebꝫ. ergo ⁊c. Dōm ꝙ non facit. ſed ſolum ſignificat. vt dictum eſt

Spineus Quia ſufficit de hac materia. ꝓpterea ſupſedendum arbitror etiā ad vitandum vnius ſepe repetitionem. Et vt plenius huiꝰ ſigni notitiam intelligamus pono aliam ꝯcluſionem

Hoc ſignuz vniuerſale omnis

non requirit ſemꝑ plura appellata

Arguit. ꝯtra hoc ꝑ Liliū ſic. hoc ſignū omnis ſemꝑ ad minus requirit tria appellata. ergo cōcluſio falſa. Aīs probatꝛ. qꝛ omne maius neceſſario excedit illud qđ eſt minus ad minus in vno. ſed hoc ſignum omnis ē magis diſtributiuū ꝙ̄ hoc ſignum vterqꝫ. ergo hoc ſignū omnis hꝫ ad minꝰ tria. cū aliter nō excederet hoc ſignū diſtributiuū vterqꝫ Dōm ꝙ hoc ſignū oīs eſt magis diſtributiuū ſm diſtributionem abſolutā ⁊ illimitatam ꝙ̄ hoc ſignuz vterqꝫ. ⁊ rōne illius indifferenter pt̄ diſtribuere ꝓ tribꝫ vel ꝓ paucioribꝫ iuxta exigentiā termini cui adiūgitur. ſed hoc ſignū vterqꝫ hꝫ diſtributōem limitatā ad duo tm̄

¶ Arguit. hoc ſignum oīs vult ad minus habere tria appellata. ergo ⁊c. Aīs ꝓbatur. qꝛ dicit Areſto. ꝑmo de celo ⁊ mūdo ꝙ oīs ꝑfectio cōſiſtit in tribꝫ. ſed oē totū ⁊ ꝑfectū ſunt idem. ergo ⁊c. Dōm ꝙ oīs ꝑfectio ꝯſiſtit in tribꝫ. ſed illa tria non ſunt ſuppoſita. ſed ſunt ſubſtantia ⁊ potentia in illa ſubſtantia ⁊ operatio ſm quam illa potentia conſequitur ſuā finalem perfectionem.

¶ Arguit. omne totum ⁊ perfectum dicūt vnā formā. ſed hoc ſignuz omne dicit illam per comparationem ad partes ſubiectiuas. ergo ad minus vult habere tria appellata Dōm ꝙ hoc eſt verum vt in pluribus. et quando coniūgitur termino habenti plura ſuppoſita ſiue appellata ſm actum. non tamen ſemper ⁊c.

Arguit. ſemper requirit tria appellata. Probatꝛ ꝑ Areſtotelez ꝑmo celi dicentē. De duobꝫ dicimus ambo. de tribꝫ vero omne. ergo ad minus requirit tria appellata. Dōm ꝙ bene verum eſt ꝙ̄tum eſt ex parte illius ſigni omnis quod requirit tria appellata ſed ille defectus qn̄qꝫ eſt ex parte termini ꝯmunis qui non habet tria appellata.

☞ Arguit. oīs terminus ꝯmunis habet semꝑ tria appellata. ergo non est defectus ex parte termini ꝯmunis. Añs ꝓbatur per definitōem termini ꝯmunis. Est em̄ terminus ꝯmunis aptus natus ꝑ̄dicari de pluribus. Dōm ꝙ hoc verū est sm aptitudinē. sed impedimentū est interduz ex parte materie. que nō est sm numerū multiplicabilis. ex eo ꝙ tota potētialitas satiatur per illam formā ꝑ quam est in actu

☞ Arguit. quicq̄d habet aptitudinē existendi in pluribꝫ aliq̄n est in pluribꝫ. sed terminus ꝯmunis semꝑ aptitudinē habet ad plura. ergo nō est aliquis terminus ꝯmunis quin ſcat rem aliquando in pluribꝫ existentem. qꝛ frustra est potentia que non reducitur ad actum Dōm ꝙ aptitudo sequit formam. que est ꝑfectioꝛ sm se ꝯsiderata q̄ꝫ in actum reducta. et ergo nō est aptitudo frustra. sed potentia sequitur materiam que de se est impfecta. ⁊ illa est frustra nisi reducatur in actum. quia per actū terminus potentie habet esse actuale quo deficiente caret omī ꝑfectōe. ⁊ ꝑ ꝯsequens est frustra. Et ergo dicit ꝯmētatoꝛ ꝑmo celi sic. quod possibile est sm formā impossibile est sm materiam loquens ibidem de vnitate mundi. ⁊ sic patꝫ solutio ad argumentum.

☞ Arguit. omnis distributio est ab vno ad plura. sed hoc signū omnis est ꝑfectissimū signū distributionis. ergo requirit plura. Maioꝛ pꝫ ex definitione distributionis in qua dicitur ꝙ distributio est multiplicatio termini ꝯmunis facta per signum vniuersale Dōm ꝙ nō notat realem distributionem. sed modalem tm̄. ergo q̄ꝫuis terminus ꝯmunis non habet nisi vnicum suppositum. accipitur tamen sm modum quasi haberet plura supposita. ⁊ sic defectus nō est ex parte illius signi omīs Et dicit ꝙ non explicat actum sed aptitudinem. qꝛ hoc signū omnis semꝑ natū est ex ꝑte sui in plura supposita distribuere. Et hoc patꝫ sic. qꝛ signū vniuersale non exigit nisi ꝙ addatur termino vniuersali sibi proportionabili in modo essendi. et terminus vniuersalis non semꝑ exigit plura supposita sm actum. sicut pꝫ de sole luna ⁊ fenice ⁊c̄

☞ Arguit. quicq̄d est ꝯtentū cū vnico supposito p̄t addi termino singulari. si ergo omnis non requirit nisi vnicū suppositum posset addi termino singulari. quod est falsum. Cuius falsitas pꝫ. qꝛ nō dicimus bene logicaliter omnis sortes. ergo iste terminus omnis nō potest addi termino singulari Dōm ꝙ sortes nec actu nec aptitudine est ꝯmunicabilis. ergo non potest sibi addi illud signū vniuersale omīs. sed terminus cōmunis q̄ꝫuis sm actum habeat vnicū suppositū. tñ aptitudine plura habet. et ergo sibi ꝯgrue addit signum vniuersale

☞ Arguit. maioꝛ pluralitas suppositoꝝ requiritur ad propositionem vniuersalem q̄ꝫ particularem. sed particularis ꝓpositio verificatur ꝑ existētiam vnius suppositi ꝯuenientis cum predicato. ergo plura requirūtur in ꝓpositione vniuersali Dōm ꝙ hoc est verum per se loquendo. tamen ꝑ accidens potest impediri inq̄ꝫtum additur in ꝓpositione termino qui non habet nisi vnicum suppositum sm actum

¶ Satis itaqꝫ de hoc opposuisti Lili. et ergo ponatis mihi ꝯclusionē. vt opponendo habeam locum. Ponam ergo istam

Argumentorum

Signum universale non

distribuit terminũ cõmunẽ in supposita per accidens. sed solum in supposita per se. Contra hoc sic opponit Spineus

Arguitur signũ vle distribuit terminũ cõmunẽ pro suppositis per se et per accidens. ergo conclusio vestra male dicit quod solũ distribuit pro suppositis per se. Probatur quia accidens multiplicatur ad multiplicationem sui subiecti. et etiã dividitur. sed supposita per accidens sunt accidentia suppositorum per se. ergo etiã distribuit pro suppositis per accidens. Dicendum quod subiecto diviso divisione reali etiã dividuntur accidentia. modo signũ distributivũ non distribuit realiter. sed tantum secundum rationem. et precipue omnis. quod est signũ distributivũ substantie. et sibi similis.

Arguitur. supposita per accidens sunt in suppositis per se. ergo cũ illis debent multiplicari. vel oportet dicere quod talia accidentia essent in uno supposito per se et non in alio. Sed hoc non potest esse. quia non videtur ratio quare magis debeat esse in uno quam in reliquo Dicendum quod verũ est quod accidentia sunt in suppositis secundum Porphirium in de cõitatibus predicabiliũ. qui dicit Accidentia primo sũt in individuis. deinde in generibus et speciebus. Sed illa supposita hic non distribuuntur sed terminus cõmunis. et illi accidũt illa accidentia nisi per accidens secundum quod est iam actualiter in suppositis per se multiplicatis.

Arguitur pro illis distribuitur terminus cõmunis a quibus abstrahitur. sed terminus cõis abstrahitur a suppositis per se et a suppositis per accidens. ergo etc. quia respectu illorum a quibus abstrahitur est vlis. et in illa iterũ distribuitur. Minor patet. quia predicatur de suppositis per se et de suppositis per accidens Dicendum quod pro illis distribuitur per se a quibus abstrahitur. sed hoc solũ fit a suppositis per se et non a suppositis per accidens. et ergo secundum illum modũ pro illis distribuitur. et contingenter valde pro suppositis per accidens.

Arguitur. terminus distribuitur pro illis a quibus magis participatur secundum contractam rationem. Sed tam supposita per accidens quam per se participant terminũ distributivũ sub ratione magis contracta. Minor patet. quia sortes existẽs suppositũ hominis per se includit hominem eius naturã participando. ita homo albus hominem quia est suppositũ eius per accidens Dicendum quod a suppositis per se natura participatur. quia omne inferius naturaliter suũ superius includit. sed supposita per accidẽs solum contingenter. cum illa possunt non esse. et ergo solũ per quandã cõcomitantiã pro illis distribuitur. et non per se. quia potest sine illis suppositis terminus cõmunis esse. licet non sine propriis suppositis.

Arguitur. quãdo ad antecedens sequitur consequens. ad distributionem consequentis sequitur distributio antecedentis. sed sequitur homo albus est ergo homo est. ergo sequitur omnis homo est ergo omnis homo albus est. Si pro illis distribuitur terminus cõmunis que ad ipsum distributũ consequuntur. ergo etc. Dicendum quod quando ad antecedens sequitur cõsequens. tunc ad distributionem consequentis sequitur distributio antecedentis in essentialiter subordinatis. Sed in proposito solum est quedam accidentalis subordinatio. ergo argumentũ non valet.

Arguitur. terminus vlis distribuitur ad omnia supposita pro quibus propositio verificatur. sed propositio vlis verificatur tam pro suppositis per se quam pro suppositis per accidens. ergo pro omnibus illis fit distributio. Minor patet. quia

ista ꝓpositio omnis homo currit falsificatur ꝓ suppositis ꝑ accidens dicen/do sortes albus nõ currit. ⁊ etiã ꝓ suppositis ꝑ se falsificatᷓ dicendo sortes non currit ¶ Dõm ꝙ nõ necessario falsificatᷓ ꝓpositio ꝑ supposita ꝑ accidẽs qꝛ possibile est nullum esse suppositũ ꝑ accidẽs. ⁊ tunc non potest ꝑ illa sup/posita falsificari. ergo non sequitur hoc esse per se. sed solum per contingen/tiam. quod non est ponendũ in arte.

Arguitᷓ. hic est bonus syllogismus. omnis homo currit. omnis homo albus est hõ. ğ oĩs hõ albus currit. ⁊ hoc in ꝓma figura. mõ in omni bono syllogismo ꝓme figure sumitᷓ minoꝛ extremitas sub distributõne mediȷ̃ in maioꝛe. ğ omnis homo albus (qui est mĩoꝛ extremitas ĩ dicto syllogismo) sumitur sub distributõne hominis qui est medium. ⁊ subsumptio ꝑ accñs sumitur sub distributõne termini vlis ¶ Dõm ꝙ syllogismꝰ bonus ẽ. sed homo in actu distribuitur ꝓ suppositis ꝑ se ⁊ ꝑ accidens. ⁊ ğ ẜm illũ mo/dum conuenienter supposita ꝑ accidens subsumuntᷓ.

Arguitᷓ. omnis distributio fit in supposita semper. sed omne suppositū est suppositũ ꝑ accidens. ğ semꝑ distributio in supposita est ꝑ accñs. Mi/noꝛ patet. qꝛ supposita sunt talia ꝑ ꝓncipia indiuiduatõnis. sed illa ꝓncipia sunt accidentia. scꝫ forma. figura. locus ⁊c̃. ¶ Dõm ꝙ suppositũ est essen/tialiter ⁊ intrinsece suppositũ ꝑ illa que ꝑtinent substantialiter ad suaꝫ no/ticiam. ⁊ reducuntᷓ ad idem genus in quo est tale suppositũ. modo ista ac/cidentia sunt alterius generis nõ intrinsece indiuiduatõis. sed solũ extrin/sece. scꝫ ad esse sensibilis discretõnis. quia ad diuisionem talium accidenti/um non diuiditur suppositum ꝑ se. sed solũ ꝑ accidens. Sed aliȷ̃ de via tho/mistaꝝ dicunt. ꝙ hoc fit ꝑ quãtitatẽ. que est essentiale indiuiduatõnis prin/cipium. sicut ipsi volunt.

Arguitᷓ. sic omne suppositũ esset suppositū ꝑ accidens. Probatᷓ. qꝛ esset suppositũ ꝑ q̃ntitatẽ. que esset indiuiduatõnis ꝓncipium ⁊ suppositatõnis ¶ Dõm ꝙ licet ipsi dicunt. ꝙ sint accñtia. non tñ accidunt ipis suppositis quia sunt nata facere suppositum.

Arguitᷓ. cum dꝛ sortes ẽ albus. ibi albedo nõ accidit sorti albo. ¶ Dõm ꝙ q̃uis non accidit sorti albo. accidit tñ supposito illi qđ est sortes. eo ꝙ est ipsius principium indiuiduatõnis ¶ Inquit ergo Lilius ad Spineũ satis iam patet de hac conclusione. ponas tu mihi vnam conclusioneꝫ vt ecõuerso habeam tibi opponendi locũ ¶ Spineus

Terminus cõmunis equaliter

et vnica distributõne non potest distribui in supposita pñtia ꝓterita ⁊ fu/tura. Contra quã sic opponit Lilius

Arguitᷓ. signuꝫ vniuersale essentialiter distribuit terminũ ꝯmunẽ ĩ sup/posita ꝑsentia ꝓterita ⁊ futura. ergo ꝯclusio vestra falsa. Añs probatur. qꝛ illud quod semel cadit sub distributõe termini ꝯmunis semper cadet sub illa. sed supposita preterita semel fuerunt. ⁊ supposita futura semel erunt et ad minus sunt ẜm aptitudinem. quod sufficit ad distributionẽ termini cõ/munis. ergo equaliter pro omnibus illis distribuitᷓ Maioꝛ patet ex defini/tione de omni ꝓmo posterioꝝ. vbi supius inest inferioꝛibꝫ equaliter ⁊ semꝑ

et etiā in eodem primo et vbiqȝ Dōm ꝙ licet equaliter dicat̄ de omnibꝫ
suppositis existentibꝫ.ſm etiā omnē differentiā tpis ſm actum vel ſm ap
titudinē dum non sunt.modo hoc signum omnis notat actualē distribu-
tionē in supposita.sed supposita p̄terita nō sunt nisi ſm analogiam ad sup
posita presentia.Et silr̄ dōm est de suppositis futuris.ꝛ ergo inequaliter p
illo fit distributio.

Arguit̄.terminus debet distribui in omnia illa ad que se hȝ p indifferen-
tiam.sed termin⁹ cōmunis indifferenter se habet ad supposita presentia pre
terita ꝛ futura.ergo equaliter distribuitur in illa.Minor patȝ.quia termi
n⁹ cōis nullā drām tpis sibi detminat.ḡ ē indr̄ns ad oē tps ꝛ p ɔñs se hȝ
indr̄nter ꝛ eq̄lr̄ distribuit̄ i oīa supposita ꝛc.Dōm ꝙ argm̄ pbat verū si ter
min⁹ ɔsideret̄ ſm idr̄ntiā eēntialē ꝛ q̄ntū ad rōneȝ eēntialē q̄ est definitio.
Sed si sit solū indifferēs quantū ad rōnem significandi nō oportet.sic aūt
ē de termino cōmuni p cōpatōnē ad supposita presentia preterita ꝛ futura

Arguit̄.termin⁹ ɔmunis distribuit̄ in supposita ſm ꝙ intelligit̄ ꝛ signi
ficatur.sed ipm quod significat̄ ꝛ intelligitur indifferenter se habet ad om-
nia supposita.ergo ꝛc.Maior patet.quia ſm ꝙ intelligit̄ ꝛ significatur est
obiectum distributionis.Minor patet.quia cesar qui est suppositum in p̄
terito ita bene significat naturam humanā sicut sortes qui est presens.eo
ꝙ in anima cesaris tota saluatur. Dōm ꝙ licet sit indifferens quantuȝ
ad esse intellectum.nō tn̄ q̄tum ad rem intellectā ꝛ significatam.quia sup-
posita existentia realiter includunt naturam significatā per terminū distri-
butū.reliqua aūt hoc faciunt ſm intellectū tm̄.qui fundatur super possibi
litatem illorum suppositorum

Arguit̄.in illa equaliter distribuitur terminus cōmunis que equaliter
sunt supposita.sed presentia p̄terita ꝛ futura equaliter sunt supposita.ergo
equaliter in illa distribuitur.Minor patet.quia illud est suppositū alicui⁹
quod significat naturam eius magis contractam.sed hoc faciunt supposi
ta preterita et futura sicut presentia.vt sunt cesar antixp̄s ꝛ sortes. Di-
cendū est per interemptōnem.quia non sunt equaliter supposita vt patuit
ex dictis Sed ɔtra.significāt naturam termini cōmunis magis cōtrac
tam Dōm ꝙ hoc non sufficit.sed preter hoc oportet ꝙ includant essen-
tialiter naturam illam contractam.sed hoc non faciunt equaliter ista sup-
posita.quia presentia supposita illā naturaȝ includunt ſm actum.reliquā
aūt ſm potentiam.quia de cesare actualiter non existente ista p̄dicatio est
falsa.cesar est homo.

Arguit̄.dicit Porphirius.siue socrates sit siue non sit semp tamen est
aīal rōnale.ḡ solutio nulla Dōm ꝙ socrates tunc nō est animal rōnale
sed animal rōnale(ex quo est natura cōmunis)manet socrate extincto.eo
ꝙ potest manere ꝛ saluari in alio supposito ipius nature humane.ꝛ sic debꝫ
intelligi dictum Porphirij.

Arguit̄.ex maiori de inesse ꝛ minori de contingenti ad vtrūlibet sequit̄
conclusio de cōtingenti.sed hoc non esset nisi minor que est de contingenti
sumatur de distributōne maioris de inesse.mō in minori de contingēti ad
vtrumlibet sumūtur supposita in potentia.ergo supposita in potentia ca
debant sub distributōne maioris de inesse.dicendo sic omnis homo est ri

sibilis. omne animal contingit esse hoiem. ergo omne aial contingit esse risibile. Dōm q bene ex maiori de inesse z minori de contingenti bene sequit 9clusio de contingenti. Et vlterius quando dr. ergo sub distributōne maioris de inesse sumit minor de contingenti. hoc falsum ē. qr talis ē imperfect9 syllogism9 fm phm. nec tenet p dici de omni. ergo zc. Ex quo patet q nō equalit fit distributio ad oia supposita. qr pterita z futura nō sunt. g nō possunt fm actum participare naturam termini distribuci. sicut supposita presentia. Satis itaq est de hac materia.

Ponit ergo Lilius istam conclusionem.

Ens est unius rationis ad

substātiā z accidēs inequaliter pticipate Cōtra hoc opponit Spine9

Arguit. inquit Porphirius. Si qs oia entia vocet nō vniuoce sz equiuoce nuncupabit. ergo nō est entis vna rō. Dōm q Porphirius non vult q ens sit simpliciter equiuocū nec vniuocū simpliciter. sed vult q sit entis vna rō. que tn inequaliter est participata a pticularib9 entibus

Arguit. Phorphirius dicit. nō vniuoce sz equoce nuncupabit Dōm q accipit equiocū ibi generaliter. z sic Porphirius vocat illud equocuz non qd fm diuersas rōnes ab aliqbus participatur. sed vocat illud equocum qd non est vere vniuocū. z sic licet ens est vnū fm se. nō tn in cōparatōne ad alia equaliter a suis inferiorib9 pticipatur.

Arguit. ens dr pure equoce de illis. scz de substātia z accidente. g solutio nulla. Probat. quia ens dicit de entibus sicut sanū de vrina cibo z animali. sed hoc est equiuoce. vel ad minus analogice. ergo zc. Dōm q rō entis in se est vna z vniuoca. sed 9pata ad illa que pticipāt rōnē entis tūc est analoga. qr per prius z posterius pticipatur

Arguit. quanto aliqd magis se extendit tanto magis debet esse equocū sed rō entis est hmōi. g zc. Maior est satis nota. sed minor pbatur. qr ens est primū creatū primi. g non solum extendit se ad primū. sed ad omnia entia. Dōm q ex hoc bene sequitur q rō entis sit vna. ipsa tn est inequaliter participata. z sic est equiuoca.

Arguit. in equoco nō potest fundari 9tradictio. sed in ente bene pt fundari 9tradictio. ergo nō est equocū ad substantiā z accns. Maior patz ex 9ditōnib9 reqsitis ad 9tradictōnem. s. ad idem. fm idem. silr z in eodē tpe Sed minor patet. qr ens z nō ens opponunt 9tradictorie. Dōm q ens non est vniuocū neq equiuocum sed est analogum. z in illo bene potest fundari contradictio.

Arguit. obiectū primū intellectus debet esse qd vnū z vnius rōnis. sed ens est primū obiectū intellectus. ergo eius est tm vna rō ad substātiam z ad accidens. Maior patet. qr vnus motus seu actus solū primo z immediate est circa vnū obiectū. Sed minor patz ex Aresto. pmo physicorum. vbi dr q 9fusiora sunt nobis notiora. sed ens est confusissimū. ergo est primū quod apprehendatur ab intellectu nostro. Dōm q licet ens primo apprehendat. tn ex hoc nō sequitur q sit vniuocū seu equocū. sed solū analogum inequaliter participatum a substantia z accidente.

Alia arta

Argumentoꝝ

Arguit᷑. posterius nõ potest variare prius. sed substãtia ⁊ accñs sũt posteriora rõne entis. ergo nõ pñt ipm variare. cũ in se vna est. Dõm ꝙ posterius nõ variat prius absolutũ. sed bene respectiuũ. qꝛ dicẽdo ens est prius est quoddam respectiuũ. ergo ⁊c̄

Arguit᷑. ens respectiuũ debet esse in p̄dicamẽto relatõnis. sed ens ē trãscendens. ergo dꝫ esse q̄d absolutissimũ nullũ penitus h̄ñs respectũ. Dõm ꝙ licet nõ hꝫ respectũ relatiuũ ⁊ ꝓprie dictũ. sed tñ hꝫ respectũ transcendentem. ⁊ ille respectus facit ipm esse equocũ.

Arguit᷑. equiuoca sunt ſm Aresto. quoꝝ solum nomẽ cõmune est. ⁊ rõ substantie ſm illud nomẽ est diuersa. sed nomẽ entis nõ est solum ꝯmune sed etiã res ꝑ ens significata. Dõm ꝙ hoc argumentũ ꝓbat ꝙ nõ ē purum equocum. sed tñ nõ ꝯcludit quin possit esse analogum.

Arguit᷑. ꝯtingit tm̃ vnum intelligere s᷑ c̄do thopicoꝝ. ⁊ tercio de anima. Sed ens intelligimꝰ. ergo ens ſcat tm̃ vnũ. Minor patet. quia intelligit᷑ ĩ p̄ma opatõne intellectus. in qua nõ cõcipimus nisi vnũ. Dõm ꝙ in prima opatione intellectus solũ intelligimus vnum sine compositõne. tñ possumus nihilominus intelligere illud vnum q̄ꝺ analogice se habet ad plura. queãdmodũ est ens. Vel dõm ꝙ significat vnum principaliter. sed significat bene plura analogice ⁊ quodã ordine.

Arguit᷑. sicut se habet res ad esse ita se hꝫ ad intelligere ⁊ significare. sed entis est vnus conceptus ꝑueniens substantiã ⁊ accidens. ergo nõ ē ineq̄liter ꝑticipatũ. Dõm ꝙ licet intellectus simplici conceptu intelligat ens tamẽ ille cõceptus semꝑ habet respectũ ad analogata entis, qui est ad substantiam ⁊ accidens. qꝛ inequaliter participatur.

Arguit᷑. in genere cause formalis nõ potest esse analogia. sed solum in alijs generibꝫ causaꝝ. sed ens se habet ĩ genere cause formalis. ergo ⁊c̄. Minor patet. qꝛ sicut substãtia est formalissimũ in suo genere. ita ens debet esse formalissimũ ad oĩa p̄dicamenta. Dõm ꝙ ens nõ est p̄ncipiũ formale sed solũ fundamentale ad substantiã ⁊ accidens.

Arguit᷑. omnis pluralitas debet reduci ad vnitatem. sꝫ plura sunt entia etiã equiuoca ⁊ analoga. ergo cũ nõ reducũtur ad aliq̄ꝺ genus ꝯmunius q̄ꝫ ens videt᷑ ꝙ ens debet esse vniuocũ. Dõm ꝙ omnis pluralitas reducitur ad vnitatẽ non vniuocatõnis sed analogie

Arguit᷑. primũ p̄ncipiũ debet esse vnius rõnis. sed ens est primũ ⁊ communissimũ principiũ incomplexũ. ergo debet esse vnius rõnis. Maior pꝫ per Aresto. p̄mo posterioꝝ dicentẽ ꝙ in vnoq̄ꝫ genere est primũ q̄ꝺ est metrum ⁊ mensura alioꝝ. sed rõ mensure ꝯsistit in vnitate. eo ꝙ vna mensura ſm vnam rõnem mensure mẽsurat oĩa mensurabilia. Dõm ꝙ Aresto. loquit᷑ de mensura vniuoca que est in genere. mõ ens est extra genus eo ꝙ est trãscendẽs. Vel dõm ꝙ licet ens hꝫ rõnẽ mensure. illa tñ est analoga ad diuersa mẽsurabilia queãdmodũ sunt substãtia ⁊ accidens.

Arguit᷑. illud p̄dicat᷑ vniuoce q̄ꝺ p̄dicat᷑ de pluribꝫ sibi subiectis vno nomine ⁊ vna ratione. sed hm̃õi est ens per compatõem ad substantiã ⁊ accidens. ergo ⁊c̄. Maior pꝫ ex definitõne vniuocoꝝ. Minor pꝫ in istis p̄dicationibus substantia est ens. quantitas est ens ⁊c̄. Dõm ꝙ licet nomẽ sit vnum ⁊ rõ sil᷑r. tñ ineq̄liter ꝑticipat᷑. sicut ineq̄liter suba ⁊ accñs sunt entia

Arguit. impossibile est illam ronem esse vnam. Probat quia quandocunq aliqd habet esse in causa et causato pus habet esse in causa et posteri⁹ in causato. mō substātia est causa accñtis. ergo ens prius inest substantie tanq cause. et deinde inest accñti Rñm q verum est. et pter hoc dictu est q inequaliter participatur ens.

Arguit. modus pdicandi fundatur supra modu essendi ipsius rei. sed ens habet vnū modū essendi in substantia et accñte. ergo etc. Minor patet qr pma causa equaliter se habet ad oia. ergo pmū ens debet habere equalē modū essendi in omnib⁹ Rñm q non est simile. qr pma causa immutabilis est in omnib⁹. cū nō adhereat rō eius omnib⁹ p realem sui pticipationem sicut rō entis. que fm se inequaliter in omnib⁹ reperitur.

Arguit. quecunq sunt eadem vel sunt eadem genere specie vel numero sed nullo istoꝝ modoꝝ ydemptificant substantia et accidens. g etc. Maior patet per sufficientem diuisionem. Minor patet. qr eadē genere sunt que sub eodē genere cōtinent. sed substātia et accñs ɔtinent sub diuersis generibus. et diuersitas generū excludit ydemptitatē specificā et numeralē. g etc. Rñm q nullo istoꝝ modoꝝ ydemptificant. sed est alius modus ydeptitatis. qui vocat ydemptitas analogie. et fm illū modū est inter substātiā et accidens ydemptitas.

Arguit ydemptitas numeralis psupponit ydemptitatē genericā et specificam. sed inter substantiā et accidens est illa numeralis ydemptitas. ergo etc. Maior est manifesta. qr inferius semp psupponit suū superius. Minor patet. qr accidens semp capit numerū a subiecto. Rñm q illa ppō intelligit de ydētitate essentiali. s3 suba et accñs faciūt ydēptitatē accñtalē.

Arguit. dicunt logici. albedo est de essentia hoīs albi. g accidens et substantia possunt ydemptificari essentialiter Rñm q licet albedo sit de essentia hoīs albi. qr sine albedine homo nō potest esse albus. tñ nō est de essentia hoīs absolute accepti. sed sibi accidit. g etc.

Arguit. illud est de essentia alicui⁹ sine quo illud esse nō potest. sed non potest esse substantia in reꝝ natura sine accidentib⁹ Rñm q simplr loqndo nō potest esse sine accñtib⁹. tñ bene pt esse sine hoc vel illo accidēte. Etiā pt sine accñtib⁹ intelligi. sicut prius sine posteriori. g non sunt de essentia ipsius substantie. Et sic Spineus satisfecit argumentis Lilij. Cui Lilius aliam ponit conclusionem ¶ Lilius

Ens et vnum et cetera transcēdentia conuertunt ad inuicem sicut subiectū et sua ppria passio

Contra quā sic opponit Spineus

Arguit diuisum et diuidens nō cōuertunt ad inuicē. sed ens et vnū habent se hmōi. g etc. Maior patet. quia diuisum debz excedere membra diuidentia. vz ex pma ɔditōne bone diuisionis. Minor pz. qr ens pma sui diuisione diuidit in vnū et multa Rñm q illud nō est vnū qd ɔuertitur cum ente. Vel rñm q ɔuertant quo ad supposita. qr in quocūq reperitur entitas in illo reperitur vnitas. nō quo ad significata. qr significatū vnius est alterius rōnis a significato alterius.

Argumentorum.

Arguit͛.ꝯtrahens nõ ꝯuertit͛ cum contracto.sed vnum cõtrahit ens.ğ Maior ptȝ.qꝛ ꝯuertibilia se nõ excedunt ꝑmo posterioꝝ.sed ꝯtractum excedit cõtrahens rõne sue cõitatis.Minoꝛ ptȝ.qꝛ vnũ addit supᷓ ens indiuisionẽ ⁊ rõnem indiuisi Dõm ꝙ vnũ nõ est magis ꝯtractũ ꝗ̃tũ ad supposita ꝗ̃ ens.⁊ sic conuertunt͛.sed bene est magis contractũ quo ad rõnem significandi.⁊ sic non conuertuntur.

Arguit͛.quod addit aliquid reale supᷓ ens nõ cõuertit͛ cum ente.qꝛ hoc additũ separat ipm ab aliȷ̃s ẜm cõem rõnẽ entis iam cõtractã.sȝ vnũ addit supᷓ ens.ğ ⁊c̃.Minoꝛ pȝ.qꝛ si nihil realiter adderet tũc hic esset nugatõ vnũ ens Dõm ꝑmo ꝙ vnũ nihil realiter addit supᷓ ens Et qñ dicit͛ ğ ibi est nugatio.Dõm ꝙ ens ⁊ vnũ hñt diuersas rõnes quoꝝ vna non includit aliã. Sed ꝯtra hoc replicat͛.vnius rõ necessario est ens.ğ vnum includit in se rõnem entis.Dõm ꝙ in rõne vnius formaliter(vt est ratio vnius)nõ includit͛ rõ entis Sed ꝯtra.rõ vnius est quoddã ens.ğ icludit rõnem entis.Dõm ꝙ rõ vnius vt est quoddã ens bene includit rõnẽ entis.tñ rõ vnius formaliter est alia a rõne entis.qꝛ rõ vnius est rõ indiuisi.sȝ rõ entis est indetermĩata ad diuisum vel indiuisum seu multiplex.

Arguit͛.illud nõ cõuertit͛ cũ ente cuius intellectus est posterioꝛ intellectu entis.sed intellectus vniꝰ est posterioꝛ intellectu entis.ğ ⁊c̃.Maioꝛ pȝ qꝛ talis ẽ ordo reꝝ in intelligendo q̃lis ẽ in essendo.Minoꝛ ptȝ.qꝛ vnũ superaddit enti Dõm ꝙ veꝝ ẽ ꝗ̃tũ ad ꝓcata.nõ tñ ꝗ̃tũ ad supposita.

Arguit͛.vnũ nõ ꝯuertit͛ cũ ente.ğ ⁊c̃.Añs ꝓbat͛.qꝛ illud qꝺ reducit͛ ad vnũ determĩatũ genꝰ nõ cõuertit͛ cũ illo qꝺ extendit se ad oĩa genera.Sȝ vnitas est ꝑncipiũ ꝗ̃titatis discrete que est vnũ determinatũ genus .⁊ ens extendit se ad oĩa genera.ğ ⁊c̃.Minoꝛ ptȝ ex Aresto .ꝑmo posterioꝝ.⁊ in pluribꝫ aliȷ̃s passibꝫ Dõm ꝙ nõ capit͛ hic vnum vt est principium quantitatis discrete.sed vt est transcendens

Arguit͛.vnũ transcendenter acceptũ ⁊ ens nõ cõuertunt͛.ergo ⁊c̃.Añs ꝓbat͛.qꝛ hītus ⁊ ꝑuatio nõ ꝯuertunt͛.sed hoc mõ se hñt ens ⁊ vnum.ğ ⁊c̃. Maioꝛ est manifesta.qꝛ ꝯuertibilia se ponũt.sed habitus ⁊ priuatio mutuo se destruũt Dõm ꝙ vnũ ẜm modũ sonat quandam priuationem.q̃ tamẽ ponit aliquid.vel ad minus habet fundamentũ.

Arguit͛ priuatio ꝺt carentiã alicuius.sed carentia nihil ponit.qꝛ positiũ aufert Dõm ꝙ verũ est ẜm modum ꝓcandi formalem.qui tñ habet aliquod positiuũ ꝓ fundamento.quemadmodũ vnũ sonat ens in se indiuisũ. et sic est formalis distinctio.

Arguit͛.quicq̇d ab alio formaliter distinguit͛ est ab alio distinctũ realiter et ẜm actum.sed inter ens ⁊ vnum transcendenter acceptuȝ non est realis distinctio.ğ ⁊c̃.Maioꝛ est manifesta.quia forma est que separat ⁊ distinguit. Dõm ꝙ ꝗ̃uis in ente ⁊ vno non sunt forme diuerse realiter distinguentes.sunt tamẽ in illis diuerse formales rõnes essendi.in quibꝫ fundat͛ formalis distinctio ẜm modũ intelligendi ⁊ ꝓcandi.

Arguit͛.non vident͛ esse distincta ẜm formales rõnes essendi significandi ⁊ intelligendi.ergo ⁊c̃.Añs ꝓbatur.qꝛ si ens est vnũ hoc est ꝑ essentiam et ideo sunt distincta.vel ꝑ aliquod supᷓadditũ.⁊ tunc illud additum erit iterum vnum per essentiam.aut erit processus in infinitũ.sed ille ꝓhibitꝰ

est ⁊ impossibilis transiri per intellectū.ergo non sunt formaliter distincta.

Dōm ꝙ vt supra.ꝙ nihil supaddit sm essentiā.sed tm̄ sm modū essendi.ex eo ꝙ diuersi modi essendi possunt fundari in vna essentia. ergo ⁊c̄ Vel dōm est ꝙ ens est vnū ꝑ aliquod additum Et qn̄ tunc replicatur illud additū ex quo est ens erit vnum per aliud additum.ideo erit ꝓcessus in infinitū Dōm ꝙ illud additū non est illud qđ est vnū sicut ens.sed est illud quo est aliqđ vnū.⁊ illud ꝯñter non est vnum per aliud.quēadmodū homo est albus per albedinē. sed albedo illa iterū non est alba ꝑ aliam albedinem.ergo hoc argumentū falsum est.

Arguit.omne illud qđ est intelligibile vel est ens vel non ens.sꝫ vnitas non est non ens.ergo est ens.Tūc vlterius ens est vnū ꝑ aliquod sibi additū.⁊ illud est ens.ģ sibi additur aliud vnuꝫ quod iterū est aliud ens.⁊ sic erit ꝓcessus in infinitū. quod est impossibile. Sed maior prius assumpta patet.qꝛ inter ens ⁊ non ens nullū est mediū. Dōm ꝙ non est simile de albedine ⁊ vno.qꝛ albedo est ens alicuius determinati generis.sed vnum transcendenter acceptum extendit se ad omnia genera.sic ens est vnū per aliqđ additum.sed illud additū est vnū ꝑ essentiā.sicut albedo est albedo ꝑ suam essentiam.tm̄ ipsa est supaddita ipsi subiecto.licet sit in hoc differētia ꝙ ipsa a subiecto sit realiter distincta.⁊ nō vnitas ab entitate.Tamē ī hoc est ꝯueniētia.qꝛ sicut albedo ē alba per essentiā.ita vnitas est vna ꝑ essentiā

Arguit.sicut est de bono ita est de ente.sed oīa bonum appetunt.⁊ illud bonū iterū appetit suū bonum.ergo sicut ens est vnū per vnitatem.ita illa vnitas erit vna ꝑ aliam vnitatē.ģ ⁊c̄.ꝯña tenet ꝑ simile.qꝛ sunt ambo transcendentia Dōm ꝙ q̄uis bonū appetit bonū.tm̄ ille appetitus finitur in primo bono.⁊ iterato si ponatur(vt quidā volunt)ꝙ vnitas esset vna ꝑ aliam vnitatē.non tm̄ esset ꝓcedendū in infinitū.sed standū esset in illo qđ est vnum per essentiam.

Arguit.omnia entia sunt in ordine posita.cum ergo ens ⁊ vnū sunt de numero reꝝ.oportet ꝙ habeant ad inuicē ordineꝫ.⁊ per ꝯñs oportet ꝙ ens sit maioris entitatis q̄ꝫ vnum.Sed magis cōmune ⁊ minus cōmune nō conuertunt sm Porphiriū.ergo ⁊c̄ Dōm ꝙ ꝯuertūtur quantū ad supposita.qꝛ in quocūqꝫ reperit rō entis etiā reperitur rō vnius ⁊ ecōuerso sed non quo ad formales rōnes sm̄di.quia ens dicit q̄d illimitatū.sed rō vnius est rō alicuius indiuisi.que est posterior rōne entis Quibus solutis per Spineū ponitur talis conclusio ¶ Spineus

Passiones entis non sunt realiter ab ipso ente distincte

Contra hoc opponit Lilius

Arguit.causa efficiens et suus effectus realiter distinguuntur.sed subiectū est causa efficiens suam passionē sm omnes phos.ergo conclusio vr̄a est falsa.Maior est Aresto.secūdo physicoꝝ.⁊ secūdo metaph.qꝛ est causa extrinseca.Sed minor patet ex supra dictis Dōm ꝙ hoc intelligit de passionibꝫ realiter distinctis.non aūt transcendentibꝫ.

Arguit.idem nō est passio suiipsius.si ergo vnitas.veritas ⁊ bonitas nō sunt sm rem distincte ab ente.sequitur ꝙ idem sit passio ⁊ subiectū.⁊ ꝙ ideꝫ

sit passio sui ipsius Ad õm ꝙ sunt idem ſm rem

¶ Arguit. illa distinguũtur realr inter q̃ pt fundari ↄtradictio. ſʒ int ens ⁊ suas passiones fundat vera ↄtradictio. g̃ ⁊c. Maior pʒ. qꝛ ↄtradictio est inter illa q̃ maxime distant. Minor pʒ. qꝛ subiectũ est vnũ ⁊ passiones sunt plura. ſʒ vnũ ⁊ nõ vnũ opponũtur mõ p̃dicto. g̃ ⁊c. Ad õm ꝙ illa diuersa fundantur in distinctis ratõnibus

¶ Arguitur ex illo sequeretur ꝙ transcendentia essent entia ratõnis. hoc aũt est falsum. ergo illud ex quo sequitur. Ad õm ꝙ sunt ens reale distinctum in se diuersis ratõnibus

¶ Arguit. tũc ens esset maxime logice ↄsideratõis. qδ tñ falsum est. Cui⁹ falsitas pʒ. qꝛ ptinet eius ↄsideratio ad metaphysicũ sicut pʒ q̃rto metaphysice. Añs pʒ. qꝛ passiones ↄsiderant ſm rõem Ad õm ꝙ logicus tractat de rõnibꝫ illis q̃ sunt scdarius ↄceptus. ⁊ sua ꝓpria intelligũtur in p̃marijs ↄceptibꝫ. ergo non sequitur.

¶ Arguitur. sicut hʒ se ens reale ad ens rõnis. ita se hʒ distinctio rõis ad distinctõem realẽ. ſʒ ens ratõis reducit ad ens reale tanq̃ ad suũ fundamentũ. g̃ etiã ista distinctio ſm rõem inter ens et suas passiones dʒ reduci ad aliquã distinctõem realẽ. sed añ ens ⁊ sua transcendentia nõ ẽ aliquid intelligibile. ergo ⁊c. Ad õm ꝙ impossibile est intelligere vnitatẽ entis nisi intelligat quã vnitas priuat. q̃ est alietas vel nõ idemptitas inter ens ⁊ nihil. que est realis pluralitas ⁊ pluriũ non idemptitas. et ergo reducit in remotã distinctõem que est inter ens ⁊ nihil seu nõ ens. sed distinctio entis ⁊ vnius reducitur in distinctõnem inferioris et superioris. (qꝛ entitas) conuenit omibus. ex hoc ꝙ sunt extra ipm nihil Unitas autem ex habitudine rei ad intellectum et esse simpliciter et esse sicut inferi⁹ differunt ſm intellectum.

¶ Arguitur. sup̱ius ⁊ inferius sunt idem. ergo p̱ hoc nõ posset ꝓbari ꝙ illa distinctio ſm ratõem reducat ad distinctõem realẽ. Ad õm ꝙ veꝝ est in eodem. sed in diuersis realiter distinguuntur. sicut humanitas in hoĩe et animalitas in asino. modo sic est de ente et vero. qꝛ ens dicit p̱ cõparatõem ad esse. sed esse ens veꝝ p̱ cõparatõem ad intellectũ. sed eẽ ens et esse p̱ intellectum distinguũtur.

¶ Arguitur. ex isto sequeretur ꝙ realiter distingueretur. ergo oppositum minus veꝝ. Sequela ꝓbatur. qꝛ dicitur ꝙ habent se sicut superius et inferius in diuersis. sed illa (vt prius exemplificatũ est) differũt realiter. ergo ⁊c. Ad õm ꝙ nõ differũt ens ⁊ veꝝ realiter. sed reducuntur ad realiter distincta vt huiusmodi. qꝛ ratio veritatis attribuitur enti per ↄparationem ad intellectum. sed ratio bonitatis per ↄparatõnem ad voluntatem. sed voluntas ⁊ intellectus sunt potentie ſm omẽs veros philosophos realiter distincte. Et pro confirmatõne istorum est Arestoteles quarto metaphysice dicens. ꝙ ens ⁊ verum sunt vna natura. Item idem dicit decimo metaphysice ꝙ verum esse est vnicuiq̧ esse. ergo quod non est verum merito potest dici nihil.

¶ Arguit. passiones ⁊ subiecta debent esse in diuersis p̃dicamẽt̃. ſʒ nec ens nec sua transcendentia sunt in aliquo p̃dicamento. g̃ Ad õm ꝙ hoc intelligit de passionibꝫ realiter a suis subiectis distinctis. modo ens

non est a suis passionibus distinctum
☞ Arguit᷑. illa distinguuntur realiter quoꝝ vnū reductiue ponit᷑ in ali
quo genere. reliquū vero nō. sed vnitas (ex quo est ṗncipiū materie) redu
citur ad ṗdicamentū q̄ntitatis, nō aūt entitas. ġ ꝛc. Dōm ꝙ hoc ma
gis intelligit᷑ de illa vnitate que est principium materie. non autem de illa
vnitate que est passio entis.
☞ Arguitur. ex illo videt᷑ seq̄ ꝙ vnitatis sit vnitas. qꝛ vnitas quanti
tatis ꝑticipat vnitatem transcendentie. ꝛ sic illa ꝯsequēter debet aliā ꝑti
cipare ex eadē rōe. ꝛ sic posset eē ꝓcessus in infinitū in vnitatibꝫ Dōm
ꝙ status est in vnitate transcendentis. que ex seipa vna est. ꝛ est illa qua
aliquid est vnum. ergo nō seq̄tur. sicut bonitas de se est bona in bonitate
ṗma increata in qua est status. ita etiam possumus dicere de vnitate q̄d
etiā statū habet in illa vnitate que est increata. que est deus. existens oīm
rerum ṗncipium ꝛ creator ꝛc.
Lilius ex ṗdictis argumētatōibꝫ elicit talem ꝯclusionē.

Subiectum est causa suarum

passionū in genere cause efficiētis Contra quā ꝑ Spineū.
☞ Arguit᷑. oīs cā efficiens agit ꝑ motū. sed passio nō pt ꝓduci a sub-
iecto ꝑ motū. ergo ꝯclusio falsa. Maior est p̄hi scdo physicoꝝ. vbi dt ꝙ
causa efficiens est ṗncipiū vnde motus. Minor ptꝫ de motu eterno cir-
culari ipius celi. qui est ṗmus omniū. si iam esset ꝓductus ꝑ causam effi
cientem ante ṗmū motū esset motus. q̄d falsū est Dōm fm aliquos
ꝙ hic loq̄tur de passionibꝫ generabiliū ꝛ corruptibiliū quale nō est celū
Vel aliter dōm ꝙ celum cum inclusione sui motoris est causa motus sui
per simplicem emanatōnem
¶ Arguitur. oīe mutatum esse materie p̄supponit mutari. sed motus
celi fit. ergo ante motū celi fuit mutari. ꝛ per ꝯsequens ante primū motū
fuit motus. Dōm ꝙ ille fuit motus metaphoricus ꝛ creationis q̄ nō
facit aliquam mutationem in ipso creante. quia fm Boetium immobilis
manens dat cuncta moueri.
☞ Arguit᷑. oīe agens agit ꝑ motū fm Aresto. ṗmo de generatōe. er-
go nō fuit possibilis motꝰ. siue alicuiꝰ passionis ꝓductio nisi ꝑ motū ab
aliquo agente Dōm ꝙ dictū p̄hi intelligit᷑ de agente phisico. quod in
agēdo repatit᷑ mō ṗmū agens nō agit hoc modo.
¶ Arguit᷑. simplex emanatio ꝑ quā subiectū est causa efficiens sue pa
ssionis. aut est aliqua mutatio aut nō Si ṗmū tunc q̄uis nō est motus
est tn̄ cū motu ꝓprie dicto. sicut ptꝫ octauo physicoꝝ. vbi dicitur Genera
tio aut est motus aut non est sine motu. Si non est mutatio. tūc erit mu
tatū esse siue mutari. q̄d est contra Aresto. sexto physicoꝝ. Dōm ꝙ
subiectū nō est causa efficiens sue passionis ꝑ motū. qꝛ tunc nō essent sil
tempore. sed per indiuisibilem mutatōem ꝓcedentē ab agēte voluntario
cuius actus est supra motum ꝛ supra tempus. ꝛ sic ꝓducit formā in sub
iecto ad cuius forme ꝓductōem ꝑ modū naturalis ꝯcomitātie sequitur
ipsa passio in subiecto ex fecunditate talis forme.

¶ Arguitur. omnis causa debet precedere suum effectum. sed quedam passiones precedunt sua subiecta. ergo non possunt a subiectis causari. Maior patet ex diffinitione cause. quia dicitur causa est ad cuius esse sequitur aliud Sed minor patet. quia si ex aqua debet generari ignis. tunc oportet quod sit prius calor agens in materia ipsius aque anteque forma ignis introducatur. quia actus activorum sunt in patiente predisposito. secundo de anima. tamen ignis habet calorem ut propriam passionem. Dicendum quod subiectum semper precedit passionem. Et ad argumentum dicendum quod calor qualitercunque acceptus non est passio ignis. sed calor in summo. et sic dicit Aresto. secundo de generatione quod quodlibet elementum determinat sibi unam qualitatem in summo. et illa convenit illi tunc ut propria passio

¶ Arguitur si subiectum esset causa sue passionis. vel tunc produceret suam passionem in eodem instanti in quo producitur subiectum. vel in alio instanti. sed nullum istorum est dicendum. ergo etc. Minor patet quia non in eodem instanti. quia tunc idem esset producens et productum. nec in alio instanti. quia tunc tempus esset medium inter illa duo instantia. et sic subiectum temporaliter precederet suam passionem. Dicendum quod producuntur in eodem instanti temporis. quia generatio eorum est in eodem tempore. et similiter eorundem corruptio. secundum Aresto. quarto metaphysice Et quando dicitur. ergo idem esset producens et productum. Dicendum quod idem non potest similiter esse producens et productum in propria virtute. sed illud quod producitur in eodem instanti potest esse principium productivum alterius. sic autem est de subiecto in ordine ad passionem. quia virtutem producendi habet a forma secundum quod recepta est in materia. et illa est a generante. sicut patet quarto celi.

Arguitur. quod dicitur fit. fit ab aliquo sibi simili in specie. sed subiectum et sua propria passio non sunt eiusdem speciei. imo sunt diversorum predicamentorum. scilicet substantie seu accidentis Dicendum quod maior intelligitur de agente univoco. modo subiectum est causa efficiens equivoca sue passionis

¶ Arguitur. effectus non potest predicare de sua causa efficiente. sed propria passio predicatur de suo subiecto. ergo etc. Maior patet. quia effectus eius est illi cause extrinsecus. sed in predicatione oportet unum alteri inherere. Minor patet in hoc exemplo. homo est risibilis. Dicendum quod maior intelligitur de effectibus omnino extrinsecis. modo licet passio insit subiecto extrinseco quantum ad modum sue productionis. tamen iterum fluit ad suam causam tanque ad subiectum cui inheret. et sic predicatur potius in genere cause materialis comparata et hoc concretive. quam in genere cause efficientis

¶ Arguitur. idem non est in actu et in potentia respectu eiusdem. sed subiectum (in quantum est causa efficiens) est in actu respectu passionis. ergo non potest per operationem ad passionem esse in potentia. Maior est aresto. primo de anima dicentis Actus et potentia non parum differunt Etiam secundo phisicorum ubi dicit quod alia est ratio actus et potentie Dicendum quod hoc est respectu eiusdem. tamen est per diversa in subiecto existentia. quia per formam agit. et est in actu. sed per materiam est in potentia et recipit. Sed alii dicunt quod non est repugnantia si est potentia remota. sed bene propinqua etc.

¶ Arguitur. unus effectus non habet duo agentia. sed passio est unus effectus qui causatur a generante. ergo non causatur a subiecto. Maior est commentatoris averrois contra avicennam. Sed minor patet. quia dicit Aresto. quarto celi. quod dans

formā dat etiā ꝯsequentia ad formā. sed passio ꝯseqtur formā q̄ est de generante. ergo non causatur a subiecto suo. Dōm ꝙ generans formaꝫ est causa prima. sed subiectū totū (qd̄ cōpositū est ex materia et forma) est causa proxima. modo nihil impedit vnius esse ꝑ plures causas subordinatas quemadmodum est in proposito.

Arguit᷑. nihil citra p̄mū p̄t agere ꝑ suā essentiā. ſꝫ si ꝓprietates ⁊ passiones siue potentie reꝝ fluerent immediate a subiecto. tunc esſꝫ agens per essentiā q᷑ ante illas potētias nihil est intelligēdū nisi nuda essentia. ergo Dōm ꝙ simplici emanatōe ꝓcedunt a fecunditate ipius forme subiecti ſm virtutē causatiuā a generante ei impressa

Arguit᷑. ad qualitates scd̄e spēi nō est mot⁹ ſm Aresto. septimo phisicoꝝ. ſꝫ oēs ꝓprie passiones sunt in scd̄a specie qualitatis. g̊ nō p̄nt causari ꝑ motū a subiecto Dōm ꝙ Aresto loq̄tur de motu ꝓprie dicto. q̄ nō est in scd̄a specie q̄litates. bn̄ tn̄ motus cōiter dictus Uel dōm ꝙ nō est ibi motus p̄mo ⁊ ꝑ se. ſꝫ solū ex ꝯsequēti. q᷑ scꝫ subiectū est ꝓductuꝫ ꝑ motū. ⁊ ad illā ꝓductōem ꝑ modū ꝯcomitātie naturalis sequit᷑ generatio ipaꝝ passionū. q̊dāmō intrinsece ⁊ coessential'r. ſꝫ q̄dā dicebant ꝙ nō essent a subiectis realiter distincte. ⁊ ergo d̄t Aresto. q̄rto metaphysice ꝙ eadē generatōe generantur ⁊ corrumpuntur.

☞ Arguit᷑. passiones nō causant᷑ a subiect꜡ ꝑ se. g̊ solo falsa. Añs ꝓbat᷑ q᷑ eclipsis est passio lune. tn̄ nō causat᷑ a luna. ſꝫ ab interpōe terre inter solem ⁊ lunā. sicut d̄t Aresto. scd̄o posterioꝝ Dōm ꝙ ꝯclusio nostra intelligit᷑ de passionibꝫ positiuis ⁊ nō p̄uatiuis. q̄ aliūde causant᷑.

☞ Arguit᷑. nō entis nō est aliqua causa. ſꝫ p̄uationes sunt nō entia. g̊ ⁊c. Dōm ꝙ nō habent causam per se. quia illa semper intendit bonū vel si habeant causam per se tunc non est nō ens. sed fulsitur aliquo habitu qui est aliquod ens positiuum

☞ Arguitur. sicut se hꝫ passio entis increati ad ens increatū. sic se hꝫ passio entis creati ad ens creatū. sed nulla passio entis increati est sibi inherens. ergo etiā passiones reꝝ creataꝝ nō debent eis inherere. ergo ⁊c. Minor pꝫ. q᷑ in deo nullū cadit accidens. q᷑ accn̄s facit ꝯpōnem. ſꝫ de⁹ est simplex. g̊. Dōm ꝙ q̄uis nō potest inherere ſm rem. tn̄ bn̄ ſm modum. sed res create sunt ex duobus p̄ncipijs realiter distinctis semꝑ cōposite. ergo passiones possent illis inherere.

☞ Arguit᷑. materia ⁊ efficiēs nūq̄ꝫ coincidūt. scd̄o phisicoꝝ. g̊ in rebꝫ creatis idē nō p̄t esse subiectū ⁊ efficiēs Dōm ꝙ materia exqua ⁊ efficiens nūq̄ꝫ p̄nt coincidere. q᷑ efficiens est actu. sicut idē Aresto. ibidem d̄t spēs existimabit᷑ mouēs. ſꝫ materia exqua est ens in pura potentia sed materia inqua ⁊ efficiens optime coincidūt. sicut pꝫ in ꝓposito de subiecto ⁊ passione. ⁊ ſm hoc dicit Aresto. p̄mo phisicoꝝ ꝙ materia ⁊ forma sunt cause eoꝝ q̄ sunt in toto ꝯposito Ex q̊bꝫ dictis infert correlarium

Lilius

Subiectū et sua ꝓpria passio

sunt simul. Contra quod per Spineum

☞ Arguitur. omnis causa precedit suum effectum. sed subiectum est causa sue proprie passionis. vt patet ex predictis. ergo precedit ipsam. Dicendum quod licet precedit natura. sunt tamen simul tempore. Cuius ratio est. quia causa in actu et completo est simul tempore cum suo effectu. sicut patet per commentatorem primo posteriorum de premissis per comparationem ad conclusionem.

☞ Arguitur. notiora sunt priora. sed passio est notior suo subiecto. ergo est prior. Minor patet. quia dicit Aresto. primo de anima quod accidentia magnam prez conferunt ad cognoscendum quod quid est. Dicendum quod hoc est solum a posteriori non autem a priori et secundum tempus.

☞ Arguitur. illa non sunt simul tempore que non cadunt sub tempore tanquam mensuratum sub mensura. sed subiectum et sua propria passio sunt huiusmodi. ergo etc. Minor patet. quia ambo sunt vniuersalia que sunt vbique extra semper et frequenter secundum Aresto. primo posteriorum. Dicendum quod hoc verum est per se. sed per accidens mensurantur cum illa mensura qua mensurantur singularia. Et secundum illum modum dicit Guilbertus quod terminus generationis primus est suppositum et singulare. sed ex consequenti generatur vniuersale. et sic etiam mensuratur tempore etc.

Ex istis ponit Lilius tale correlarium

Illorum que sunt eadem

secundum essentiam est vnum proprium. Contra quod per spineum.

☞ Arguitur. subiectum et predicatum sunt idem. sed proprium habet se in ratione predicati per comparationem ad suum subiectum. si ergo idem esset proprium illorum que sunt idem tunc proprium esset ipsius proprii. sicut proprium est ipsius subiecti. Dicendum quod proprium et suum subiectum non sunt idem secundum essentiam sicut loquitur correlarium. sed solum sunt idem subiecto numeraliter. et differunt secundum suas essentias. sicut entia diuersorum predicamentorum. ergo non valet argumentum. sed si essent idem sicut diffinitio et diffinitum bene sequeretur. quia illorum esse est vna essentia.

¶ Arguitur. diffinitionis et diffiniti non potest esse vnum proprium. quia proprium est in illo tanquam in subiecto cuius est proprium. vt patet ex predictis. sed nullum proprium est in diffinitione. quia solius speciei est proprium. Dicendum quod hoc verum est secundum formalem rationem predicandi. tamen secundum rem idemptificatur. et sic est in vno sicut in reliquo propter vnitatem essentie.

¶ Arguitur. proprium est principium cognoscendi. sed diffinitio per se est sufficiens cognoscendi principium. ergo etc. Dicendum quod verum est a priori. sed proprium a posteriori

☞ Arguitur. proprium non potest esse principium cognoscendi a posteriori et quo ad nos. ergo etc. Antecedens probatur. quia illud non est principium cognoscendi quo ad nos cuius cognitio est multum difficilis. sed cognoscere an hoc vel illud sit proprium alicuius est multum difficile. ergo etc. Minor patet per Aresto. primo posteriorum. quia ex eo contingunt multi errores in assignatione vniuersalis. Dicendum quod posito illo quod sciatur vt proprium tunc ducit in noticiam rei plus quam accidentia communia. si autem non cognoscitur vt proprium sed vt accidens commune. tunc ad modum illorum accidentium ducit in aliorum notitiam

Et quando dicitur. diffinitio per se est manifesta et est principium cognoscendi. ergo etc. Dicendum quod verum est vt huiusmodi non tamen in quantum est idem secundum essentiam cum diffinito. quia sic illorum est vna ratio notificationis a posteriori.

Istis visis ponit Spineus talem ꝯclusionē

Proprium est unum predica-tum dyalecticum

Contra quam ꝑ Lilium

☞ Arguit̄. ꝓpriū nō est p̄dicatū dyalecticū. ergo ꝯclusio minus vera. Añs ꝓbat̄. q2 vel hoc esset respectu spēi vl' respectu indiuiduoꝝ. s3 nullū istoꝝ est dōm. g̊ ⁊c̄. Maior p3 ex sufficiēti diuisione ꝯm respectū. s3 mi-nor p3 ꝙ nō ad p̄mā partē. q2 diffinitio est p̄dicatū respectu spēi. g̊ nō ꝓ-priū. Patet ꝯña. q2 vnius subiecti est tm̄ vnū ꝓpriū. Scōm p3 q2 p̄dica-tum ponit̄ in ꝓpōne terminabili ꝑ artē dyalecticā. s3 hmōi nō sunt indiui-dua. ergo ⁊c̄ Dōm ꝙ ꝓpriū ē p̄dicatū respectu spēi. q2 de illa ꝯuersim p̄dicatur. vt inquit Albertus Et qn̄ replicat̄. diffinitio est p̄dicatum spēi. Dōm ꝙ veꝝ est. ⁊ etiā ꝓpriū ꝯm diuersas tn̄ rōnes

¶ Arguit̄. p̄dicatū d2 de suo subiecto. s3 ꝓpriū nō p̄t p̄dicari de specie ergo nō est eius p̄dicatū. Maior p3. q2 modus p̄dicādi fundat̄ sup̱ mo-dū essendi. Minor p3. q2 effectus nō p̄dicat̄ de sua cā efficiente. eo ꝙ est extrinsecus. sed ꝓpriū causat̄ a specie. g̊ nō p̄dicat̄ de ea vt patuit sup̱ius

Dōm ꝙ licet non predicatur predicatione essentiali vt vult argumē-tum. tamen bene predicatōne accidentali

¶ Arguit̄. nō p̄dicat̄ de spē p̄dicatōe accn̄tali. g̊ ⁊c̄. Añs p3. q2 ista est mala p̄dicatio. hō est risibilitas. Dōm ꝙ veꝝ est in abstracto. q2 sic nullū accn̄s p̄dicat̄ de subiecto. tn̄ bene in ꝯcreto. vt hō est risibilis.

¶ Arguit̄. qđ nō est subiectū nō est p̄dicatū. s3 ꝓpriū nō p̄t eē subiectū ergo nō est p̄dicatū. Maior p3. q2 opposita hn̄t se circa idē. s3 subiectū et p̄dicatū sunt hmōi. g̊ ⁊c̄. Minor p3. q2 subiectū d3 ꝑ se stare. s3 ꝓprium ꝯcat naturā inherentē sp̱ in subiecto. g̊ etiā sp̱ p̄dicat̄ Dōm ꝙ opposi-ta ꝯtrarie vel p̄uatiue hn̄t fieri circa idem. vt pat3 ꝑ Aresto. in p̄mo de somno ⁊ vigilia. nō aūt relatiue opposita. qualia sunt subiectū et p̄dicatū formal'r eo ꝙ illa (vt p3 ꝑ ꝯmētatorē in post p̄dicamēt3) mutuo se expel-lunt ab eodē subiecto respectu eiusdē ꝯm actū ⁊ aptitudinē.

☞ Arguit̄. idē nō est p̄dicabile ⁊ p̄dicatū. s3 ꝓprium est p̄dicabile. vt pat3 ꝑ Aresto. p̄mo thopicoꝝ. ergo nō est p̄dicatū. Maior p3. q2 p̄dica-bile ⁊ p̄dicatū est vt disparata drā etiā penes numeꝝ. q2 q̇nq3 sunt p̄dica-bilia. tria aūt tm̄ p̄dicata Dōm ad maiorē ꝙ est falsa. q2 idē p̄t eē pre-dicabile ⁊ p̄dicatū ꝯm diuersos modos ꝯsiderandi. nam dicit̄ p̄dicatum ꝯm modū inherendi in tali subiecto ꝯm ꝙ facit ꝓpōnem terminabilem ꝑ artem dyalecticam. s3 p̄dicabile sumitur a modo p̄dicandi.

¶ Arguit̄. posito posteriori ponit̄ ⁊ p̄us. s3 modus p̄dicādi p̄supponit modū inherēdi tāq3 p̄us. g̊ oīe p̄dicabile ess3 p̄dicatū Dōm ꝙ veꝝ ē. tn̄ ille modꝰ inherēdi nō sp̱ est talis q̄lis req̄rit̄ ad p̄dicatū dyalecticū.

¶ Arguit̄. illud nō est p̄dicatū qđ nō est vl'e. s3 ꝓpriū nō est vniuersale ergo nō est p̄dicatū. Maior p3. q2 de p̄dicatis solum est scientia et talia sunt vl'ia ꝯm Aresto. p̄mo posterioꝝ. Minor pat3. q2 vl'e ꝯm eius diffi-nitōem est vnum versum in multis. s3 proprium vni soli conuenit. ergo.

Dōm ꝙ veꝝ est immediate. s3 mediate pluribus conuenit

Argumentor

¶ Arguitur. opposita nõ psũt vni ꝯuenire. ſʒ vniuerſale ⁊ ſingulare ſũt oppoſita ſm Areſto. pmo poſterioꝝ. ergo nõ poteſt eſſe cõmune ⁊ ſingulare Dõm ꝙ hoc eſt reſpectu diuerſoꝝ. qꝛ reſpectu ſpẽi vni ſoli ꝯuenit ſʒ reſpectu indiuiduoꝝ pluribus conuenit

¶ Arguitur. ex illo ſeqtur ꝙ ꝓpriũ nõ eſt vl'e. ⁊ ꝑ ꝯſequẽs nõ ẽ p̃dicatũ. Patet qꝛ vniuerſale debet eſſe immediate in multis. ſʒ ꝓpriũ immediate eſt in vno tm̃. g̃ ⁊c. Maioꝛ pʒ. qꝛ diffinitio ĩmediate verificatur de ſuo diffinito. ſʒ diffinit' vl'e qd̕ eſt vnũ verſum in multis. g̃ ⁊c Dõm ꝙ illa diffinitio analogice vl'ib; ꝯuenit. ⁊ ergo q̃dã vl'ia p̃dicantur analogice de plurib;. ſicut in ꝓpoſito ꝓpriũ pmo ⁊ immediate p̃dicatur de ſpecie. ſed ex conſequenti de indiuiduis.

¶ Arguitur. nullũ coꝛruptibile eſt p̃dicatũ. ſʒ ꝓpriũ eſt coꝛruptibile. g̃ nõ eſt p̃dicatũ. Maioꝛ pʒ. qꝛ de p̃dicatis nõ aũt de coꝛruptibilib; eſt ſcia vt vult Areſto. pmo poſterioꝝ. Minoꝛ pʒ. qꝛ accñs coꝛrumpit' ad coꝛruptionẽ ſui ſubiecti ſed ꝓpriũ eſt in indiuiduis. vt iam dictũ eſt. ergo eſt coꝛruptibile Dõm ꝙ licet in ſingularib; in quib; eſt ꝑ accñs eſt coꝛruptibile. tamen in ſpecie omnino eſt incoꝛruptibile.

¶ Arguit'. dt Poꝛphiri⁹ pempta ſpẽ perimit' ⁊ ꝓpriũ. ergo eſt coꝛruptibile nõ ſolũ ſm indiuidua. ſʒ etiã ſm ſpẽs Dõm ꝙ Poꝛphirius non vult ꝙ ſpẽs perimit'. ſʒ vult oſtendere neceſſariã habitudinẽ inter ſpẽm ⁊ ꝓpriũ. ⁊ ſic ponit hoc quaſi eſſet poſſibile.

Arguitur. om̃e p̃dicatũ debet eſſe in aliquo p̃dicamento. ſʒ ꝓpriũ nõ eſt in aliquo p̃dicamento. ergo nõ eſt p̃dicatũ. Maioꝛ eſt nota. eo ꝙ p̄dicata ſunt q̃dam vl'ia. Sed minoꝛ pʒ. qꝛ vel eſſet in eodẽ genere cũ ſubiecto vel in alio. ſʒ nullũ iſtoꝝ eſt dicendũ. g̃ ⁊c. Minoꝛ pʒ q̄tum ad primam ꝑtem. qꝛ ſubiectũ ⁊ ſua ꝓpria paſſio ſꝑ ſunt in diuerſis p̃dicament̄. vt hõ et riſibile. Scd̕a ꝑs pʒ. ſcʒ ꝙ nõ in alio. qꝛ ꝓpriũ ⁊ ſua paſſio idẽptificantur numeraliter. ſed que ſunt eadem ſunt in eodẽ p̃dicamento. g̃ ⁊c.

Dõm ꝙ ſunt idẽ numero accñtaliter. ⁊ talia pñt eſſe in diuerſis p̃dicamentis. ſʒ illa q̃ ſunt idẽ nũero eſſentiał'r ſunt in eodẽ p̃dicamẽto

¶ Arguit'. om̃e p̃dicatũ dʒ habere modũ p̃dicãdi. ſʒ ꝓpriũ nõ hʒ modũ p̃dicãdi. g̃ nõ eſt p̃dicatũ. Minoꝛ pʒ. qꝛ nõ p̃dicat' ꝑ accñs. eo ꝙ p̃dicat' in ſcd̕o mõ ꝑſeitatis. nec etiã ꝑ ſe. qꝛ aliqd̕ (ſm Albertũ) p̃dicat' de eo ſicut eſt in ipo. ſʒ ꝓpriũ eſt in ſpẽ vt accñs eſt in ſubiecto. g̃ p̃dicat' de eo ſicut accñs Dõm ꝙ q̄uis ꝓpriũ eſt in ſpecie vt accñs in ſubiecto. nõ tñ p̃dicat' ꝑ accñs ſed ꝑ ſe. eo ꝙ ſm ſuã ꝓpriã naturã eſt in ſpecie de qua p̄dicatur etiam in ſcd̕o modo ꝑſeitatis

Arguit'. ſi eſſet p̃dicatũ vel hoc eſſet reſpectu ſubiectoꝝ vel reſpectu ſuppoſitoꝝ. ſed nullũ iſtoꝝ eſt dicendũ. g̃ ⁊c. Non reſpectu ſubiectoꝝ. qꝛ ab illis nõ abſtrahit'. Nõ etiã reſpectu ſuppoſitoꝝ. qꝛ tunc eſſet idẽ cũ genere ⁊ ſpecie. eo ꝙ hñt eadẽ ſuppoſita. Dõm ꝙ reſpectu ſubiectoꝝ ẽ p̄dicatũ. ſed reſpectu ſuppoſitoꝝ eſt vniuerſale

Arguit'. ſi ꝓpriũ ẽ p̃dicatũ vl' eſſet ꝓpriũ generis ſeu ꝓpriũ ſpẽi. ſʒ nullũ iſtoꝝ ẽ dõm. g̃. Maioꝛ pʒ ꝑ ſufficientẽ diuiſionẽ Sʒ minoꝛ pʒ. nõ ꝓpriũ. qꝛ ꝓpriũ ꝯſequẽs gen⁹ eſt generale ⁊ g̃ nõ p̃dicat' ꝯuerſim de vna ſpecie nec etiã ꝓpriũ ꝯſequens ſpeciẽ. eo ꝙ etiã plurib; ꝯuenit. qꝛ eſt vniuerſale

Dōm ꝙ intelligit᷑ tam de ꝓprio generico ꝙ̄ʒ specifico Et qñ replicatur ꝓpriū est solius spēi. Dōm ꝙ tūc illud qd̄ est genus hʒ modum spēi quēadmodū sensualitas ꝯuenit aīali Et addendū est ꝙ licet ꝓprium specie pluribꝫ ꝯueniat hoc solū est ex ꝯsequenti.

¶ Arguitur. si ꝓprium esset p̄dicatum esset processus in infinitum. sꝫ hoc nō potest esse. vt pʒ ꝑ aresto. p̄mo posterioꝝ. ⁊ etiā scd̄o metaphysice ergo ⁊c. Minor ptʒ. qꝛ om̄e p̄dicatū hʒ modum p̄dicandi sibi ꝓprium ⁊ ille modus ꝓprius p̄dicandi habebit aliū modū ⁊ sic in infinitū. sed hoc est impossibile. ergo ⁊c. Dōm ꝙ ille ꝓprius modus p̄dicandi ipius ꝓprij nō hʒ aliū modū p̄dicandi a seipo. sꝫ tenet᷑ sub mō p̄dicandi ipius ꝓprij in ꝯmuni. ergo facit distinctū p̄dicatū. qꝛ formal'r ꝯuenit ꝓprio. sicut albedo formaliter est alba. ⁊ in genere cause formalis nō est processus in infinitum. vt patet secundo metaphysice.

☞ Arguit᷑. p̄dicatū ꝓpriū dʒ ee͂ distinctū ab accñte. sꝫ ꝓpriū nō distinguit᷑ ab accñte. g̊ nō est p̄dicatū. Maior ptʒ. qꝛ ꝓpriū p̄mo p̄dicatur de specie. sꝫ accñs p̄dicat᷑ de indiuiduis. Minor pʒ. qꝛ ꝓpriū ⁊ accñs hn̄t se sicut supius ⁊ inferius. sed supius ⁊ inferius idemptificant᷑ essential'r. g̊. Dōm ꝙ accñs p̄dicamentale ⁊ ꝓprium hn̄t se sicut supius ⁊ inferius et illa in q̇busdā pn̄t idemptificari. nō tn̄ in om̄ibꝫ. ⁊ ergo ꝓpriū ⁊ accñs in cōmuni sunt distincta predicabilia.

¶ Arguitur. si distinguerentur vel hoc esset ex eo qꝛ ꝓprium ⁊ accidēs habent diuersos modos p̄dicandi. sed hoc nō. vel diuersos modos inherendi. sed hoc est falsum. ergo ⁊c. Minor patet. qꝛ ꝓprium est p̄dicatum ꝑ se. accidens vero per accidens. sed hoc non. qꝛ causa per se ⁊ causa ꝑ accidens faciunt vnam causam. ergo illa duo habebunt etiam vnū moduʒ p̄dicandi Dōm ꝙ licet faciunt vnum per accidens. sicut patʒ secūdo physicoꝝ. tamen hic loquit᷑ de distinctōe formali ⁊ per se ꝯm quā distinctionem res cadit sub arte

¶ Arguitur. om̄e ꝑ accñs reducit᷑ ad ꝑ se. Itē ista est ꝑ se. hoc lignum est albū p̄mo posterioꝝ. Itē illud p̄dicat᷑ de alio ꝑ se qd̄ cadit in eiꝰ diffinitōe. sꝫ subiectū cadit in diffinitōe accidētis in cōmuni. vt pʒ ꝑ Aresto. septimo metaphysice. g̊ accñs p̄dicat᷑ sicut ꝓpriū ꝑ se Dōm ꝙ licʒ p̄dicat᷑ ꝑ se nō tn̄ ꝯm aliquē modū ꝑseitatis quē ponit Aresto. p̄mo posteriorum Et qñ dꝛ est de diffinitōne accñtis cōmunis ipm subiectū. g̊ ⁊c. Dōm ꝙ illa nō est diffinitio ꝓpria. sꝫ ꝑ additamentū. Et qñ replicatur. sic etiā ꝓpriū diffinit᷑ ꝑ additamentū. Dōm ꝙ inter ꝓpriū ⁊ suū subiectū est coessentialis habitudo q̄ nō est inter accidēs ⁊ suū subiectū ergo nō hʒ talē modū ꝑseitatis sicut habet ꝓprium.

¶ Arguitur. omne illud est accidens qd̄ nō est substantia. sꝫ ꝓprium nō est substātia. ergo est accidēs. ⁊ ꝑ ꝯsequēs nō distinguūtur. Dōm ꝙ verum est capiendo accidens pro illo quod adest ⁊ abest preter subiecti corruptionem. sic vtrꝫ nō differunt

Istis visis ponit Lilius hoc correlarium.

Proprium nō habet annexum

¶ Arguit̃.sicut se habet idẽ diffinitõe ad diffinitõem. sic se habet idem
ꝓprio ad proprium.sed idem diffinitiõe est annexũ diffinitionis.ergo idẽ
ꝓprio erit annexũ ꝓprij. Maior ptꝫ ꝑ fortissimã ꝛ ꝑ maximã silitudinem
Dõm ꝙ idem ꝛ diuersum esse annexũ alicuius p̄dicati debet causarĩ
ex ydẽptitate ꝛ diuersitate eius cuius est annexũ.qꝛ terminaꝛ̃ ꝑ easdẽ ꝯsi
deratões Sed ꝙ aliqua sunt idẽ ꝓprio nõ causaꝛ̃ ex ꝓprio.ſꝫ ex ꝑte forme
specifice.quã ipm ꝓpriũ ꝯsequiꝛ̃.ergo nõ habet annexum
¶ Arguit̃.qd̾ habet denoiatõem a ꝓprio ꝛ nõ est propriũ est annexũ ipsi
us ꝓprij.ſꝫ ꝓpriũ qñ et ybi hñt denoiatõem ꝓprij ꝛ nõ sunt ꝓpa. ḡ sunt
eius annexa. Maior ptꝫ.qꝛ annexũ ꝑtim ꝯuenit ꝛ ꝑtim differt ab eo cu
ius ẽ annexũ Dõꝫ ꝙ ꝓprium qñ et ꝓprium ybi nõ ꝯtineñ formalr̃ sub
ꝓpo.ḡ nõ sꝫ annexa Et qñ replicatur. ſm argumẽtũ assumptũ hñt
denominatõnem a proprio. ḡ ꝛc. Dõm ꝙ illa nõ est formalis ꝛ realis.
sed solum ſm analogiam siue rationem
Arguit̃.sicut se habet magis et minus ad accñs.ita etiã ad ꝓpriũ.ſꝫ
illa sunt annexũ accñtis.ergo sunt annexũ ꝓprij. Maior ptꝫ qꝛ ꝓpriũ est
accñs. Minor est Aresto.in thopicis Dõm ꝙ licet ꝓpriũ sit accidẽs
p̄dicamẽtale.nõ tñ est accidens predicatum.ꝛ tali ꝯuenit habere annexũ
illud scꝫ magis et minus.
Arguit̃.proprium suscipit magis et minus.ergo pñt esse eius annexa
Añs patet.qꝛ vnus homo est magis risibilis ꝙ̃ alius Dõm ꝙ nõ sus
cipit magis ꝛ minus intrinsece.sed solum extrinsece ex ꝑte subiecti.
Arguit̃.sicut oꝑatio arguit formã.ita ꝑfectior oꝑatio debet arguere ꝑ
fectiorẽ formã.ſꝫ vnus hõ est magis perfectus in actu alicuius ꝓprij pu
ta in ratiocinãdo ꝙ̃ alius.ḡ forma ꝓprij magis ꝑfecta est in illo Dõm
ꝙ actus est ipius suppositi in quo talis forma est: ꝛ qꝛ illud suppositũ est
magis ad illũ actũ dispositũ.ideo forma cũ equali ꝑfectiõe in illo ꝑfecti⁹
oꝑaꝛ̃ ꝙ̃ in alio. Et ꝑ hoc soluitur istud argumẽtũ.oĩs forma cõpa/
rabilis suscipit magis et minus.ſꝫ propriũ significat formã ꝯparabilem.
ergo ꝛc. Solutio ptꝫ ex iam dictis.
Arguit̃.si illud qd̾ minus videꝛ̃ inesse inest.ꝛ illud qd̾ magis.ſꝫ mi/
nus videtur ꝙ accidẽs haberet annexũ ꝙ̃ ꝓpriũ.qꝛ ꝓpriũ est maioris ꝑ
fectõnis et entitatis ꝙ̃ accidens. Etiã ex eadẽ rõne qua alia p̄dicata ha
bent annexũ etiam propriũ debet habere Dõm ꝙ licet ꝓpriũ sit ꝑfe/
ctius ꝙ̃ accidens.tñ ſm illã rõem ꝑfectionis non ꝯuenit alicui habere an
nexũ.sed ex eo qꝛ hꝫ aliq̇d qd̾ ꝑtim ꝯuenit ꝛ ꝑtim differt. sed hoc nõ ha
bet propriũ.qꝛ modus p̄dicandi ipius proprij est inesse ꝯuertibilr̃.ꝛ nõ
indicare q̇d est esse rei. Si iam poneret̃ annexũ qd̾ ꝯueniret cũ ꝓprio in
illa ꝯditõe qd̾ est ꝯuersim p̄dicari.ꝛ differret in illa q̄ est non indicare.tũc
esset diffinitũ.que est vnũ ꝑncipale predicatũ ad syllogismũ nõ reducib̾i
le. Vel ꝯuenit cũ ꝓprio in secũda ꝛ differret in prima. sic esset accidẽs.et
si in omnibꝫ tunc est genus.ergo ꝛc.
Arguit̃.ꝓpriũ in ꝯcreto ꝑtim differt a ꝓprio in abstracto et ꝑtim cõ
uenit.ḡ illa duo se hñt vt p̄dicatũ ꝛ annexũ Dõm illa ꝑtialis dñã est
ex mõ ꝑ̃cãdi que non sufficit ad rõnem annexi Ut aũt plenius intelli/
gamus naturã ꝓprij inquit. Spineus ad Liliũ ponã tibi istã ꝯclusionẽ

Propriū est quod soli inest et

ꝯuersim p̄dicaꝛ de re. et nō indicat q̇d est esse rei ¶ Lilius opponit.
¶ Arguitur. cuiꝰ nō est diffinitio eius nō est bona diffinitio. ſꝫ ipius ꝓprij nō est diffinitio. ergo. Maior ptꝫ. qꝛ ꝑ locū a toto in mō ad suā p̄tē negatiue est bona ꝯn̄a. Minor ptꝫ. qꝛ tūc ꝓpriū esset diffinitio. ex q̊ diffinitio et diffinitū idē sunt. Sed si ꝓpriū esset diffinitio tūc nō esset distinctū p̄dicatū ab alijs. qꝛ qꝺ dꝛ de diffinitōe etiā dꝛ de diffinito Dōm ꝙ argumētū parū valet. Et ad maximā dōm. ꝙ hꝫ veritatē in p̄dicatis facientibꝫ cōuenietiā nō drām. sicut facit illa intētio diffinitio. ⁊ illa intētio diffinitum.
¶ Arguitur. q̇cq̇d est idē cū inferiori est idē cū sup̱iori. ſꝫ ꝓpriū hic diffinitum est idē cū sua diffinitōe. q̄ est inferior ad diffinitōem in cōi. ergo etiā est idē cū definitōe in cōi. ⁊ ꝑ ꝯn̄s ꝓpriū illud p̄dicatum qꝺ est definitio.
Dōm ꝙ q̄uis est idē cū sua diffinitōe realiter accepta. ſꝫ sua definitio in formali rōne accepta est inferius ad diffinitōem in cōi. quare nō stꝫ idem.
¶ Arguitur. omnis diffinitio assumēs falsum est mala. ista est hmōi. ergo ⁊c.
Minor ptꝫ. qꝛ ꝓpriū indicat esse rei ꝺm Aresto. in primo de aīa dicentem accn̄tia magnā p̄tē ꝯferūt ad ꝯgnoscendū qꝺ q̇d est. Dōꝫ ꝙ hoc solū est a posteriori et ꝑ noticiam quia. sed nō a priori et quidditatiue
¶ Arguitur. in loco a substātia terminus inferens debet dicere subam et essentiā termini illati. ſꝫ inter ꝓpriū ⁊ suū subiectū fundaꝛ locus a suba ergo a p̄ori indicat q̇dditatem ⁊ essentiā Dōm ꝙ nō dꝫ essentiā a priori ꝑ ꝯparatōem ad subiectū. ſꝫ solum a posteriori. ex eo qꝛ hꝫ coessentialē habitudinē ad ipm subiectū. et rōne illius p̄t ibi fundari locus a substantia qꝛ coessentialiter ad suū subiectum ꝑtinet
¶ Arguitur. quod poniꝛ in definitōe alicuius hoc indicat eius essentiā. sed ꝓpriū poniꝛ in definitōe subiecti. ergo ⁊c. Maior ptꝫ ex rōne definitōis Minor ptꝫ hic. hō est aīal gressibile bipes. q̄ est definitio hois ꝺm p̄hm tn̄ bipes est ꝓpriū Dōm ꝙ illa definitio est tm̄ circūlocutiua ꝑ ipam drāꝫ substātialē. si aūt est ꝓpriū nō est definitio sed descriptio
¶ Arguitur nulla definitio dꝫ dari ꝑ negatōem. ſꝫ ista est hmōi. ergo ⁊c. Maior ptꝫ. qꝛ definitio debet dari ꝑ notiora. ſꝫ negatio fit nota ꝑ habitū Minor ptꝫ ex definitōe assumpta Dōm ꝙ ꝑ illā negatōem circūloq̇mur vnā drām nobis incognitā. qꝛ ꝑ hoc ꝙ non indicat p̄dicatur accn̄taliter que est positiua differentia.
¶ Arguitur. ergo possit sic diffiniri. ꝓpriū est qꝺ soli inest. et ꝯuersim p̄dicatur de re ⁊ accn̄taliter Dōm ꝙ nō debuit sic diffiniri. qꝛ p̄dicatum accn̄tale proprie ꝯuenit accn̄ti cōi. sed propriū p̄dicaꝛ nō essentialiter ſꝫ coessentialiter. ergo definitio mō p̄dicto q̄uis nō indicat essentialiter tn̄ coeēntialiter. Vel dōm ꝙ negatio negās rem ⁊ modū simul debet poni ī definitōe. sed illa q̄ negat modū et nō rem bene poniꝛ in definitione.
¶ Arguitur. definitio explicat entitatē. ſꝫ negatio recedit ab entitate. ergo ⁊c.
Dōm ꝙ hꝫ verū est de negatōe negāte rē ⁊ modum siꝉ. sed nō de negante modū tm̄. qꝛ illa p̄t aliq̄n esse magis nota q̄ ens positiuum.
¶ Arguitur. corruptibiliū nō est definitio ꝺm Aresto. p̄mo posteriorū. sed

Argumentaꝝ

ꝓpꝛiū est coꝛruptibile. g̊ ꝛc. Minoꝛ ptz. qꝛ dt Poꝛphirius ꝙ ꝑempta
spē ꝑimiť et ꝓpꝛiū Dōm ꝙ Poꝛphiri⁹ nō vult ꝙ coꝛrumpať. sz vult
ostendere necessariā habitudinē ad inuicē. loqtur em̄ ex suppōne
☞ Arguiť. omne generabile ē coꝛruptibile pmo celi. sz subiectū ꝛ sua
ꝓpa passio sunt generabilia. g̊ stꝫ coꝛruptibilia. Minoꝛ ptz ꝑ Aresto. qꝛ
to metaph. dicētē. ꝙ ꝓpꝛiū ꝛ suū subiectū eadē generatōe generāť. ꝛ etiā
eadē coꝛruptōe coꝛrūpunť Dōm ꝙ ex quo subiectū ꝓpꝛiū sꝑ est spēs
nō generať pꝛimo ꝛ ꝑ se. sed ex ꝯñti. siłr et ꝓpꝛium. ꝛ ergo etiā ex ꝯñti et
ꝑaccñs coꝛrūpitur. ꝑ se tamē incoꝛruptibilia sunt ambo
☞ Arguiť. ex illo seqtur ꝙ ꝓpum est idē cū suo subiecto. Pꝛobať. qa
illa sunt idē ꝺm substantiā q̄ sic se habēt ꝙ posito vno poniť et reliquū. sz
hmōi est ꝓpum ꝛ subiectū ꝑ Poꝛphiriū in ꝑdicabilib⁹. ꝛ ꝺm Aresto. in
pmo posterioꝝ. g̊ ꝛc. Dōm ꝙ verū est ꝙ ad positōem vnius ponitur
reliquū. nō tñ intrinsece et eēntiałr sunt idem. sed tanq̄ aliqđ extinsecum
hñtēs tamē necessariam habitudinem.
¶ Arguiť. illud nō est ꝓpum qđ plurib⁹ inesse dꝛ. sed oīs passio pluribꝫ
inest g̊ nō est aliqđ ꝓpum vni soli ꝯueniēs. sicut sensibile inest hoī asino
et reliqs spēb⁹ aīalis Dōm ꝙ pmo inest soli illi cuius ē passio ꝓpa. si-
cut aīali ꝛ ex ꝯñti ꝯtentis sub eo. Sed ꝯtra. passio solū ꝯuenit spēb⁹.
sed aīal est genus. ergo nō habet passionē. Dōm ꝙ ꝺm supꝛa est spēs. et
sic habet passionē. ꝛ ꝺm infra est genus. ꝛ sic non habet passionē
¶ Arguiť. nulla definitio debet dari ꝑ negatōem. sed ista est hmōi. g̊ non
est bona. Pꝛobatur. qꝛ soli inesse ꝛ ꝯuersim ꝑdicari sunt idē Dōm ꝙ
sunt idem sicut supius ꝛ inferius. qꝛ soli inesse est supius ad ꝯuersim ꝑdi-
cari. qꝛ symū soli naso inest. et tñ nō pꝛedicantur ꝯuersim
Arguitur. supius et inferius siłr ꝯbinata faciūt nugatōem. g̊ ꝛc. Añs
ptz sic dicēdo hō aīal Dōm. ꝙ verū est qñ minus cōe ꝑcedit. sz nō qñ
magis cōe pꝛecedit. sicut est in ꝓposito. Aliꝗ tñ dicūt. ꝙ et positū in defi-
nitōe teneatur expositiue. et tunc argumētum nō habet locum
Arguiť. ꝓpꝛiū vni soli ꝯuenit. sz ꝯuersim pꝛedicari ꝯuenit definitōnī
ergo nō ꝯuenit ꝓpꝛio. Tenet ꝯña. qꝛ ꝓpum ꝛ definitio stꝫ diuersa ꝑdi-
cata Dōm ꝙ ꝯuersim ꝑdicari ꝺm pmū modū ꝑseitatꝫ est ꝓpum de-
finitōi. sz ꝯuersim pꝛedicari ꝺm secūdū modū est ꝓpum ꝓpꝛio.
Arguiť. quecūq̄ ꝯuertibiłr pꝛedicātur eodē modo insunt. sed sic nō ē
de ꝓpa passione ꝛ subiecto. g̊ ꝛc. Minoꝛ ptz. qꝛ ꝓpum inest subiecto ꝺm
scđm modū ꝑseitatꝫ. sed subiectū inest ꝓpo ꝺm pmū modū. qa subiectū
est ꝑs definitōis passionis Dōm ꝙ nō est ꝑs essentialis definitōis ꝓ-
pꝛij ꝺm quē modū aliqđ est i pmo modo ꝑseitatꝫ. sed solum est de defini-
tione passionis. ꝺm ꝙ est data ꝑ additamētum.
Arguiť. definitio debet explicare totā eēntiā definiti. sed definitio pꝛo-
pꝛij nō est hmōi. g̊ ꝛc. Maioꝛ patet ꝑ ꝯditōem reqsitā ad bonā definiti-
onem. sed minoꝛ ꝓbatur. qa ꝓpum ꝯuenit subiecto sꝑ et ꝺm oīa sua sup-
posita sed illa nō addūtur ad definitōem ꝓpꝛij ꝺm Aresto. pꝛimo poste-
rioꝝ. Dōm ꝙ licet nō ponanť foꝛmałr. ponūtur tñ implicite. qa ꝯuer-
sim de aliquo ꝑdicari est de omni ꝛ sꝑ ꝑdicari de illo. g̊ definitio designat
explicite totā substantiā et essentiā definiti.

Arguit̃. sola spēs diffinit̃ ſm Boetiū. sed ꝓpriū ⁊ spēs sunt distincta ꝑdicabilia. ergo nō potest propiū diffiniri. Dōm ꝙ sola spēs ꝓprie diffinitur. sed alia describuntur sicut hic in proposito

Arguit̃. ſm Aresto. scdo posterioꝝ accn̄tis est demrātio. substantie vero diffinitio. sed ꝓprium est accidens. ergo nō pt̄ diffiniri. Dōm ꝙ substantia sola diffinit̃ in suo proprio genere. ꝫ alia pn̄t solū ꝯpletiue diffiniri ꝑ illa q̄ sunt alterius generis. ꝫ hic nō diffinit̃ ꝓpriū ꝫ solū describit̃.

Arguit̃. nulla diffinitio dꝫ ꝯuenire alteri a diffinito. sed ista ē hmōi ergo ⁊c. Minor ptꝫ. qꝛ ꝯuersim ꝑdicari etiā ꝯuenit accn̄tibꝫ. qꝛ color solū inest supficiei. et ecōuerso q̄nto metaph. sed tn̄ color est accn̄s ꝯmune. Dōm ꝙ solū ꝓprium ꝯuersim ꝑdicatur de re tanq̄ causatū ex intrinsecis principijs ipsius subiecti.

Arguitur. omne accidens debet diffiniri per suū subiectū. sed ꝓpriuꝫ est accidens. tn̄ nō ponit̃ in sua diffinitione eius subiectū. Dōm ꝙ q̄uis nō ponatur formaliter tn̄ bene implicite et virtualiter in hoc qd̄ dicit soli. per quā dictionem intelligitur species

Arguit̃. omnis diffinitio debet esse explicita. ergo male dꝛ ꝙ implicite intelligatur in ea subiectū. Dōm ꝙ debet esse explicita ꝑ ꝯparationeꝫ ad diffinitū. ex eo ꝙ debet esse magis nota. sic aūt est de descriptōe ipius proprij in ordine ad suum diffinitum

Arguit̃. priora sunt notiora. ꝫ ꝯuersim ꝑdicari est posterius ꝓprio. ergo nō notificat ꝓpriū. Dōm ꝙ q̄uis nō notificat q̄dditatiue ⁊ eētialiter tn̄ bn̄ descriptiue in rōne alicuius ꝑdicati. Et ꝑ hoc soluit̃ argumētuꝫ quo q̄s posset arguere ꝙ ad faciēdū diffinitōem oꝫ ꝑmo inspicere in quo genere sit. ꝫ nullū genus ponit̃ in diffinitōe ista ipius ꝓprij. Dōꝫ ꝙ Aresto. scdo posterioꝝ hoc intelligit de diffinitōne q̄dditatiua et essentiali. Pro maiori tn̄ intelligentia ipsius passionis proprie seu accidentis proprij ponit Ulilius istam ꝯclusionem

Separatio proprie passionis

a suo subiecto nō implicat ꝯtradictōem. Cōtra hoc spineus

Arguit̃. quicq̄d est alicui essentiale ⁊ ꝯueniēs sibi ſm naturā nō pōt ab eo separi. sed ꝓpriū ſm naturā ꝯuenit subiecto. g̊ ꝯclusio minus vera. Minor ptꝫ. qꝛ ꝑdicatur de subiecto in materia naturali. Dōm ꝙ verum est. sed tamē in secūdo gradu. et ergo dicitur proprium.

Arguit̃. substātiale nō pt̄ separi ab eo cuius est. sed ꝓpriū est substātiale ipsi subiecto. g̊ ⁊c. Minor ptꝫ ꝑ ꝯmētatorē sex ꝑncipioꝝ. Dōm ꝙ substātiale capit̃ vnoꝰ vt est subam rei ꝯstituēs. ⁊ illo mō nō pt̄ separi ab illo cuius est. Alio mō capit̃ substātiale ꝓ illo q̄d est substātiā alicuiꝰ rei ꝯcomitās. et illud bene pōt ab eo separi. sicut posterius a priori

Arguit̃. illud nō potest separi a subiecto quo posito subiectū ponitur et q̄ remoto subiectū remouet̃. ꝫ posita ꝓpria passione ponit̃ subiectuꝫ ſm Aresto. ꝑmo posterioꝝ. et ecōuerso. g̊ nō pt̄ ꝓpriū separi a subiecto

Dōm ꝙ q̄uis non possit separi a subiecto ꝑ cām naturalē. tn̄ bn̄ per cām supnaturalē ⁊ infinitā. qꝛ pt̄ intelligi sine subiecto. g̊ etiam pōt sine

Argumentorum

subiecto ꝓduci ꝛ ꝯseruari. qꝛ causa ꝓductiua nõ est maioris perfectõis in deo q̄ potentia sua intellectiua

☞ Arguit. definitio nõ p̄t separi a suo definito. sed subiectũ est de defi/nitione passionis. ergo nõ p̄t ab eo separari Dõm ꝙ maior intelligitur de definitõe q̄dditatiua ꝛ essentiali. ista aũt est effectiua. qꝛ subiectuꝫ est cã efficiens ꝓprie passionis. sed deus p̄t cãm suspendere ab effectu ꝛ aliuꝫ ſm cursum nature producere.

☞ Arguit. ꝓprium fluit ex principijs subiecti in genere cause formalis. ergo solutio minus vera. Añs ꝓbatur. qꝛ idem in q̄tum idem semꝑ na/tum est facere idem. sed eadẽ sunt p̄ncipia spẽi ꝛ ꝓprij. spẽs aũt fluit ex illis in genere cause formalis. g̊ etiã ꝓpriũ Dõm ꝙ idẽ in q̄tum ideꝫ causat idem. sed hoc est ſm diuersum genus causandi ꝯsideratũ. ꝛ ꝑ ꝯsequẽs ꝓprium p̄t separari a subiecto. Cuius rõ est. qꝛ omne p̄us in q̄tuꝫ p̄us est separabile a posteriori ꝑ aliquã potentiã. sed subiectũ est p̄us sua propria passione. ergo ꝛc. Ad hoc tñ dicũt schotiste ꝙ maior habet veritatẽ in p̄o/ri essentialiter distincto a posteriori. modo ipsi dicũt ꝙ passio non sit essen/tialiter a subiecto distincta. qđ falsum est. qꝛ essentie predicamentoruꝫ ſm Aresto. p̄mo posterioꝝ sunt impꝑmixte ꝛ essentialiter distincte. sed subiec/tum est generaliter in p̄dicamento substãtie. ꝛ passio in predicamento qua/litatis. Secũda rõ est. qꝛ q̄cquid p̄t deus in aliquo signo sine alio facere. h̄ p̄t in quocũq; tp̄e sine alio ꝯseruare. sed p̄us vt hm̃õi est in aliquo signo in quo nõ est posteriꝰ g̊ deus sic p̄t ip̄m ꝯseruare ꝑ totũ tempus sine posteri ori. qꝛ subiectum est p̄us natura ipsa passione. Patꝫ. qꝛ cã est ipsius passi/onis efficiens que naturaliter p̄cedit suũ effectũ. Ad hoc dicunt schotiste qđ est p̄us natura non est esse p̄us in aliquo signo in quo non sit posterius qꝛ esse p̄us natura non est aliud nisi presuppositio huius ab hoc in quadaꝫ alietate nature. ꝛ p̄oritas nature est presuppositio siue dependentia. Sed prioritas originis est presuppositio huius ab hoc cum idempt̄itate nature Tercia rõ est. deus p̄t intelligere ꝓprium sicut ꝛ nos sine subiecto. ergo eti am p̄t ipsum a subiecto separare. qꝛ om̃es potentie eius sunt eiusdem ꝑfec tionis. Dicũt schotiste ꝙ deus intelligit duo ꝯtradictoria. tñ illa nõ p̄t ꝓ ducere. Sed dõm ꝙ ille defectus nõ est ex parte dei. sed ex parte ipsius ꝓ/ducibilis. Et dicendũ finaliter ꝙ potentie accepte fundamentaliter ꝑ cõ/paratione ad deum se nõ excedũt. tñ si ꝯpant̄ ad obiecta vna excedit aliam qꝛ intellectus dei plura intelligit q̄ potentia ꝓducit. Et totũ fundamẽtũ eoꝝ fundat̄ in hoc ꝙ nõ distinguũt potentias seu ꝓprias passiões ab essen tia suorum subiectorum cuius manifestus error patet in secũdo de aĩa ſm omnes ꝯmẽtatores. Etiam ſm theologos qui in potentijs realiter distin ctis diuersimode ponunt actum beatitudinis. sicut per dei gratiam postea latius declarabo

Istis expeditis ponit Spineus aliam ꝯclusionem

Accidens est unũ predicatum

dyalecticum ab alijs distinctum. Contra quod ꝑ Lilium

☞ Arguit. nullum corruptibile est predicatuꝫ. sed accñs est corruptibile

ergo nō est p̄dicatū. Maior pꝫ. q2 p̄dicatū dyalecticū debet esse vniuersale qđ est incorruptibile ꝑmo posteriorꝝ. Minor pꝫ. q2 contingēs pt nō esse ꝛ corrūpi. sed accn̄s ꝯtingit inesse ꝛ nō inesse. g̊ ꝛc. Dōm ꝙ vl'e ſm se totum est ꝑpetuū. pt tn̄ corrūpi ſm suas ꝑtes Sed ꝯtra. illud totū est ſm se corruptibile cuius oēs ꝑtes sunt corruptibiles. g̊ cuꝫ partes totius vl'is corrūpūtur. etiā ipm totū vl'e corrūpit᷑. cū ꝑ thopicā maximā dꝛ Destructis omib⁹ partib⁹ etiā totū destruit᷑ Dōm ꝙ verū est si ille partes simul corrūperent᷑. sed licet vnū accn̄s ꝑticulare corrūpit᷑ in platone. aliud tn̄ manet in sorte. cū singularia ſm successionē perpetuant᷑ ad inuicē. Uel dicendū ꝙ accn̄s ꝑticulare est corruptibile. nō aūt in vl'i.

¶ Arguit᷑. accn̄s in vl'i est corruptibile. g̊ solo falsa. Añs ꝓbat᷑. q2 oīs aptitudo ꝑmo ꝯuenit vl'ib⁹. ꝛ deinde singularib⁹. sed corruptibile dꝛ aptitudinem ad corruptōem. g̊ ꝑmo inest vl'ib⁹ Dōm ꝙ intelligit᷑ maior de illa aptitudine q̄ est perfectionis qualis non est corruptibilitas. Uel dōm ꝙ ꝯuenit vl'i. sed illa non reducit᷑ in actum nisi in singulari supposito in quo est particulare accidens

¶ Arguit᷑. accn̄s in vl'i est ſm actū corruptibile. q2 om̄is actio est ipsius forme totius. sed corrūpere est agere. g̊ ꝯuenit ꝑmo forme in vl'i. Dōm ꝙ nō ſm se sed ſm ꝙ est in toto ꝯposito. et ſm hoc dꝛ Aresto. ꝑmo metaphysice. ꝙ actus ꝛ opationes sunt singulariū.

¶ Arguit᷑. eodē mō accn̄s est corruptibile qūo definit᷑. sed solū accn̄s in vl'i definit᷑. ergo accn̄s in vl'i est corruptibile. q2 dicit definitio eius ꝙ accidens est qđ ꝯtingit eidē inesse ꝛ nō inesse. sed eius nō inesse est eius corruptio. g̊ Dōm ꝙ illud ꝟbū ꝯtingit est exponendū ꝑ aptitudineꝫ. sicut oīa ꝟba in definitionib⁹ posita exponūtur

¶ Arguit᷑. qn̄cūqꝫ aliq̄d inest plurib⁹ tūc inest illis ꝑ vnā ꝯmunē causaꝫ. sꝫ corruptibilitas inest ipsis accidentib⁹. ꝛ nō inest albedini ꝑ nigredinē. sed ꝑ accidens ꝯmune. ergo accn̄s in ꝯmuni ꝑmo est corruptibile Dōm ꝙ in est accidentib⁹ corruptibilitas ꝑ ꝯparationē ad subiectū habens aptitudinem ad nō esse vel formā ꝯtrariam

¶ Arguit᷑. si esset p̄dicatū. vel hoc esset respectu subiectorꝝ vel respectu suppositorꝝ. sed nullū istorꝝ est dicendū. g̊ ꝛc. Maior pꝫ ex sufficiētia diuisiōis Sed minor ꝓbat᷑ quo ad ꝑmā ꝑtē. q2 vl'e est forma abstracta. sed accidēs ꝯparatum ad subiecta notat᷑ illis inesse. g̊. Quo ad secūdaꝫ partē ꝓbat᷑. q2 ꝯparatū ad sua inferiora est genus. sicut pꝫ de q̄ntitate q̄litate ꝛc. Dōm ꝙ est distinctū p̄dicatū respectu subiectorꝝ. eo ꝙ p̄dicatū hꝫ eē ad subiectū et sic licꝫ sit vl'e respectu suppositorū est tn̄ predicatuꝫ respectu subiecti. Nā vniuersale sumitur a modo essendi in. predicatum vero a modo predicandi conuertibiliter. ꝛ sic est distinctum p̄dicatum ꝑ modum predicādi queꝫ habet in ꝯparatione ad subiecta

¶ Arguit᷑. ꝑ illum modū p̄dicandi accn̄s nō dꝛ p̄dicatū ꝑ quē aliud dicit᷑ distinctū p̄dicatū. sed ꝑ illum modū p̄dicandi positū genus est distinctum p̄dicatū. ergo nō accn̄s. Maior pꝫ. q2 forma distinguens debet esse in illo quod distinguit᷑. Minor pꝫ. quia sic accidens est distinctū p̄dicatū respectu subiectorꝝ. q2 predicatur de illis nō ꝯuertibiliter. sicut etiam genus predicat᷑ de subiecto dyalectico nō conuertibiliter Dōm ꝙ inesse illa diffe

runt. q2 genus p̄dicatur essentialiter ꝛ incōuertibiliter. accidens vero acci-dentaliter. ꝛ cū hoc incōuertibiliter

¶ Arguit. omne predicatū debet esse in aliquo genere. sed accidens ꝯcre-tum ꝓpter duplex eius ꝑcatum non est in genere. ergo ꝛc. Dōm ꝙ p̄n-cipaliter accidens concretum vnum significat ꝛ respectu illius ponitur in vno genere q̄uis aliud ꝯnotat quod ponitur in alio genere et per primuꝫ dicitur predicatum.

¶ Arguit. non est distinctum p̄dicatū a ꝓprio. quia causa per se ꝛ causa per accidens non faciūt distincta genera causarū. sed ꝓprium est ꝑ se p̄dicabile accidens vero vnū ꝯmune per accidens. ergo habent vnū modū predicā-di Dōm ꝙ accidens est predicatū per se. ꝛ predicatur accidens in ꝯcre-to ꝑ se de subiecto. licet nō ꝑm aliquē modū ꝑseitatis. vt patet ꝑ Arestote-lem primo posteriorum

¶ Arguit. nullū accidens ꝓprium facit distinctum predicatum a ꝓprio. ſꝫ omnia accidentia sunt accidentia ꝓpria. ergo non facit distinctū p̄dicatum quia omnia accidentia corrūpuntur ad corruptiōem suoꝝ subiectoꝝ. ꝛ etiā ponūtur ad eorum positionem. sicut patꝫ de altedine existente in subiecto habente multum de lucido ꝛ modicum de opaco Dōm ꝙ tale accidēs non est proprium. eo ꝙ fluit ex principijs indiuidui. et potest dici appropria-tum. ꝛ pro tanto quia tales dispositiones in subiecto sunt. sed dicitur inse-parabile. eo ꝙ est difficulter separabile. vt patꝫ in logicis circa illam distin-ctionem. accidentiū aliud separabile aliud inseparabile

¶ Arguit. nullū singulare est p̄dicatū. sed accidens appropriatū vni parti-culari subiecto est singulare. ergo non est predicatū. vt pretendit predicti ar-gumenti solutio. Maior patꝫ. q2 p̄dicata cadunt sub arte. qd̄ non ꝯuenit singularib9. Sed minor est manifesta de nigro coruo. Dōm ꝙ q̄uis ꝑm actum insit vni particulari subiecto. tamen ꝑm rōnem potest considera-ri in ꝯmuni. non in hoc vel in illo subiecto ꝑm ꝙ habet modum predicandi non ꝯuertibiliter de illis. ꝛ sic est distinctum predicatum etiam vniuersale incorruptibile. vt patꝫ ex supra dictis.

¶ Arguit. si esset ꝓpriū p̄dicatum vel esset predicatum per se vel per acci-dens. sed nullū istoꝝ est dicendū. Nō ꝑ se. q2 habet modum predicandi per accidens. Nec etiā ꝑ accidens. quia tale potest non esse. primo posterioruꝫ sed predicatū debet semꝑ esse. ergo. Etiā p̄ma pars pꝫ. q2 ꝑ accidens non est ꝑ se. Dōm ꝙ accidens est per se predicatū. Et ad ꝓbationem quan-do dicit per accidens nō est per se. veruꝫ ē si per se determinat accidens. nō tamen est verū si determinet predicatum Et qū dr. est predicabile. er-go nō est predicatū. q2 illa sunt distincta. Dōm ꝙ hoc est ꝑm diuersas rō-nes. Hec aūt sufficiūt quo ad hoc quod est esse p̄dicatum.

Lilius ponit istam ꝯclusionem

Magis et minus est ipsius ac-

cidentis annexum ¶ Contra quā per Spineum

¶ Ar. illud qd̄ formalr ꝯtinet sub accn̄te nō est ānexū. ſꝫ magis ꝛ min9 for-maliter ꝯtinentur sub accn̄te. ḡ ꝛc. Maior pꝫ. q2 esſꝫ ꝯtra rōnē annexi. eo

ꝙ annexũ est ad aliud nexũ. Minoꝛ pꝫ. qꝛ ꝗcq̇d suscipit magis ⁊ minꝰ est forma accñtalis. vt inq̇t ibi alexãder. Est adiectiuis graduũ collatio talis Dum valet augeri sua ꝓprietas minuiue Dõm ꝙ magis ⁊ minus aliquid addũt supra modũ p̄dicãdi accñtis. qꝛ accñs ſm suũ modũ absolute inest. sed magis ⁊ minus inest ꝯparatiue.

☞ Arguit. omne accñs in ꝯcreto saltē ꝑcatũ hꝫ ꝯpatõem ad subiectuꝫ ergo nõ solũ ꝑ magis ⁊ minꝰ sed ex sua ꝓpria natura vt postea patebit.

Dõm ꝙ hoc verũ est solũ ꝑ ꝯparatõem ad subiectũ. sed magis ⁊ minus addũt aliã ꝯparatõem que est accidentis in vno subiecto ꝑ ꝯparationem ad accidens in alio subiecto. vel ad minus in eodem ſm alium modũ essendi magis vel minus intensum.

☞ Arguit. annexũ alicuius p̄dicati debet ꝯpetere omĩ ꝯtento sub eo. sꝫ suscipe magis ⁊ minus nõ inest omĩ accñti. g̃ nõ est eiꝰ annexũ. Maioꝛ pꝫ qꝛ dr̃ña generalis ex eo est annexũ generi. qꝛ generalis est. Minoꝛ pꝫ. quia nõ om̃ia accñtia suscipiunt magis ⁊ minus. sicut nec q̃titas nec relatio nec multe q̃litates vt pꝫ ꝑ ꝓprietates eoꝝũdē p̄dicamentorũ a pħo assignatas.

Dõm ꝙ nõ requiritur ꝙ annexũ insit omĩbꝫ ꝯtentis sub predicato. sed quibusdã tm̃. Et ad ꝓbatõem dõm ꝙ dr̃ña nõ dr̄ ideo generalis ⁊ annexum. qꝛ inest omnibꝫ generibꝫ. qꝛ nõ ꝯuenit generi generalissimo. eo ꝙ illud nõ habet differentiam ꝯuertibilem cum eo. sed ideo quia ꝯuenit generi et pluribꝫ sub eo contentis

☞ Arguit. annexũ debet inesse soli illi cuius est annexũ. sed magis ⁊ minus nõ solũ repit̃ in accñtibꝫ sed etiã in alijs formis. g̃ nõ est eius annexuꝫ Maioꝛ pꝫ. qꝛ p̄dicatũ est magis ꝯmune q̃ suũ annexũ. g̃ cuicũqꝫ cõuenit annexũ etiã p̄dicatũ. Sed minoꝛ ꝓbat̃. qꝛ ſm Gilbertũ in p̄dicamento actionis dr̄ ꝙ aĩal est animantius planta seu arboꝛe Dõm ꝙ magis ⁊ minus solũ ꝯueniũt accñtibꝫ. Et ad ꝓbatõem dr̄ ꝙ licet ꝯparando vnã substantiã ad aliã vna est reliqua magis ꝑfecta. tñ in accñtibꝫ magis ⁊ minꝰ solũ sequũtur vnã formã specificam.

☞ Arguit. vnius predicati erit tm̃ vnũ annexũ. sed magis ⁊ minus sꝫ duo. ⁊ accidēs est vnũ p̄dicatum. g̃ nõ sunt ambo annexa ipsius accidētis

Dõm ꝙ argumentũ p̄supponit falsum

☞ Arguit. q̃to aliq̇d est magis ꝯmune tãto magis debet ipm̃ esse multiplicatũ. sed p̄dicatũ est magis ꝯmune q̃ suũ annexũ. g̃ sicut est vnũ p̄dicatum ita erit vnũ annexũ. vel si sunt plura annexa magis debet p̄dicatũ esse plurificatũ Dõm ꝙ licet accñs ad plura se extendat. tamē ipm̃ in se est vnũ in quo repiũtur duo gradus. sicut magis ꝑ accessum ad ꝑfectionem ſm minus ꝑ recessum. ergo sunt duo

☞ Arguit. dicit Aresto. tercio physicoꝝ. eadem est via a thebis ad athenas ⁊ ecõuerso. ergo est eadē via que est ad magis ⁊ illa que est a magis ad minus Dõm ꝙ licet sit eadē materialiter. est tñ alia formaliter ⁊ ſm rõnem q̃tum ad suos terminos ⁊ motus

☞ Arguit. multiplicato vno respectiuoꝝ multiplicat̃ ⁊ reliquũ. sed magis ⁊ minus sunt relatiua. qꝛ magis dr̄ ꝑ ꝯparatõem ad minus. ergo ⁊c.

Dõm ꝙ sunt bene respectiua inter se ꝯparata. nõ tñ ꝑ ꝯparatiõem ad p̄dicatum. ergo illud non multiplicatur ad multiplicatõem eoꝝum

¶ Arguitur. annexum debet actualiter convenire ipsi predicato. sed impossibile est ista duo annexa uni accidenti simul convenire. ergo non sunt ad minus ambo annexa ipsius accidentis. quia unum accidens non potest simul intendi et remitti. sicut non potest idem contrarijs et oppositis motibus simul moveri ¶ Dicendum quod conveniunt uni secundum diversas rationes accepto. secundum enim gradum intensiorem convenit sibi magis. sed secundum gradum remissiorem convenit sibi minus. et semper unum convenit sibi secundum actum. quia sunt relative opposita que secundum actum uni convenire non possunt respectu eiusdem. sed bene respectu diversorum

¶ Arguitur. predicatum debet esse nobilius annexis. sed magis et minus sunt nobiliora ipso accidente. ergo non sunt eius annexa. Minor patet. quia posteriora secundum viam generationis sunt perfectiora. ut patet quarto celi. sed maius et minus sunt posteriora ipsa forma accidentali. ergo etc. ¶ Dicendum quod posteriora secundum viam generationis sunt perfectiora. sed magis et minus sunt posteriora solum secundum viam consequentie. Vel dicendum quod hec non est generatio sed motus. in generatione autem posterius forma substantialis generatur. que est perfectior preexistentibus reliquis dispositionibus. que possunt dici quedam particulares generationes

¶ Arguitur. de annexo et de predicato cuius est annexum determinandum est in eodem libro. sed in alio libro determinatur de accidente et de annexo illius quod est magis et minus. ergo non sunt annexum accidentis. Maior patet. quia in eodem libro fit determinatio de genere et differentia. que est eius annexum. Minor patet quia in secundo topicorum determinatur de accidente. sed in tertio de accidente comparato. ¶ Dicendum quod non oportet quod determinetur de eis in eodem partiali libro. Et ad probationem maioris dicitur quod non est simile de genere et accidente cum eorum annexis. quia pauciores considerationes sunt ad determinandum genus quam ad determinandum accidens et suum annexum. et quia sunt plures. ergo propter pluralitatem illarum considerationum requirunt diversos libros.

¶ Arguitur. idem diffinitione est annexum diffinitionis. ergo idem accidente erit annexum accidentis. et non magis et minus. Tenet consequentia per simile ¶ Dicendum quod non est simile. quia annexum debet causari ab eo cuius est annexum. sed idemptitas accidentalis seu diversitas non causatur ab accidente. sed a subiecto quod est causa accidentis. sed idemptitas diffinitionis causatur ab ipsa diffinitione

¶ Arguitur. proprium non habet annexum. ergo etiam accidens non habet annexum. Tenet consequentia. quia proprium etiam est accidens. ergo sicut illud non habet annexum ita nec istud ¶ Dicendum quod non est simile. quia proprium non habet annexum. ut patet ex dictis supra in conclusionibus de proprio positis. sed accidens commune eo quod intenditur et remittitur habet annexum quod est magis et minus ¶ Pro maiori huius materie intelligentia ex opposito ponit. Spineus istam conclusionem

Accidens bene et convenienter potest diffiniri.

¶ Contra hoc sic opponit Lilius

¶ Arguitur. quod non potest diffiniri non potest bene diffiniri. sed accidens non potest diffiniri. ergo non potest bene diffiniri. et per consequens conclusio illa que comprehendit diffinitiones accidentis est falsa. Minor patet per Aristotelem secundo posteriorum dicentem. Accidentis est demonstratio. substantie vero diffinitio. Idem patet primo de anima ubi dicit quod subiectum habens quod quid est diffinitur. accidentia autem non habent quod

quid est. Item dicit cōmētator. vij. metaph. qui dat accidētibꝫ diffinitōez largit eis qđ nō hn̄t. Dōm primo ꝙ accidens nō diffinit. ſʒ bene deſcribit. Et qn̄ dicit. tunc dat ei qđ nō hʒ. Dōm ꝙ primo et per ſe nō diffinit ſicut ſubſtantia. ſed bene ſecūdario. eo ꝙ nō habet quod quid eſt ſm ſe ſed in ordine ad ſubiectum

¶ Arguit. qđ nō eſt nō poteſt diffiniri. ſed accn̄s nō eſt. ergo ꝛc. Maior pʒ ex Ariſto. q̄rto phiſicoꝝ dicente. Nō entis nō ſunt ſpēs neqꝫ drn̄tie. Sʒ minor pʒ p cōmētatorē ſeptimo metaph. Qui dicit accidens eſſe diminus verū. Dōm ꝙ dcm̄ cōmētatoris ita intelligit. qui dt accidens eē ens principaliter et per ſe ſubſiſtens ille dicit minus verū. eſt tn̄ bene ens minus principaliter ꝛ alteri inherens. et ſic dicit ens.

¶ Arguit. oīs diffinitio vel eſt realis vel logicalis. ſʒ nulla taliū diffinitionū pōt accn̄s diffiniri. ḡ eius diffinitōes ſunt male aſſignate. Maior pʒ p ſufficientē diuiſionē. Sʒ minor pʒ. qꝛ nō pōt diffiniri diffinitōe logicali. qꝛ tales ſunt caſſe et vane. primo de aīa. Etiam forme nō eſt forma. ſi ḡ accn̄s diffiniret tunc ipſius forme eſſet forma. et eſſet proceſſus in infinitum. Nec etiā diffinit diffinitione reali. qꝛ tales dātur per materiā. ſʒ accidētis nō eſt materia. quia alˀs eſſet p ſe ſubſiſtens. Dōm ꝙ hec diffinitio eſt logica. Et quādo dꝛ. illa diffinitio daret p formā que eſt altera ps cōpoſiti. ſed per talem formam que explicat modum ꝛ cōditionem ipſius accidentis in ordine ad ſubiectū que ꝓprie nō eſt forma. ſed eſt modus forme accidētalis. et in illo modo eſt ſtatus. Etiam ad aliam ꝓbationē dōm ꝙ q̄uis nō habet materiam neceſſariā ex qua. habet tn̄ bn̄ materiam in qua. ſ. ſubiectū in quo eſt ſꝑ ſubſiſtens

¶ Arguit. ſi accidēs diffiniret vel hoc eſſet ꝑ re vel ꝑ intentione. ſʒ nullum iſtoꝝ eſt dōm. ergo ꝛc. Nō ꝑ re. qꝛ tūc ꝑtinet ad artificē realē ꝛ nō ad logicū. Nec ꝑ intētōe. qꝛ de rebꝫ exēplificat. Dōm ꝙ diffinit h ꝑ intentiōe. cuius fundamētū eſt res ipā. ꝛ gratia illius pōt de rebꝫ ipſis dari exēplū inq̄ntum vtrūqꝫ cōſiderat. tn̄ pncipalius ſecūda intentio. ergo non ſpectat ad artificem realem. qꝛ res ſub intentione cōſideratur

¶ Arguit. nulla bona diffinitio debet dari p negatōem. ſed pma diffinitio tangit ꝑticulā illā q̄ negatiua eſt. ergo nō eſt bona. Dōm ꝙ nulla bona diffinitio debet dari p negatōem diffiniti. poteſt tn̄ bene dari p negatōem aliam. Vel dicit. ꝙ nō eſt pure negatiua. ergo eſt bona

¶ Arguit. qđ nihil notificat nō pt eſſe pncipiuʒ diffinitm̄. ſʒ negatio eſt hmōi. ḡ ꝛc. Maior eſt manifeſta. qꝛ diffinitio datur ad notificandū ipm diffinitū. Sed minor pʒ. qꝛ negatio eſt nō ens qđ nō eſt hn̄s rōem generis vel drn̄e. Dōm ꝙ q̄uis formaliter ꝛ p ſe nihil notificat tn̄ bene cū alio ꝛ circūloquutiue aliq̄d notificat. ſicut eſt in ꝓpoſito

¶ Arguit. nulla bona diffinitio debet cōuenire alteri a diffinito. ſʒ iſte eſt hmōi ḡ ꝛc. Maior pʒ ex cōditōne ad bonā diffinitōez req̄ſita. Minor pʒ qꝛ cōuenit tunice fortis. q̄ ſibi adeſt ꝛ abeſt preter eius corruptōnem. et tn̄ nō eſt accn̄s. Probatur qꝛ qđ vere eſt nulli accidit. ſed tunica materialiter eſt in genere ſubſtantie. ergo nullius eſt accidēs. Dōm ꝙ tunica vel capuciū aduenit ꝛ abcedit tanq̄ res poſſeſſa ad aliquem vel ab aliquo. et non tanq̄ accidens inherens ſubiecto.

Argumentorum

☞ Arguit᷑. aliq̄d aliud ab accidēte pt̄ alicui subiecto aduenire ⁊ etiam ab eo recedere p̄ter eius corruptōem. ⁊ tn̄ sibi inherere. g̊ solutio minus vera. Minor ptz de forma substātiali que aduenit materie. tn̄ ipa nō corrūpit᷑. q2 dt Aresto. pmo phisicoꝝ ꝙ materia ē ingenerabilis ⁊ incorruptibilis. ⁊ si q̄d corrūpit᷑ in hoc abibit vltimū. Dōm ꝙ forma substātialis aduenit tāq̄ȝ enti in poñā. sȝ accn̄s adest et abē subiecto in actu p̄ter eius corruptōem. g̊ ista diffinitio nō ꝯuenit sibi. Etiā licet forma substātialis ꝑ eius adherētiā nō inducit corruptōem materie. inducit tn̄ corruptōem totius. hoc aūt nō facit accidēs. Et primo dr̄ūt. q2 forma substātialis aduenit enti in potentia. sed accidētalis enti in actu. Secūdo. q2 forma substantialis est ꝑs illius cuius est. forma aūt accn̄talis non est ꝑs illius cuius est. Tertio q2 illud cuius est forma substātialis ipa necessario indiget. sed illud cuius est forma accn̄talis nō necessario ipa indiget. q̄a forma substantialis inducit ꝑ eius absentiā corruptōem. accn̄s vero non. et forma substantialis dt esse substātiale. qd̄ est eē simpliciter. forma vero accidentalis dat esse accn̄tale. quod est esse ꝫm quid

¶ Arguit᷑. oīs diffinitio debet ꝯuenire oī ꝯtento sub diffinito. sed ista nō est hmōi. g̊ ⁊c. Minor ptz. q2 accn̄s insepabile est accn̄s. tn̄ ista diffinitio nō ꝯuenit sibi. q2 nō p̄t abesse eo ꝙ dr̄ insepabile. Dōm ꝙ definitio sibi ꝯuenit. Et qn̄ tūc replicat᷑. nō p̄t abesse g̊ ⁊c. Dōm ꝙ de sua natura p̄t bn̄ abesse. sȝ ex ꝑte subiecti hȝ quandā rōem insepabilitatis. nō tn̄ dr̄ insepabile simplr̄. sȝ solū ꝑ quādā difficultatē. et qd̄ difficulter sepat᷑ etiā tādem sepatur. et sic diffinitio sibi ꝯuenit.

¶ Arguit᷑. illa accn̄tia nullo mō sunt sepabilia. g̊ solutio minus vera. Añs ꝓbat᷑. q2 albedo nō p̄t separi a cigno. eo ꝙ seq̇t᷑ sua ꝯplexionalia p̄ncipia. ergo ⁊c. Dōm ꝙ licet nō sepet᷑ ꝫm rem: sepat᷑ tn̄ ꝫm rōem siue intellectum. Sȝ melius dōm est. ꝙ q̄uis nō est sepabilis stantibꝫ p̄ncipijs ꝯplexionalibꝫ. p̄t tn̄ separi ꝯsiderando cignū quātuȝ ad principia substātialia sicut Albertus magnus dat experimētum de coruo. qn̄o nigredo posset ab eo separi. ⁊ albedo deinde introduci. ecōuerso est de cigno.

¶ Arguit᷑. ista diffinitio nō ꝯuenit omi ꝯtento sub diffinito. g̊ nō est bona. Añs patȝ. q2 mori ⁊ ꝯburere sunt accn̄tia. ⁊ tn̄ nō assunt nec absunt subiecto p̄ter eius corruptōem. q2 mortuū nō remanet post corruptiōem nec ꝯbustibile post ꝯbustionē. Dōm ꝙ sunt accn̄tia ꝫm ꝙ capiunt᷑ ꝓ preuijs disp̄onibꝫ disponētibꝫ ad mortē. ⁊ etiā absunt suis subiectis p̄ter eoꝝ corruptōem. Sȝ alio modo capiunt᷑ ꝫm ꝙ nōinātꝑuationes substantialiū formaꝝ: ⁊ sic nullo mō sunt sub diffinito ꝯtenta. sed priuatiue reducuntur ad substantias quaꝝ formas priuant

¶ Arguit᷑. quod semꝑ est in subiecto subsistens nō potest abesse. sȝ dicit vna pars ꝯclusionis (semꝑ in subiecto subsistēs) ergo nō abest. Dōm ꝙ q̄diu accidens est tunc semper est in subiecto. et ergo solet dici ꝙ accidentis abesse est eius corruptio

Arguit᷑. accidens semꝑ est. ergo sꝑ est in subiecto subsistens Añs pȝ q2 accidēs est vl̄e. tenet ꝯña q2 qn̄ non est in subiecto tūc desinit esse.

Dōm ꝙ accidens vage designatū semꝑ est in subiecto. sed accidens hoc vel illud in particulari designatum potest abesse

¶ Arguit᷑. accidens nõ semper est in subiecto subsistens. ergo illa solu-
tio minus vera. Probat᷑ qꝛ accñs in cõi sic diffinit᷑. Accidẽs est qḋ ad-
est ⁊ abest ꝑter subiecti corruptõem Dõm ꝙ abesse dicit ibi aptitudi-
nem. et illa aptitudo ꝯuenit accñtibꝫ in cõi. Sꝫ ꝯtra. posito vno oppo-
sitoꝝ remouet᷑ reliquũ. sed accidens semꝑ adest. ergo nunq̃ pōt abesse
Dõm ꝙ semꝑ dicit aptitudinẽ vel actum. ⁊ sic pōt etiã ꝭm actũ abesse.
Sed ꝯtra. ergo nõ valet diffinitio. Probat᷑ qꝛ nulla bona diffinitio de-
bet dari ꝑ opposita. sed ista est hmõi. ergo ⁊c̃. Minor ptꝫ. qꝛ adesse ⁊ ab-
esse opponũtur Dõm ꝙ dicũt aptitudinẽ. modo predicta oppositio est in
in illis q̃ sunt ꝭm actũ. Uel dõm ꝙ opposita sunt respectu eiusdẽ. sꝫ ad-
esse ⁊ abesse sunt respectu diuersoꝝ. qꝛ vnũ respicit accñtis generationem
et esse. reliquũ vero accñtis corruptõem. et hoc ꝑ inherentiam vel separa-
tionem a subiectis. quibus inherent accidentia

¶ Arguit᷑. si ꝯtingeret accidens nõ esse in subiecto vel maneret vel corrũ-
peret᷑. sed nullũ istoꝝ est dõm. ergo nõ potest accñs a subiecto separi Nõ
manet q̇dẽ. qꝛ tunc esset ꝑ se. sed ꝑ se esse est ꝓpriũ substantie ꝭm primã ꝓ-
prietatẽ eius. Nec manet in alio. qꝛ accñs nõ potest migrare de subiecto
in subiectũ ꝭm Boetiũ. ergo accñs nunq̃ potest a subiecto separari Nec
corrũpit᷑ qꝛ idẽ est terminus generatõis et corruptõis. sed accñs nõ gene-
rat᷑ qꝛ nõ est suppositũ. ergo nõ potest corrũpi Dõm ꝙ sepatio accñtꝫ
a subiecto est eius corruptio. Et ad ꝓbatõem in ꝯtrariũ dõm. ꝙ q̃uis
nõ generat᷑ generatõe simpliciter dicta. generat᷑ tñ generatione ꝭm quid.
et ita potest etiam corrũpi

¶ Arguit᷑. q̃ñcũq̃ aliqua sunt ꝯiuncta ꝑ accidens. si vnum potest separi
ab altero. ⁊ reliquũ separi potest. sꝫ substãtia ⁊ accñs sunt hmõi. g̃ ambo
separabilia post sepatõem pñt manere. Minor pꝫ. qꝛ ydromel ꝯponit᷑ ex
aqua et melle. et aqua pōt ꝑ se eẽ. silr̃ et mel. ergo silr̃ hic in ꝯposito ꝑt esse
vnũ sine reliquo Dõm est primo ꝙ argumẽtuꝫ intelligit᷑ de illis q̃ stꝫ
eiusdẽ generis. sicut sunt mel et aqua. mõ accidẽs ⁊ suũ subiectũ sunt di-
uersoꝝ generũ. Aliꝫ aliter dicunt. ꝙ intelligit᷑ de illis q̃ sunt ꝯiũcta ꝑ acci-
dens ꝯtingenter. nõ aũt de illis q̃ sunt ꝯiuncta ꝑ accñs necessario. modo
ex natura et necessario accidens si debeat subsistere ꝯiungit᷑ subiecto.

¶ Arguit᷑. materia ⁊ forma ꝯiũcta sunt eiusdẽ generis. tñ materia potest
esse absq̃ forma. Probat᷑. qꝛ alʼs generatio vnius nõ esset corruptio alte-
rius Dõm ꝙ intelligit᷑ de illis que sunt eiusdẽ generis non facientia
vnum per se. sed solum per accidens.

¶ Arguit᷑. tunc nõ valet solutio primi argumẽti. qꝛ intelligit᷑ de illis que
sunt ꝯiuncta ꝑ accñs ꝯtingẽter. sꝫ accidit materie ꝙ stat sub tali vel tali
forma. qꝛ potest stare sub alia Dõm ꝙ forma ꝑ se inẽ materie. cui etiã
per se substat. licet potuit esse sub alia. Sꝫ ad primũ melius dõm ꝙ ma-
teria nullo mõ ꝑt esse sine forma. qꝛ tunc ens in potẽtia vt hmõi esset ens
in actu. qꝛ materia ex sua ꝓpria natura est ens in potẽtia. si ãt esset sine for-
ma pro illa vice esset ens in actu. hoc aũt implicat ꝯtradictionem

¶ Arguit᷑. prius ꝑt esse sine posteriori. sed materia est prior ꝭm viã ge-
nerationis. ergo potest esse sine forma Dõm ꝙ intelligit᷑ de priori abso-
luto. nõ autem respectiuo. qualis est materia

Argumentoꝝ

Arguit̄. quicq̄d reducitur ad aliq̄d genus absolutoꝝ est absolutū. sed materia reductiue est in p̄dicamento substantie que est ens absolutū. ergo p̄t esse sine forma. Dōm ꝙ nō est respectiua illo respectu q̄ ē in p̄dicamēto relatōnis. q2 tunc respectus accn̄talis fundaret̄ in nuda substantia. qḋ est impossibile. sed est quidā respectus transcendens. q̄ est q̄dāmō essentialis ip̄i materie. ⁊ ergo sic nō intelligit̄ sine forma.

Arguit̄. accidens est minus ꝑfectū q̄ȝ substantia. sed possum⁹ intelligere accn̄s sine subiecto. g̃ etiā possumus intelligere materiam sine forma. Dōm ꝙ accn̄s est in sua natura formaliter cōpletū. ideo per se potest intelligi sine subiecto. materia aūt hȝ suū complementū a forma. ergo non p̄ōt materia intelligi sine forma.

Arguit̄. vbicūq3 sunt distincte formales rōnes essendi. ibi etiam sūt distincte rōnes intelligendi. sed hmōi est materia ⁊ forma. q2 d̄r Aresto. p̄rimo de aīa. actus ⁊ potentia non parum dn̄t. Dōm ꝙ licet hn̄t diuersas rōnes. tn̄ vna dependet ad aliam. ergo ⁊c̄.

Arguit̄. ex illo sequeret̄ ꝙ accidens posset esse sine subiecto ꝑ se. Probatur. q2 quecūq3 sunt sepabilia illa pn̄t seorsum ꝑ se subsistere. sed accidētia sunt a subiectis sepabilia. g̃ possunt ꝑ se subsistere. Maior patȝ. q2 sepabilia sunt in altero ⁊ altero loco. vt pȝ ex priori rōne. Dōm ꝙ h̄ intelligit̄ de illis q̄ sūt sepabilia ꝑ p̄ue dicta sepabilitate. q̄lis nō ē inter subam ⁊ accn̄s.

Arguit̄. accn̄tia pn̄t ꝑ se subsistere sine subiectis. q2 sicut se hȝ res ad intelligere. ita se hȝ ad esse. sed p̄t accidens intelligi ſm quoscūq3 sine subiecto. g̃ p̄t esse sine subiecto. Maior patȝ. q2 de abstractis oīm accidentium d̄r ꝙ intelligunt̄ ꝑ se sine subiectis. ⁊ ergo dicunt̄ abstracta. Dōm ꝙ ſm rem accidens semꝑ esse in subiecto est necessarium. sed p̄t esse sine subiecto quantum ad modum intelligendi.

Arguitur. ille intellectus est falsus q̄ intelligit rem aliter q̄ȝ est. sed accidens est semꝑ in subiecto subsistens. g̃ non potest intelligi sine subiecto.

Dōm ꝙ ille intellectus est falsus qui intelligit rem aliter esse q̄ȝ intelligibilis est. mō accidens est sine subiecto intelligibile. Sed ꝯtra. intelligere p̄supponit esse. sed accn̄s nunq̄3 potest esse sine subiecto. g̃ nō intelligitur sine subiecto. Dōm ꝙ licet nunq̄3 est sine subiecto. tn̄ in illa re p̄t intellectus rōne sue libertatis ꝯsiderare modū quendā ꝯcipiendi ſm seip̄m accidens p̄cipue in abstracto. in quo hȝ modū ꝑ se subsistentis.

Arguit̄. accn̄tia pn̄t ꝑ se subsistere. vt patet in sacramento altaris. Dicendū ꝙ hoc est supernaturaliter. non aūt ſm naturam.

Arguitur. supnaturaliter nō potest subsistere sine subiecto. Probat̄. q̄a quicq̄d ꝑ se subsistit est substātia. sed nunq̄3 accidens p̄t esse substātia. ergo nō potest ꝑ se subsistere. Maior patet ex predicamento substantie. Sed minor ptȝ ex Aresto. p̄mo posterioꝝ dicēte. ꝙ essentie p̄dicamentoꝝ sūt impermixte. Dōm ꝙ licet est ſm actum sine subiecto. tn̄ naturalē habȝ aptitudinē ad existendum in subiecto.

Arguit̄. actualis existentia in subiecto nō potest ab accn̄te separi. Probat̄. q2 quicq̄d est de definitōne alicuius nō potest ab eo separi. sȝ esse sꝑ in subiecto est de definitōne ipsius accn̄tis. ergo non potest per aliquā potentiam ab eo separi. Dōm ꝙ esse aptitudinale est de eius diffinitione. vt

postea patebit. ⁊ illud non potest ab ipso separari. Sed esse actualiter in subiecto est sibi accidens. ⁊ hoc potest separi ab eo.

Arguit᷑. quicq̄d ꝯuenit alicui ꝑ accn̄s nō potest sibi sꝑ cōuenire. sed esse in subiecto semper conuenit accn̄ti. ergo nō accidit sibi. Maior patet. quia qđ alicui accidit interdū sepatur ab eo. Sʒ minor patet q꞉ đr definitō vna Accidens est semꝑ in subiecto subsistens. Dōm ꝙ intelligit᷑ de accn̄te in cōi. non aūt de hoc vel illo in particulari. g̊ illud interdū abest.

Arguit᷑. si accidens esset aptū natum esse in subiecto hoc esset ꝑ aliquā aptitudinē. sed hoc nō est dōm. quia vel esset de essentia vel supaddita. sed nullum istoꝝ est dōm. Non de essentia. q꞉ habitudo est in genere relatōis in quo nō sunt omnia accidentia. Nec supaddita est. quia tunc esset accn̄s qđ haberet aliam habitudinem. ⁊ illa iterū aliam. ⁊ sic esset ꝓcessus in infinitum. sed ille est ꝓhibitus. g̊ ⁊c. Dōm ꝙ illa habitudo est de essentia ipius accn̄tis. Et qn̄ tunc replicat᷑. ergo seq̄retur ꝙ aliq̄d essentie accn̄tis esset relatio. Dōm ꝙ nō est relatio ad terminū correlatiuū ⁊ extrinsecuʒ. quod conuenit relatiuis. sed est relatio ad alium terminū. scʒ ad subiectum qui vocatur respectus subiectiuus. non aūt obiectiuus qui cōuenit relatōnibus. sicut primus omnibus accidentibꝫ.

Arguit᷑. accidens est genus. ergo male đr ꝙ nō est genus necꝫ species. Aн̄s ꝓbatur. q꞉ sunt plura genera accidentiū quoꝝ quodlibet habet sub se multas spēs. Dōm ꝙ est genus ꝑ ꝯpatōnem ad inferius. ⁊ est accidēs per ꝯpatōnem ad subiectum.

Arguit᷑. omne vl̕e est genus dr̄ia vel spēs. sed accidens est vnum de quincꝫ vniuersalibꝫ. ergo est vnū illoꝝ trium. Dōm ꝙ bene est aliq̄d tale. sed non consideratur hic rōne p̄dicabilis.

Arguit᷑. in rōne p̄dicabilis accidens est aliq̄d talium. g̊ ⁊c. Probat᷑ q̄a p̄dicabile ⁊ vl̕e idem sunt. sed non dicit᷑ aliq̄d vl̕e nisi ꝑ ꝯpatōnem ad sua inferiora. Dōm ꝙ verū est essentialiter vel accidentaliter. iam accidens hʒ supposita sua. s. subiecta ꝑticularia. vt tn̄ particularibꝫ accn̄tibꝫ īformata.

Arguitur. omne qđ est vel est substātia vel accidens ꝺm pħm in antep̄dicamētis. sed vtrūcꝫ ꝺm eundem hʒ rōnem generis. g̊ ⁊c. Dōm ꝙ verū est. sed nō ꝺm omnē rōnem vt dictū est.

Arguitur. accidens est genus quocūcꝫ mō ꝯsideratur. Probat᷑. quia illa sunt idem essentialiter quoꝝ est vna ratio. sed sic est de substantia ⁊ accn̄te ergo ⁊c. Maior patet. quia ydemptitas diffinitōis est maxima. Sed minor patet. q꞉ ambo ꝯueniunt in rōne vl̕is ⁊ predicabilis. Dōm ꝙ ille rōnes sunt descriptiue cōmunes ⁊ analogice. que non indicant ydemptitatē essentialem rei.

Arguit᷑. accidens ⁊ genus essentialiter ydemptificantur. ergo illa solutio minus vera. Aн̄s ꝓbatur. quia color est genus ⁊ idem in essentia. color etiā est accidens. ergo essentialiter ydemptificant᷑. Dōm ꝙ licet in eadeʒ natura pn̄t ydemptificari. non tn̄ simpl̕r in omnibꝫ generibꝫ ⁊ accidentibꝫ. Et tamē cū illa ydempitate stat distinctio ꝺm formales rōnes ꝺm quas faciunt distincta predicabilia.

Arguitur. omne p̄dicabile debet diffiniri ꝑ dici ⁊ p̄dicari. sed dici ⁊ predicari in nulla diffinitionū accidentis ponuntur. ergo ⁊c. Dōm ꝙ acci-

dens p pparōnem ad alia pdicabilia est minime entitatis. ergo debuit definiri p illud per quod sua entitas potest manifestari. hoc aūt est p inherentiā actualem vel aptitudinalē in subiecto. ergo per illam diffinitur. Ut dōm qdam exponunt particulas in diffinitōne accidentis positas per affirmatiue vel negatiue predicari. id est virtualiter diffinit p dici pdicari

Arguit. qd dicit diffinitū implicite diffinitio debet explicare. ergo cum accidens sit hic diffinitū non debet diffinitio solū virtualiter dari p dici et pdicari. sed formaliter. Dōm q hoc intelligitur de diffinitōne quidditatiua et essentiali. nō aūt descriptiua.

Arguit. sicut definitio est explicita per essentialia. ita descriptio debet eē explicita p accidētalia. qa par est vtrobiq rō. ergo debet dari per ea q sunt implicite explicantia naturā ipius accñtis. Dōm q datur p aliqua explicite. que sufficienter notificant naturā ipius accñtis. sed illa possunt virtualiter in se alia cōprehendere. vt est in pposito.

Arguit. descriptio datur per genus et pprium. sed hic nullum ponit pprium. ergo etc. Dōm q datur p genus et pprium vel per accñtia cōmunia. que circūloquuntur vnū pprium.

Arguitur. ergo haberet tm vnā descriptōnem. Probatur. quia vni9 rei est tm vnum pprium Dōm q nō est descriptō pprie loquēdo. sed est qdam notificatio notior illo quod notificatur. et tales pñt esse plures fm diuersas rōnes ipius notificati.

Arguit. accidens debet diffiniri fm illam rōnem fm quā est pdicabile. sed talis est tm vna. g etc. Dōm q accidens fm illā rōnem scz fm rōnē predicati habet tm vnā. tñ hz alias rōnes que suffragant ad noticiā illam perfecte habendam. ergo etiam ponūtur

Arguitur. vnumquodq debet diffiniri per suū pprium genus et p suam ppriam differentiā. sed talia habet accñs. vt patet de albedine et nigredine. que sunt in genere qualitatis Dōm q hoc bene verum est de accidente fm spēm cōsiderato. nō tñ de accñte in cōmuni. quia hoc est omnia nouem genera accidentium transcendens.

Arguitur. de casualibus et fortuitis nec est scientia nec diffinitio. sz accidens est ens casuale et fortuitū. ergo male hic definitur. Maior patet. qa scientia solum est necessarioꝝ et incorruptibiliū. Sed minor patet. qa accidens non dr nisi ptingentē causam in subiecto Dōm q qūis accidens in particulari sit vt frequēter. sed i vniuersali semper est. et non potest fieri p se loquendo. tamen per accñs generat et corrumpitur. et ergo fm primū modum de accidente est ars et scientia.

Arguitur. accidentiū est demonstratio. qa habet esse in subiecto. tamen vlia logicalia sunt a subiectis abstracta fm Aresto. primo de anima dicentem. Uniuersale nihil est. aut est posterius suis singularib. Dōm pmo q qūis sint abstracta fm actum. tamen habent aptitudinem inexistendi subiecto. Et quando tunc dicit. accidens i subiecto est corruptibile. qa non habet in illo causam necessariam sed contingentē et variabilem. Ut tendū q qūis accidens i hoc corruptibili subiecto bene corrumpatur. non tamē accidens i cōmuni in subiecto vago designatum. qa tale accidens ē perpetuū et incorruptibile.

Arguit᷑.accn̄s in subiecto vago ⁊ in cōmuni ꝯsideratum est corruptibi
le.ᵹ solutio minus vera. Probat᷑.qꝛ q̇cq̇d habet ꝯtrariū est corruptibile.ſꝫ
accidens hoc modo cōsideratū habet ꝯtrariū.ergo est corruptibile.⁊ ꝑ cō
seq̄ns nec est scibile nec diffinibile. Maior ē Aresto.ṗmo physicoꝝ. Di
cēdū ṗmo ꝙ accn̄ti in genere nihil est ꝯtrariū.vt nec quantitati nec quali
tati.sed bene in specie.⁊ ſm illā rōnē hic accn̄s ꝯsideratur.
Arguit᷑.scientia albū ⁊ nigrum sunt accn̄tia in specie cōsiderata.⁊ sūt ali
cuius ṗdicabilis nō alterius ꝙ̄ generis.ᵹ hic etiā ꝯsiderant᷑ accn̄tia in spē
et habētia ꝯtrarietatē. Dōm ꝙ nō ſm rōnem specificā.sed ſm rōnem
cōmunē ⁊ analogam.in qua omnia accn̄tia cōueniunt.
Arguitur.ergo non posset diffiniri.qꝛ diffinitio est vniuocoꝝ.⁊ similiter
eius nō est demonstratio.vt patet ṗmo posterioꝝ Dōm ꝙ hic describit᷑
et sic nō est equocatio sed analogia.q̄ nō impedit definitōem neqꝫ demon
stratōnem.vel accipit᷑ ſm cōmunē eius acceptōnem.q̄ ingreditur demon
stratōnem vel quando definitur.
Arguitur.effectus nō potest esse maioris perfectionis sua causa.ſꝫ ac
cidentia causant᷑ a ꝑticularibꝰ que nō sunt sub arte neqꝫ scia.ᵹ etiā nec ipa
accn̄tia cōmunia. Maior pꝫ ꝑ Porphiriū.qꝛ accidens ṗmo est in indiui
duis Dōm ꝙ q̄uis ab illis causat᷑ ſm ꝑticularē rōnem.tn̄ intellectus
accipit ipm ſm quandā cōmunē rōnē.ſm quā potest esse sub sciētia.sicut
etiā ipa singularia sunt sub scientia.
Arguit᷑.agens particulare nō potest esse principiū ꝓductōnis alicuius
effectus vl̄is.sed particularia sunt singularia agentia.ᵹ non pn̄t esse ṗnci
pium accn̄tis in cōmuni Dōm verū est ꝙ ſm suā ꝓpriā naturā precise
ꝯsideratā nō est ṗncipiū alicuiꝰ entis cōmunis.sed ſm ꝙ includit virtutē
vl̄is agentis vtiqꝫ potest.sicut pꝫ ꝑ Gilbertū porritanū ⁊ eius cōmenta
torē suꝑ illo verbo ꝙ ṗmo ꝓducit᷑ particulare.⁊ ꝑ quandā ꝯcomitantiam
generat᷑ vl̄e.qđ est principiū artis ⁊ scie.vtꝫ scđo posterioꝝ.
¶ Solutis itaqꝫ rōnibꝰ Spineo obiectis ponit Lilius hāc ꝯclusionem.

Inherentia est de essentia ipsi us accidentis

Contra hoc opponit Spineus

Arguit᷑.illud nō est de essentia alicuiꝰ quod predicat᷑ denoīatiue de il
lo.sed inherentia ṗdicatur denoīatiue de ipo accn̄te.ergo nō est de eius es
sentia. Maior patet.qꝛ denominatio non fit nisi ꝑ aliqđ extrinsecū. Mi
nor patet sic dicēdo.accidēs est inherens.ibi inherentia ſm ṗdictū moduꝫ
ṗdicat᷑ de ipo accn̄te Dōm ꝙ aptitudinalis inherentia est de eius essen
tia.qꝛ semꝑ sibi ꝯuenit.⁊ potest q̇dditatiue ⁊ essentialiter de ipo accidente
predicari.vt dicendo intellectio est intellecta.que etiā est essentialis.⁊ ergo
non est simpliciter denomiatiua sed ſmmodum tn̄.
Arguit᷑.quādocūqꝫ aliqua sunt essentialiter idem de quocūqꝫ ṗdicatur
vnū de illo predicat᷑ ⁊ reliquū.sed sic nō ē de accn̄te ⁊ eius inherentia.ergo
non sunt essentialiter idem. Minor patet.qꝛ bene dr̄ lignū est album.nō tn̄
possumus dicere lignū est inherens in vera predicatōne.qꝛ lignū est sub
stantia.que est per se ſm primā eius ꝓprietatem Dōm ꝙ hoc est verum

si sint essentialiter eadē ꝛ ſcentur ꝑ eandē ꝓprietatē. vna eñ res p̄t diuersis ꝓprietatibꝫ ſcari ꝛ importari. vt lapis petra saxum. Unde q̄uis esse albedinis ꝑ albū ꝛ albedinē ſcaᷣ hoc fit ſm aliam ꝛ aliam ꝓprietatē. ꝛ tñ de quocūq; p̄dicatur vnū nō predicaᷣ reliquū. sicut est de albo etiā est de inherētia in ꝓposito. Vel intelligiᷣ maior p̄us assumpta ꝑ ꝯparatōem ad talia p̄dicata. que nō ponūt differentiam ꝛ repugnantiā inter illa que sunt essentialiter idem. modo sic est in ꝓposito

☞ Arguiᷣ. si inherentia esset de essentia ipsius accn̄tis sequereᷣ ꝙ q̄ðlibet accn̄s p̄dicareᷣ ꝑ se de subiecto. sed hoc est falsum. g̊ ꝛc̄. Minor pꝫ primo posteriorꝝ. vbi Aresto. ponit modos p̄dicādi ꝑ accn̄s. Sed ꝓbaᷣ cōsequentis falsitas. q2 accn̄s inest subiecto ꝑ suā inherentiā. sed inherētia est de eius essentia. q2 ſm essentiā ꝛ ꝑ se p̄dicari idē sunt ſm ꝯmentatorē q̄nto metaphysice Dōm ꝙ licꝫ accn̄s sit ꝑ se in subiecto hoc est perseitate vnius extremi scꝫ p̄dicati. sed nō ex parte vtriusq; extremi. Vel est aliter dicendum ꝙ verum est si accidens determinat sibi illud subiectum in quo est. aliter non est necessarium neq; oportet

☞ Arguiᷣ. illa nō sunt idē essentialiter quorꝝ vnū est sensibile ꝑ se. alterū vero nō. sed quedā accn̄tia sunt sensibilia quorꝝ inherētia nō p̄t sentiri. g̊ nō sunt idē. Maior pꝫ. q2 illa que sunt diuersa cadūt sub diuersis potētijs ꝑ se. Minor pꝫ. q2 albedo videᷣ. eius tñ inherentia nullo mō videri p̄t. ꝛ simile est de multis alijs Dōm ꝙ inherentia q̄tum ad id qð est bene est sensibilis. g̊ etiā idem cū albedine. licet nō est sensibilis q̄tum ad illam proprietatē sub qua significatur

☞ Arguiᷣ. illa nō sunt essentialiter idē quorꝝ vnū nō est de intellectu alterius ꝛ vnū sine alio intelligi p̄t. sed sic est de accn̄te ꝛ eius inherētia. quia vnū p̄t sine alio intelligi. g̊ ꝛc̄. Patꝫ minor. q2 intelligimus albū nō intelligendo inherentiā. sicut in hoc exēplo albū est disgregatiuū visus. ibi non exp̄mitur ipsa inherentia Dōm ꝙ maior est falsa. q2 illa q̄ sunt essentialiter idē p̄nt ſcari diuersis rōnibꝫ. ꝛ ſm illas diuersas rōnes vnū p̄t intelligi alio nō intellecto. queadmodū ꝯtingit fieri inter definitōem ꝛ definitū que tñ sunt idem maxima idemptitate

☞ Arguiᷣ. si inherentia ꝛ essentia ipsius accn̄tis sint idē essentialiter. tūc seq̄reᷣ ꝙ inherentia susciperet magis ꝛ minus sicut ip̄m accn̄s. sed hoc est falsum. cū oīe accn̄s equaliter inheret. Patꝫ tñ ꝯn̄a. q2 albū suscipit magis ꝛ minus. nō tñ sua inherentia. ergo nō sunt idē essentialiter Dōm ꝙ sunt idē ſm rem. sed dr̄nt ſm rōnem. g̊ vni aliq̄d attribuiᷣ qð nō attribuiᷣ alteri. ꝛ g̊ ſm rem suscipit magis ꝛ minus sicut ip̄m accn̄s.

☞ Arguiᷣ. inherētia p̄t accipi ꝓ natura ipsius inherentie vel ꝓ respectu ad suppositū ꝑ quē natura inherens formaliter se habꝫ ad aliud. ꝛ illo vltimo mō accepta inherētia est relatio. sed relatio nō est de essentia accidētis q2 ſm Aresto. p̄mo posteriorꝝ essentie p̄dicamētorꝝ sunt impmixte Dicendū ꝙ ꝑ inherentiā accn̄s dr̄ ad aliud tanq; ad subiectū qui respect⁹ est subiectiuus ꝯueniens oībꝫ accn̄tibꝫ. sed nō dr̄ respectū ad aliud tanquā ad terminū sicut relatiua. qui respectus dr̄ obiectiuus.

☞ Arguiᷣ. q̄ñcūq; aliqua sunt idē essentialiter in illis nō debet eē ordo prioritatis vel posterioritatis. sed inter accn̄s ꝛ eius inherentiam est talis

ordo. ergo nō sunt idem. Maior pz. qꝛ al's idē respectu suppositꝫ esset prius
et posterius. Minor pz. qꝛ naturaliter prius intelligit accñs ꝗ̃ eius inherē-
tia Dōm ℞ hoc nō est ꝓpter realē diuersitatē. sed ꝓpter diuersas rōnes
ꝯcipiendi ꝫ ſcandi Et qñ dr tūc idē esset prius ꝫ posterius seipso qd im-
plicat ꝯtradictōem. Dōm ℞ hoc est ſm diuersas rōnes que nō pñt ꝯtra-
dictōem causare. vt pz in fallacia ignorantie elenchi.
¶ Arguit. illa sunt realiter distincta quoꝝ vnū pt repiri sine alio. sed inherē-
tia pt repiri sine accñtibꝫ. ḡ ₰. Minor pz. qꝛ sube vl'es seu genera etiam in
herent suis inferioribꝫ Dōm ℞ si volumus loqui cōiter de inherentia.
scꝫ vt illud dicat inherere qd alteri inest vtiqꝫ pt hoc iproprie dici. sed ꝓprie
loquendo inherentia ꝯuenit accñtibꝫ
¶ Arguit. inherentia ꝓprie dicta nō est idē essentialiter cū ipso accñte. ḡ ₰.
Añs pz. qꝛ repitur accñs sine inherentia. vt albedo ꝫ oīa accidentia in ab
stracto designata. que ſcant rem suam substantiue ꝫ ꝑ modū ꝑ se stantis.
et ergo supponūt Dōm ℞ hoc est tm̄ verum ſm modū significandi. tñ
ſm rem realiter inherent.
¶ Arguit. realiter accñs pt repiri sine inherentia. ḡ ₰. Añs ꝓbat in sacra-
mento altaris Dōm ℞ hoc est supnaturaliter.
¶ Arguit. per nullā potentiā illa que sunt idē essentialiter ꝫ subaliter pñt
separari. sed inherentia ꝑ potentiā supnaturalē separat ab ipso accñte. ergo
non sunt idem Dōm ℞ inherentia actualis pt ab ipso accidente separa
ri. nō aūt inherentia aptitudinalis. et illa ſm intentōnem dicte ꝯclusionis
est idem cum ipso accidente
¶ Arguit. nulla aptitudo dz esse ad actū oppositū. sed inherentia aptitudi
nalis ē ad actū oppositū ipsi accñti. ḡ ₰. ꝓbat minor. qꝛ de natura accñtis
est semꝑ iesse. sed actꝰ inherendi ſm actū aliqñ cōuenit accñtibꝫ. sed semꝑ
iesse ꝫ aliqñ sunt ꝯtraria. ḡ Dz ℞ in ꝯmuni semꝑ inest. licet nō in par
ticulari. Est ḡ dōm ℞ forma subalis ꝑ suā essentiā inest materie. qꝛ subiec
tum ꝑ se subsistit. ḡ forma accñtalis ꝑ se inheret.
¶ Arguit. sicut se hz vnio accñtis cū subiecto ita se hz inherentia accñtis
ad accñs ꝑ sile. sꝫ vnio accñtis ē realiter distincta ab accñte. vt vnio albedi-
nis differt realiter ab albo. ḡ siliter inherentia Dōm negando mino-
rem. qꝛ differūt solū noie. ꝫ nō ſm rem
¶ Arguit. modus essendi alicuius rei nō est idē cū ipsa re. sed inherētia ac
cidentis est qdā modus eius. ḡ nō sunt idem. Minor pz. qꝛ inherētia est
quidā modus essendi in Dōm ℞ essentia in ꝫ inherentia idem sunt. sed
tamen esse in non est modus essendi. qꝛ tunc idem esset modus suppositꝫ.
Uel dicendū ℞ nō est incōueniens ℞ vnū ſm rem habet aliam rationem
qui est suus modus essendi.
¶ Arguit. qd nō ponit in definitiōe alicuius non est de eius essentia. sed in-
herentia nō ponit in aliqua definitiōe ipius accñtis. ḡ ₰. Dōm qd poni
tur in definitōe ꝯpleta ꝫ essentiali alicuius hoc ptinet ad eius essentiā. mō
iste sunt descriptōes accñtis. Uel dōm ℞ ꝗ̃uis nō ponit ibi formaliter. ta
men tene virtualiter. qd satis est
¶ Arguit. sicut se hz subsistere ad subiectū. ita se hz inherere ad accñs. sed
subsistere nō est de essentia ipsius subiecti. ḡ inherentia nō est de essentia ip

sius accñtis. Minor pꝫ. qꝛ substare pt substantie deesse. vt paries potest non substare albedini Dõm ꝙ substare est idem qđ ꝑ se stare. ideo corrupta albedine adhuc paries ꝑ se subsistit etiaꝫ cꝰuis albedini non substat. substat tamen aliis accidentibꝰ

¶ Arguit. ꝑ se subsistere est ꝓprietas ꝯmunis ipsi substãtie. ergo inherere est ꝓprietas ipsius accñtis. sed ꝓprietas est realiter distincta ab illo cuiꝰ est. g̃. Dõm ꝙ ꝑ se nõ est ꝓprietas sed in subiecto nõ esse.

¶ Arguit. entis positiui dꝫ esse positiua ꝓprietas. sed hmõi est substãtia. g̃ ⁊c. Dõm ꝙ entis positiui debet esse aliqua ꝓprietas positiua sed nõ oĩs vt satis manifeste patet.

His expeditis ponit Spineus istã ꝯclusionem.

Accidens et suũ subiectum faciũt vnũ numero per accidens

Contra quam ꝑ Lilium

¶ Arguit. si accñs ⁊ suũ subiectũ faciũt vnũ. vel hoc est ꝑ se vel per accñs vt pꝫ ꝑ locũ a sufficienti diuisione. Nõ vnũ ꝑ se. vt pꝫ q̇nto metaphysice ⁊ p̄mo thopicoꝝ. Nec vnũ ꝑ accñs qꝛ queraẗ de illo ꝑ accñs vtrũ faciat vnũ cũ subiecto ꝑ se. et sic eadẽ rõne fuit standũ in p̄mo si ꝑ accñs queraẗ de illo ꝑ accñs ⁊ tũc iterũ de illo ⁊ sic in infinitũ Dõm ꝙ faciũt vnũ ꝑ accñs nõ tñ ꝑ aliud accidens positiue dictũ. ita ꝙ vnũ accñs ꝑ aliud facit idẽ cuꝫ subiecto. sed facit vnũ cũ subiecto distinguente vnitatẽ positiuã actualem et potentiam receptiuam eius.

¶ Ar. illa faciũt vnuꝫ per se quoꝝ vnũ habet in se potentiam receptiuam. et aliud habet se per modum actus receptibilis a tali potentia. sed isto modo habent se substantia ⁊ accidens. ergo ⁊c. Maior patet. quia ex eo dicimus ꝙ forma substantialis cum sua materia essentialiter vnitur Dicendum ꝙ hoc argumentum bene probat ꝙ accidens reperitur in subiecto tamen non probaẗ ꝙ essentialiter recipitur in eo sicut forma substantialis in sua materia. quia est alius modus essendi in ꝭm quem forma substantialis inest ⁊ forma accidentalis.

¶ Arguit. dicit ꝯmentator p̄mo metaphysice ꝯmẽto. xiij. ꝙ oĩe illud qđ existit in alio ⁊ illud in quo existit sunt idem essentialiter. sed accñs ex natura sua existit in subiecto. g̃ sunt idẽ essentialr̃. Dõm ꝙ maior intelligiẗ de illo qđ est in alio dans sibi esse subale ⁊ essentiale. sic aũt nõ est de formis accidentalibꝰ. Vel dicendum ꝙ accidẽs inest ꝑ accidens in substantia ꝭm se considerata. tamen esse potest de essentia eius ꝭm ꝙ tale accidens est in forma quemadmodum solemus dicere ꝙ albedo accidit homini. est tamẽ de essentia hominis albi

¶ Arguit. si accñs ⁊ suũ subiectũ faciũt vnũ. vel hoc est ꝭm essentiã vel ꝭm esse. sed nullũ istoꝝ est dicendũ. ergo ⁊c. Maior pꝫ ex sufficienti diuisione. Sed minor pꝫ quo ad p̄mã partẽ ꝙ nõ. qꝛ sunt ꝭm essentiã realiter ⁊ predicamentaliter distincta. Nec sunt idem ꝭm esse. qꝛ essentia ⁊ esse idẽ sunt. ergo hoc mõ differũt sicut etiã differũt ꝭm suas essentias Dõm ꝙ faciũt vnũ nõ essentialiter sed superpositaliter vel in esse existentie. qꝛ existentie istoꝝ duoꝝ non sunt distincte loco ⁊ subiecto

☞ Arguit᷑. illa nõ faciũt vnũ quoꝝ q̃dlibet est vnũ vnitate positiua ꝛ ac
tuali. sed sub̄a ꝛ accñs sunt h̄mõi. g̃ ꝛc. Maior pꝫ. q꞉ ex duob꞉ entib꞉ in ac
tu nõ p̄t fieri vnũ terciũ. Dõm ꝙ licet q̃dlibet esse in actu ꝑ se sit vnum
q̄tum ad suũ esse formale. nõ tñ q̄tũ ad esse finale. ꝛ sic sub̄a respicit acci-
dens. vt potentia. ꝛ accñs substantiã vt actus
☞ Arguit᷑. sicut se hꝫ natura specifica substãtie ad naturã specificã acci-
dentis. ita natura indiuidualis vnius ad naturã indiuidualẽ alterius. sed
ex natura specifica sub̄e ꝛ accñtis nõ fit vnũ. ergo nec ex naturis indiuidu
alib꞉. sicut pꝫ decimo metaphysice. Dõm ꝙ ex illis spẽb꞉ nõ fit vnũ ꝑ
se in se. tamen bene vnũ per accidens
☞ Arguit᷑. hõ alb꞉ dr̄ spẽs. ergo est aliq̃d vnũ. q꞉ bene seq̃tur est hõ alb꞉.
ergo est hõ a parte subiectiua ad suũ totũ Dõm ꝙ nõ est pars subiecti
ua. sed est pars in modo.
☞ Arguit᷑. ibi tñ sunt due nature vnite ꝛ etiã specifice distincte Di-
cendũ ꝙ est q̃dam natura specifica accñtia ꝯtrahens. que nunq̄ facit idem
in specie cũ natura sub̄ali. ꝛ q̃dã est natura nõ ꝯtrahẽs illa tñ facit hoc ali-
quid vnũ sed ꝑ accidens ꝛ nõ ſm spẽm. sed ſm existentiã
☞ Arguit᷑. si accñs facit vnũ cuꝫ subiecto vel hoc esset ex eo q꞉ ducit in
cognitõem ei⁹. vel ꝑtinet ad essentiã eius. sed nullũ istoꝝ est dõm. Nõ se-
cũdũ. q꞉ sunt essentie impꝑmixte. Nõ p̄mũ. q꞉ accñtia ꝯmunia sunt posterio
ra mutabilia. ꝛ vocant᷑ apud logicos entia infinita. sed infinitũ nõ est alicu
ius cognitõis p̄ncipiũ. vt pꝫ p̄mo physicoꝝ. g̃ ꝛc. Dõm ꝙ nõ ducũt in
cognitõem q̃dditatiuã ipsius sub̄e. sed bene sensibilẽ. vt dr̄ ph̄s in p̄mo de
aĩa. Accñtia magnã partẽ ꝯferũt ad cognoscendũ ꝙ quid est.
☞ Arguit᷑. ex illo sequeret᷑ ꝙ accñs esseꝫ p̄ncipiũ essentiale ꝛ appropriatũ
ipsius sub̄e. Sequela ꝓbat᷑. q꞉ illud est essentiale p̄ncipiuꝫ alicuius q̃d facit
cognoscere q̃dditatẽ ipsius. sed ſm p̄dictã autoritatẽ accñs ducit in cogni-
tionẽ ipsius q̃d q̃d est. g̃ ꝛc. Dõm ꝙ hoc solũ est a posteriori. ꝛ ideo dr̄
magnã p̄tẽ ꝯferũt ad cognoscendũ ꝙ quid est alicuius rei
☞ Arguit᷑. si faceret vnũ. vel hoc esset in genere. vel in specie. vel analogi
ce. sed nullũ istoꝝ est dicendũ. g̃. Maior pꝫ ex sufficienti diuisione. Minor
pꝫ q̄tum ad p̄mas duas p̄tes. scꝫ ꝙ in genere vel in spẽ. q꞉ eadeꝫ spẽ s̄t q̃
sub eodẽ genere ꝯtinent᷑. Nec eadẽ genere. q꞉ accñs ꝛ sub̄a sunt diuersa ge
nera. Nõ analogice. q꞉ tũc non esset denoĩatiua aliqua p̄dicatio. sicut tñ dr̄
Aresto. in antepredicamẽtis Dõm ꝙ nõ sunt vnũ aliquo istoꝝ p̄dicto
rũ modoꝝ. sed sunt vnũ numero ꝛc
☞ Arguit᷑. nõ p̄nt facere vnũ nũero. g̃ ꝛc. Añs ꝓbat᷑. q꞉ idẽptitas nume
ralis p̄supponit idemptitatẽ specificã. sed accñs ꝛ suũ subiectũ nõ s̄t eius-
dem spẽi. g̃ nõ s̄t eiusdẽ numeri Dõm ꝙ minor ꝓbatõnis intelligit᷑ de
idẽptitate essentiali. mõ accñs ꝛ suũ subiectũ sunt vnũ numero ꝑ accidens
☞ Arguit᷑. si illud q̃d magis videt᷑ inesse nõ inest nec illud q̃d min⁹. sed
maior ꝯuenientia est inter duas substãtias q̄ inter sub̄am ꝛ accñs. tñ illa
nõ p̄nt facere vnũ numero. ergo nec etiã accñs ꝛ sub̄a Dõm ꝙ inter du
as sub̄as est maior ꝯuenientia essentialis. nõ tñ maior ꝯuenientia quo ad
idemptitatẽ suppositalẽ. q꞉ ex quo accidens non hꝫ ꝑ se existere accipit illud
a substantia cum qua idemptificatur accidentaliter ſm numerum

☞ Arguit᷑. eadē numero sunt quoꝝ materia est eadē q̇nto metaphysice. ſ3 accn̄s ⁊ subiectū nō h̄n̄t eandē materiā. ex q̄ accn̄tis nulla est materia sexto metaphi. ḡ nō su nt idē n̄uero. Dōm ꝙ nō h̄n̄t materiā ex q̄ h̄n̄t tn̄ bn̄ materiā in q̄. ⁊ sic est bn̄ eadē materia accn̄tis ⁊ sube

Arguitur. q̄ faciūt vnū n̄uero pn̄t de alio p̄dicari. ſ3 accn̄s nō p̄dicat᷑ de suba. ḡ nō sunt idē n̄ueraliter Minoꝛ p3 q2 male dr̄ subiectū est accn̄s

Dōm ꝙ veꝝ est ſm illas intentōes vnū nō p̄dicat᷑ de alio. tn̄ illud qđ est accn̄s p̄dicat᷑ de illo qđ est suba ṗme intētionaliter. vt hō alb⁹

¶ Arguit᷑. ṗme intētionaliter vnū nō p̄dicat᷑ de alio. q2 ista ē mala predicatio. sortes est qualitas Dōm ꝙ veꝝ est in abstracto ſ3 nō in concreto. q2 sic vnū bn̄ p̄dicat᷑ de alio. vt hō est qualis

¶ Arguit᷑. ꝯcretū ⁊ abstractū vnū sunt. ergo q̇cquid remouet᷑ ab vno etiā d3 remoueri a reliquo Dōm ꝙ sunt idē ſm rem. ſ3 dn̄t ſm rōem et modū essendi. ergo vnū p̄dicat᷑. nō aūt reliquū

¶ Arguit᷑. idēptitas numeralis est maxima. ſ3 accn̄s ⁊ suū subiectum nō pn̄t maxime idēptificari. ḡ nō sunt idē n̄uero. Minoꝛ p3. q2 ſtꝫ maxime diuersa. eo ꝙ sub diuersis generib⁹ ꝯtinent᷑. ſ3 maxime diuersa nō ſtꝫ maxime idē. ḡ ⁊c̄ Dōm ꝙ sunt maxime idē si intelligat᷑ de idēptitate accidentali. nō aūt de idēptitate essentiali. ḡ ⁊c̄.

¶ Arguit᷑. accn̄s ⁊ suū subiectū faciūt vnū n̄uero ṗmo ⁊ ꝑ se. ḡ ⁊c̄ Añs ꝓbat᷑. q2 ex actu ⁊ potētia fit vnū ꝑ se. ſ3 subiectum est vt potentia. accn̄s ꝗ̄o vt actus ei⁹. ḡ nō sunt vnū ꝑ accn̄s. Minoꝛ p3 ꝑ ꝯmētatoꝛē in libro de suba oꝛbis dicentē. ꝙ ṗmū eoꝝ q̄ sunt in materia ṗma sunt tres dimēsiones. ergo accn̄s est ṗmus actus. ⁊ subiectū eius ṗma potentia. ⁊ per ꝯsequens vniuntur ꝑ se Dōm ꝙ ex ṗma potentia ⁊ ṗmo actu ꝑfectiuo fit vnū ꝑ se. nō aūt ex ṗmo actu dispositiuo. quales sunt tres dimensiones que faciunt vnionem accidentalem

Arguit᷑. actus ṗmus d3 esse añ actū ſcđm. ſ3 solū foꝛma substātialis ē actus ṗmus. q̄ est cā eoꝝ q̄ sunt in toto cōposito cū materia Dōm ꝙ foꝛma substātialis est ṗmus act⁹ ꝑfectiu⁹. ſ3 illa ꝑfectio nō p̄t eē materie nisi ṗus disponat᷑. hoc aūt nō repugnat

☞ Arguit᷑. illud ē vnū ꝑ se cui⁹ motus est vn⁹ ꝑ se. vt pt3 q̇nto metaphisice. ⁊ q̇nto phisicoꝝ. ſ3 mot⁹ subiecti ⁊ accn̄tis est vn⁹ ꝑ se. ergo ⁊c̄. Minoꝛ p3. q2 impossibile est subiectū moueri nisi moueat᷑ ei⁹ accn̄s. quia motꝫ nobis mouent᷑ oīa q̄ in nobis sunt. ſcđo thopicoꝝ. Dōm ꝙ illa (quoꝝ vnus est mot⁹ sic ꝙ qđlibet mouet᷑ ꝑ se) faciūt vnum ꝑ se. ſ3 illa (quoꝝ vnus est motus vnius ꝑ se ⁊ alterius ꝑ accn̄s) nō faciunt vnū ꝑ se queādmodū est de motu subiecti ⁊ accn̄tis.

☞ Arguit᷑. sicut se h3 potentia ṗma ad actū ṗmū. ita se h3 potētia secūda ad actū ſcđm. ſ3 potentia ṗma ⁊ actus ṗmus faciūt vnū ꝑ se. ḡ etiā potentia ſcđa ⁊ eius actus. Maioꝛ pt3. q2 sicut actus ṗmus est ꝑfectio sue potentie. ita etiā actus ſcđs. Minoꝛ p3 q2 in generatōe simplr̄ foꝛma vnit᷑ ꝑ se materie Dōm ꝙ nō est sil̄e. q2 ṗma potentia nō h3 vnitatem positiuā nisi per actū. sed subiectum ex quo est ens in actu habet vnitatē positiuam secluso accidente

¶ Arguit᷑. si ex h̄n̄te vnitatē positiuā ⁊ ex actu nō fieret vnū ꝑ se. seque-

retur ꝙ ex forma intensa ⁊ remissa nō fieret vnū ꝑ se. ſʒ hoc est falsum, q꞉
aliter duo accn̄tia solo numero distincta essent in eodē subiecto qꝺ negat
Aresto. q̇nto metaphisice. Patʒ ꝯn̄a. q꞉ albedo remissa scʒ in q̇nqꝫ gra-
dibꝫ hʒ vnitatē positiuā actualē. nā forma albedinis in quocunqꝫ gradu
eius saluat᷑. mō si ponat᷑ ꝙ ex supueniente gradu vel gradibꝫ. sicut si sup-
ueniant decē gradus nō fiant vnū ꝑ se. tūc erūt accn̄tia numero distincta
in eodē subiecto Dōm ꝙ ex habente vnitatē positiuā ⁊ actualē et ex
alio supueniente fit vnū ꝑ se si sunt eiusdē generis vel spēi. sʒ si sunt diuer-
soꝝ generꝝ tūc nō optet. sicut sunt accn̄s ⁊ subiectū.

☞ Arguit᷑. ergo ex forma sub̄ali ⁊ eius materia nō fieret vnū ꝑ se. q̇a
nō stʒ alicui⁹ generis Dōm ꝙ reducūtur ad vnū genus qꝺ est sub̄a.

¶ Arguit᷑. si hoc esset verꝝ ꝙ materia haberet vnitatē positiuā actualē
et ꝙ essent vnibilia eiusdē generis. tūc ex duobꝫ indiuiduis alicuius spēi
totius hōgenij nō fieret vnū ꝑ se. sʒ hoc est falsum. g̊ ⁊c. Patʒ tn̄ falsitas
nā ex duobꝫ aquis indiuidualibꝫ fit vna aqua si cōmisceant᷑. ⁊ tn̄ quelibet
hʒ vnitatē positiuā actualē. ⁊ sic ex eis nō fieret vnū ꝑ se. Dōm ꝙ ex
illis indiuidualibꝫ aquis fit vnū ꝑ se. sicut ex duobꝫ ṗus separatim existē-
tibus. sed ex forma intensa ⁊ remissa fit vnum ſm se tanqꝫ ex duobꝫ quo-
rum vnum preexistit. reliquum vero educitur. vt remissa preexistit. ⁊ for-
ma intensa educitur.

☞ Arguit᷑. ex duobꝫ indiuiduis eiusdē spēi non p̄t fieri aliq̇d vnū. sicut
ex duobꝫ lapidibꝫ modo p̄dicto nō fit vnū. Dōm ꝙ intelligit᷑ de illis
hōgeniis q̄ nō terminantur ꝑ ꝓprias figuras. sicut aqua terminat᷑ ⁊ figu-
ratur ad figuram ipsius vasis ⁊c.

☞ Arguit᷑. etiā ex ṗncipali seq̄retur ꝙ indiuiduū de genere substantie
nō esset vnū ꝑ se. qꝺ manifeste est falsum. q꞉ ſm quorūdā opinionē in sor-
te sunt plures forme realiter distincte a materia eius. q꞉ ṗma forma in eo
fuit forma plante. deinde animalis. vltimo vero hoīs. sic dicet Arestote-
les hō ṗmo viuit vita plante. deinde vita animalis. vltimo vero vita ho-
minis. Dōm ꝙ in eodē nō sunt forme realiter distincte. sʒ sunt diuer-
simodi cōcipiendi vnius forme cui ſm hoc attribuunt᷑ diuersi modi pre-
dicandi essendi ⁊ ꝑcandi. Dico aūt notāter (in eodem) q꞉ in diuersis di-
uersificantur ſm speciem ⁊ ſm numerum.

Istis expeditis ponitur tale correlariū.

Ex unione subiecti et accidētis

nō fit aliquod terciū ab vtroqꝫ distinctū.

☞ Arguitur. ex subiecto ⁊ accidēte fit aliqꝺ vnū ab vtroqꝫ distinctuʒ
ergo illa ꝯclusio minus vera. Añs ꝓbat᷑. q꞉ oīs motus per se habʒ ali-
quem terminū ꝑ se. sʒ terminus alteratōis per quā subiectum transmu-
tatur nō est subiectū nec forma ꝑ se. ergo aliquid est ibidē per alteratōem
tanqꝫ ꝑ se terminus causatum. Maior patʒ. q꞉ vnitas motus sumitur a
termino motus. vt patet q̇nto physicoꝝ. Minor ptʒ ex hoc. q꞉ ex vnio-
ne duoꝝ (quoꝝ vnū est in potentia alterꝝ in actu) resultat necessario ali-
qꝺ terciū. sicut etiā pʒ septimo metaphisice Dōm ꝙ ex subiecto ⁊ ac-

cidente nõ resultat aliqđ terciũ. qꝛ vel hoc esset subiectũ. ⁊ sic accñs esset ps substãtie. vel esset accñs. tũc suba esset ps accñtis. qđ falsum est. ꝑ ex ipis nõ resultat aliqđ vnũ ab vtroqꝫ distinctũ. Vel dõm ꝙ terminus alteratõis materialis est aggregatũ ex subiecto ⁊ accidente qđ est vnũ per accñs. sed formalis terminus est ipsa forma

☞ Arguitur. oĩs cõpositio hꝫ aliquẽ terminũ sibi correspondentẽ. sꝫ accñs vnit̃ ipi sube. ergo illius vnionis erit aliqs terminus q̃ nec est subiectũ nec ipm accñs neqꝫ ambo simul. qꝛ tunc se cõponerent. sꝫ cõponibilia debent aliud cõponere. ꝑ ⁊c. Dõm ꝙ subiectum ⁊ accidens nõ faciunt ꝑ se aliquod vnũ vnitate idemptitatis. qꝛ sunt distincta. sꝫ sicut extrema vniunt̃ inter se ex hoc ꝙ accidens non potest ꝑ se subsistere. Vel dõm ꝙ bñ faciunt cõpositõnem cũ his. non aũt cõpositõnem ex his. vt vult scotus. Unde cõpositio cum his est posterior cõpositõni ex his. et in cõpositõne cum his idem est cõponens ⁊ cõpositũ. ⁊ sunt tot cõposita quot cõponentia Etiã cõpositio cũ his repitur in quolibet genere nõ aũt cõpositio ex his. mõ ex cõpositõe subiecti ⁊ accñtis (que est cũ his et nõ ex his) nõ resultat ex eis vnũ terciũ.

¶ Arguit̃. ex isto sequeret̃ ꝙ etiã forma subalis vniret̃ cũ materia inter se. qꝛ nõ pt ꝑ se subsistere sicut nec accñs. Dõm ꝙ vniunt̃ inter se et cũ hoc in ordine ad terciũ. ⁊ in hoc est drña

¶ Arguitur. si totũ ꝑ accñs nõ esset distinctũ a suis ptibꝫ seq̃ret̃ ꝙ pictoribꝫ ⁊ aliis artificibꝫ nihil deberet̃ ꝓ pcio. qꝛ nihil noui facerent. sꝫ solũ copularent accñs cũ subiecto ꝺm colorẽ. Dõm ꝙ negãda est ꝯña. qꝛ nõ datur pictori pcium vt aliqđ nouum cõpositum cause. sed vt introducat diuersas figuras ⁊c.

¶ Arguitur. inter subiectũ ⁊ accñs vel est ibi vna ꝯpõ vel due. si vna tm̃. cũ cuilibet ꝯpõi correspõdeat vnũ ꝯpositũ tm̃. tũc illud nec est suba nec accñs cũ nõ sit maior rõ de vno q̃ꝫ de alio. nec ambo sil̃. qꝛ tũc nõ esset vnũ cõpositũ. ergo est aliq̃d resultans ex vtroqꝫ qđ est ꝯpositũ. Si autẽ inter ipa sint due ꝯpões. cũ cuilibet cõpositioni correspondeat suũ ꝯpositũ seq̃tur ꝙ ibi erũt duo ꝯposita distincta. hoc aũt est magꝭ incõueniẽs Dõm ꝙ accñs cũ suba facit vnũ ꝺm idemptitatẽ accñtalẽ. nõ autem vnũ vnionis. qꝛ q̃ sic sunt vnũ ꝯstituũt aliqđ terciũ

¶ Arguit̃. q̃ñcũqꝫ aliq̃ duo sic se hñt adinuicẽ ꝙ vnũ habeat rõeꝫ act⁹ et aliud rõem potẽtie ex illis adinuicẽ vnitis resultat aliqđ terciũ sic aũt est de subiecto qđ est añ receptõem ipi⁹ accñtis in poña ad ipm. ergo ex ipis ꝯstituit̃ vnũ terciũ Dõm ꝙ hoc esset veꝝ si facerent ꝯpõnem ex his. sꝫ illã nõ faciũt. vt pꝫ ex supra dictis.

¶ Arguitur. forma totius est ꝯpõni ꝯtingẽs simplici ⁊ ĩuariabili effectu ꝯsistẽs. ꝑ ex ꝯsideratõe subiecti ⁊ accñtis resultat aliq̃ tercia entitas Dõm ꝙ oĩne adueniẽs alicui rei in esse ꝯpleto ẽ sibi accñs. sꝫ sic ẽ de toto ꝑ accñs. ꝑ ⁊c. Et oẽ accñs req̃rit ꝓpriũ subiectũ. ꝑ illud totũ habebit subiectũ. Tũc vlterius de cõposito ex illo toto ⁊ subiecto sibi ꝓprio. aut resultat ex eis totũ. aut nõ. si nõ eadẽ rõne nec ex pmo resultat aliqđ totũ distinctũ. si sic erit ꝓcessus in infinitũ ⁊c. Alia argumenta pñt sumi ex conclusione proxima suprapposita.

His dictis ponit Lilius hanc ꝯclusionem.

Accidens in concreto designa

tum ꝑ se ⁊ directe non est in genere. sed solum secundario ⁊ ex consequenti ꝑ attributonem. Contra quã ꝑ Spineũ

Arguit. qcqd ẽ ẽ gen⁹ vel in genere ponibile. ſʒ hmõi ẽ ꝯcretũ qͦlibʒ ꝗ ⁊c. Minor pʒ ꝑ Aresto. qrto thopicoꝝ dicentẽ. sicut abstractũ ẽ gen⁹ abstracti. ita ꝯcretũ ẽ gen⁹ ꝯcreti. ꝗ ſtꝫ genera seu in gñe ponibilia Dõʒ ꝙ gen⁹ ꝑmo capit ꝓprie. ⁊ sic ꝯcretũ nec ẽ gen⁹ nec in genere ponibile. qꝛ sicut dt Aresto. ꝑmo posterioꝝ essentie ꝑdicamẽtoꝝ debẽt eẽ ĩmꝑmixte ſʒ ꝯcretũ ſm eẽ est ꝑmixtũ cũ subiecto. ſʒ bñ ẽ genus capiẽdo gen⁹ ꝑ qͦlibet reliquo cõiori. ⁊ sic nõ est ꝓprie in genere nisi vt dt nostra ꝯclusio. ⁊ ꝗ nõ est silẽ ꝙ sicut se hʒ abstractũ ad abstractũ. ita ꝯcretũ ad ꝯcretũ

¶ Ar. phs in ꝑnto qͦlitatꝫ silr determinat de qͦlitatibꝫ in ꝯcreto ⁊ abstracto. ꝗ videt ꝙ ſtꝫ in eodẽ ꝑnto. Dõm ꝙ nõ directe definiat de qͦli seu cõcreto ipsi⁹ qͦlitatꝫ. ſʒ solũ ex eo qꝛ ducit in noticiã qͦlitatis in abstracto

Arguit. aliqd ponit in ꝑdicamẽto rõe sue ſcatõis. ſʒ idẽ ſcat ꝯcretũ et abstractũ ſm rem. ꝗ sunt in eodẽ ꝑdicamẽto Dõm ꝙ licʒ idẽ ſcant tñ hoc est sub diuersa habitudine ⁊ mõ essendi. qꝛ abstractũ ſcat esse purum. ꝯcretũ aũt illd ſcat ſm esse ꝑmixtũ in subiecto. qd nõ pt ꝯuenire rationi generis ſm ꝙ huiusmodi. ergo ⁊c.

¶ Arguit. ꝯparatio nõ mutat essentiã rei absolute. ſʒ ꝯcretũ ſm rẽ idem ſt cũ abstracto. ꝗ ex illa ꝯpatõe quã hʒ ad subiectũ nõ ipedit qn ponat in ꝑdicamẽto. Maior pʒ ꝑ Aresto. in li. de sensu ⁊ sensato dicentẽ Quicqd ẽ ſm se tale manet sꝑ tale ſm quãcũqꝫ ꝯpatõem Dõm ꝙ ꝗ nõ est directe in genere nisi ſm ꝙ idẽptificat cũ abstracto suo. ꝗ dt phus tercio thopicoꝝ. iustũ ꝓpter duplex ſcatũ eius nõ est in genere

¶ Arguit. oĩs forma fluens ponit in ꝑdicamẽto rõe termini illius fluxus. ſʒ oẽ ꝯcretũ est ſcans formã terminatã ꝑ terminũ sui ꝓprij generꝫ ꝗ ⁊c. Maior est Aresto. tercio phisicoꝝ. Sʒ minor pʒ ex eo ꝙ accñs est in cõcreto ꝑfecte denominãs ipm subiectũ. ꝗ est ipm formaliter in se cõpletũ. qꝛ act⁹ nõ ꝓcedit ab aliqͦ ꝑfecto in genere cause efficiẽtis nisi ipm ſm formã sit cõpletũ. Dõm ꝙ licʒ accñs in abstracto designatũ ſm formalẽ rõnem cõcipiendi sit cõpletũ. ideo etiã ꝑ se intelligit. nõ tñ accñs in ꝯcreto. qꝛ hoc cõcernit subiectũ tanqꝫ terminũ sue inherẽtie. Et qñ replicat. forma rõne sui termini ponit in ꝑdicamẽto. si ergo subiectum est terminus illius fluxus sequeret ꝙ oẽs forme accidentales in cõcreto designate essent in ꝑdicamẽto substãtie. Dõm ꝙ subiectum est terminus extrinsecus. modo forma fluens est in ꝑdicamẽto rõne termini intrinseci qui est eiusdẽ esse cum forma fluente

Arguit. oĩs forma vlĩs est in aliquo ꝑdicamento. ſʒ accñs in ꝯcreto designatũ ſcat formã vlem. ꝗ ⁊c. Minor pʒ. qꝛ est de ꝑdicabili accñtis. ſʒ ꝑdicabile ⁊ vniuersale idẽ sunt. Dõm ꝙ oĩs forma vlĩs vel directe vel reductiue est in ꝑdicamento. ⁊ hoc vltimum vt patʒ ex dictis conuenit formis in concreto designatis

Argumentorum.

Arguit̃. quanto aliqua forma ponibilis in p̄dicamento est maioris ⁊ ve rioris entitatis tanto directius debet poni in p̄dicamento. sed accidentia in concreto designata sunt hm̄oi in ꝯparōne ad abstracta. g̃ ⁊c̃. Maior pꝫ ꝑ ꝯditōnes req̄sitas ad hoc ꝙ aliq̄d sit ponibile in p̄dicamento. que sunt ꝙ sit ens reale finite ⁊ limitate nature. hoc aũt ꝯuenit cōcretis. quia sunt realiter in subiectis. in quo etiã limitant̃. Dōm ꝙ ꝯ̄uis verius sunt ƀm esse suppositale ⁊ existẽtie. non tñ ƀm esse formale ⁊ essentie. ⁊ ƀm illũ modũ ponitur aliquid in predicamento.

Arguit̃. indiuidua alicui⁹ forme v̄lis nec̃ario ponũtur in p̄dicamento sꝫ accñtia seorsum ꝯsiderata ⁊ in abstracto nullam penitus habẽt indiuidu ationẽ. ergo solũ ꝯcreta directe ponũtur in p̄dicamento. que significant sal tẽ in particulari formas indiuiduatas. Minor patet. qꝛ accidens accipit singularitatẽ a suo subiecto. Dōm ꝙ hoc est verũ ꝙ accipit singularitatẽ a supposito ⁊ subiecto. tñ dupl'r dꝛ aliquid singulare. ṗmo qꝛ est in subiec- to singulari. ⁊ sic cōcreta dicũtur singularia. Scd̄o dꝛ singulare qꝛ dꝛ for- mã omnino incōicabilem. ⁊ sic etiã abstracta hñt singularia. vt dꝛ hec albe- do respectu albedinis. Et ꝑ hoc patet solutio argumẽti. qd̄ sumitur ex illo qd̄ Aresto. dꝛ in p̄dicamẽto substantie. ꝙ ꝯcreta p̄dicant̃ ƀm nomẽ ƀm rō- nem vero nullo mō predicant̃. Illud aũt qd̄ nō p̄dicat̃ ƀm rōnem non pōt esse in predicamento substantie.

Arguit̃. accidentia ꝯcreta hñt rōnem. sicut patet per Porphirium ⁊ ꝑ Aresto. ṗmo topicoꝝ. g̃ sunt ƀm illã rōnem ponibilia in predicamento. Dōm ꝙ capiendo generaliter rōnem ꝓut se extendit ad descriptōnẽ tũc bene verũ est. sed ƀm illã nō ponit̃ aliq̄d in p̄dicamento. cum ƀm illũ modũ entia non qualitercũq; notificari possunt.

¶ Solutis itaq; rōnib⁹ suis Spineus istam ponit conclusionem.

Accidentia concretiue designa

ta significãt aggregatũ ex forma ⁊ subiecto. Cōtra hoc opponit Lillius.

Arguit̃. accñtia in cōcreto designata significãt solam formã. ergo ꝯclu sio minus vera. Añs ꝓbatur ꝑ p̄hm in p̄dicamento substãtie circa quar- tam ꝓprietatem dicentẽ. ꝙ albũ solũ qualitatẽ significat. ergo accñtia in cō creto designata significant solũ formã ⁊ non subiectũ. Dōm primo ꝙ ac cipit ibi cōcretũ ꝓ abstracto. Uel melius dōm ꝙ album significat solam qualitatẽ. i. sub rōne qualitatis. nō aũt substantie vel alicui⁹ alterius p̄di- camenti. Uel dōm ꝙ significat q̄litatẽ solũ sed ꝯnotat subiectũ.

Arguit̃. ꝯcretum ⁊ abstractũ dr̄ñt solo casu. sed abstractũ significat solã formã. ergo sil'r ꝯcretũ. Maior patet ex definitōne denoīatiuoꝝ posita a p̄ho. in qua dꝛ. Denoīatiua dicũtur quecũq; ab aliquo solo casu differẽtia sunt. ⁊ ƀm illud nomẽ hñt appellatōnem. Minor pꝫ. qꝛ abstractũ signifi- cat formã in puritate sua conceptam sine subiecto. Dōm ꝙ concretum et abstractum nō differũt in formali significato. sꝫ tñ differũt quantum ad materiale significatũ. quod est ipsius cōcreti. nō aũt ipius abstracti. ⁊ hoc est pars significati ipsius cōcreti. non aũt abstracti.

Arguitur. si ꝯcretũ significaret solam formã tũc hic non esset falla figu-

re dictionis.quicq̄d emisti comedisti.crudum emisti.ergo crudū comedisti
quia ibi iam nō mutaret quid in quale.qꝛ sub illo quod est (quicq̄d) qđ ē
distributiuū substantie potest sumi crudum ſm illam rōnem.qꝛ significat
subiectū.ꝛ tunc non est ibi aliqua fallacia.qđ est falsum.sicut pꝫ in fallacia
figure dictōnis. Dōm ꝙ imo ibi est fallacia.qꝛ licet crudū sit subiectuꝫ
tn̄ non significat ipm sub rōne subiecti.sed sub rōne forme.ideo sumendo
crudū sub illo distributiuo signo quicq̄d:quod est distributiuū substantie
distribuit hic quid in quale.

Arguit.si terminus discretus significaret totū subiectū ibi esset nugatō
vt dicendo corpus album.sed hoc est inconueniens.ḡ ꝛc̄.qꝛ illud qđ ē de
significato alicuius quātumcūqꝫ cum illo exprimatur aliud semper est de
eius significatōne.ꝛ sub illa intelligit. Dōm ꝙ non ſcat subiectū princi
paliter ꝛ ſm formalem rōnem significandi sed solū partialiter ꝛ cōcomitā
ter.ḡ per eius additōnem nulla fit ibi nugatio.

Arguit.diuersitas rōnis nō impedit nugatōnem.ergo illa solutio ē mi
nus sufficiens.Añs pꝫ dicendo aīal homo.ibi est nugatio tn̄ hn̄t diuersas
rōnes. Dōm ꝙ aliqua significant idem sub diuersis rōnibꝰ.quaꝝ ratō
nū vna includit aliam.ꝛ illa nō impedit nugatōem.vt patꝫ in exemplo ad
ducto.Sed alie sunt rōnes ita diuerse ꝙ vna penitus nō includit aliam ꝛ
illa impedit nugatōnem.

Arguit.ergo qn̄ cōcretū exprimeret cū subiecto semꝑ esset nugatio.qꝛ
subiectū est de cōpleta ꝛ ꝑfecta rōne seu diffinitōne ipius accn̄tis. Dicē
dum ꝙ hoc est extrinsece.non aūt intrinsece.

Arguit.hoc est intrinsece.qꝛ cōcretum vt hmōi sꝑ inheret subiecto.
Dōm ꝙ licet sit in subiecto.nō tn̄ essentialiter ꝛ quidditatiue.

Arguit.ſm phm quinto metaphysice dicendo homo est albus dico il-
lud inesse.sed si album importaret subiectū non esset hmōi p̄dicatio q̄ dice
ret hoc est hoc rōne subiecti importati. Dōm ꝙ terminꝰ discretus vt di
ctum est significat subiectum ꝛ formā sub rōne forme.ideo dicendo hoc ē
album.ibi nō est p̄dicatio dicens hoc est hoc.sed dicēs hoc inesse illi. Ex q̄
sumitur ꝓbatio minoris.qꝛ si illa duo significarent tunc poterimus dicere
hoc est hoc.qđ est cōtra Aresto.in loco p̄allegato.

Arguit.vnitas significatōnis sumitur ab vnitate ipius modi significā
di.sed nō est vna rō subiecti ꝛ accn̄tis.ergo nō potest cōcretū illa duo simul
significare.Minor patet.qꝛ accidens ꝛ suū subiectū sunt diuersoꝝ geneꝝ.

Dōm ꝙ nihil ꝯmune hn̄t subiectū ꝛ accidens vniuoce.ꝛ ergo illa duo
seorsum sumpta nō hn̄t vnā rōnem.tn̄ ſm ꝙ subiectuꝫ est accn̄te informa
tū vtriqꝫ pn̄t.ꝛ sic licet nō habent vnā rōnem vniuocam.habēt tamē vnam
rōnem cōmunē ꝛ analogā. Sed ꝯtra.subiectū ꝛ suū accidens pn̄t habe
re vnam rōnem vniuocā.Patet.quia ambo sunt genera.sicut aīal ꝛ color

Dōm p̄mo.ꝙ ꝯcretum nō est genus nisi reductiue.scꝫ ad accidens.
Vel dōm ꝙ illa rō est analoga de diuersis generibꝰ p̄me intentionaliter ca
ptis. Sed ꝯtra.omne vniuersale debet esse vniuocuꝫ.sed ista sunt vni-
uersalia.ergo sunt vniuoca.Maior patet.qꝛ solum illa ponuntur in predi-
camentis.Dōm ꝙ q̄uis ipa sunt vniuoca.tamē in rōne analoga (que est
generica) conueniunt.

Argumentoꝝ

Arguit̃ ꝯtra.non sunt vniuoca.Probat̃.q2 illud nõ est vniuocũ quod plura ⁊ diuersa significat.sed sic est de omi cõcreto.q2 significat subam ⁊ accidens que sunt diuersa.q2 sub diuersis generib2 ꝯtinent̃. Dõm ꝙ vnũ significat p̃ncipaliter.⁊ reliquũ solum ꝑ.quandã cõcomitantiã.

Sed ꝯtra.talis debet esse ꝓportio reꝝ in significando qualis est in essendo.sed subiectũ est p̃ncipalius accñte.ergo cõcretũ dꝫ ipm̃ p̃ncipaliter significare Dõm ꝙ licet absolute loquendo subiectũ est principalius ꝙ̃ cõcretũ.tñ est minus principale ꝗ̃tum ad rõnem significandi ipius concreti quia per quandam solam concomitantiam.

Arguit̃.significare est intellectũ rei cõstituere.sed subiectũ est cõstituens intellectũ ipius accñtis.ergo debet ipm̃ p̃ncipaliter significare.Maio2 ptꝫ ex rõne illius quod est significare.Mino2 patet.q2 si subiectũ non esset.tũc cõcretũ non esset intelligibile.⁊ per ꝯñs nec significabile. Dõm ꝙ hoc verũ est.sed solũ ꝑ quandam cõcomitantiã.

Arguitur.omnis rõ significandi sumitur a mõ essendi in re ꝑm modistas.sed substãtie ⁊ accñtis nõ est vnus modus essendi in re.g̃ ⁊c̃. Mino2 patet.q2 subiectũ significat ꝑ modũ ꝑ se stantis.accidens vero ꝑ modũ inherentis. Dõm est ad hoc vt supra dictũ est.

Arguit̃.opposita nõ p̄nt ꝑ vnũ terminũ significari.sed vt ptꝫ ex modis essendi subiectũ ⁊ suũ accidens h̃nt oppõnem.vt ꝑ se existere ⁊ alteri inherere.g̃ ⁊c̃ Dõm ꝙ verũ est formaliter.ergo vnũ solũ significat̃ per reliquũ nõ ꝑm rõnẽ oppõnis.ſꝫ ꝑm illã qua h̃nt ad inuicẽ ꝯuenientiã.

Arguit̃.ꝯcretum nullo modo debet significare subiectũ nec principaliter nec minus principaliter.g̃ ⁊c̃.Añs ꝓbat̃.q2 qñcunqꝫ aliq̇d differt ab alio sic potest significare intelligi.sed accidens ⁊ substantia sunt entia p̄dicamẽtaliter distincta.g̃ vnũ intelligit̃ penitus sine reliquo.Maio2 ptꝫ.quia quecũqꝫ sunt diuersa vnũ potest essentialiter esse ⁊ intelligi ⁊ significari sine reliquo.qualia sunt subiectũ ⁊ suũ concretũ Dõm ꝙ licet sint diuersa essentialiter.tamẽ vnũ est in alio ⁊ ad ipm̃ ex natura sua dependens.ergo potest ipm̃ consignificare

Arguit̃.quãdocunqꝫ vnũ est dependens ad alterũ nõ oportet ꝙ vnum significet reliquũ.sed ꝯcretum est dependens ad subiectũ.ergo nõ necessario significat ipm̃.Maio2 ptꝫ.q2 pater exquo relatm̃ est dependet ad filiuꝫ tamẽ nullo mõ significat filium. Dõm ꝙ cõcretũ non significat subiectum.q2 dependens est.sed q2 ipsi inheret informãdo ipm̃.

¶ Ponit iam Lilius aliam conclusionem ex hoc motiuo q2 sunt q̇daꝫ accñtia in concreto designata que h̃nt ꝯtrariũ.istam scꝫ

Latitudo graduum in forma

specifica cõpossibiliũ in eadẽ parte subiecti est precisa causa suscipiendi magis et minus ¶ Contra hoc opponit Spineus.

Arguit̃.ꝑm pħm tercio topicoꝝ illud est albius qđ est nigro impmixtitus.g̃ susceptio magis ⁊ minus est ꝑ depuratõem ꝯtrarij a suo ꝯtrario.

Dõm ꝙ illud nõ est cã ꝑ se ſꝫ ꝑ accñs .q2 vbi ẽ maio2 ꝑmixtio albedinis cũ nigro.ibi est debilio2 ꝟtus generãtis albedinẽ

Arguit᷑.illud nō est causa alicuiꝰ sine quo ipm̄ posset reperiri.sed susceptio magis ⁊ minus reperit᷑ in formis non habentibꝫ subiectū.ḡ nullo mō est causa. Minor pꝫ de lumie.qꝛ aliq̄d ē magis vel minꝰ illuminatū.tamē ipm̄ nō habet ꝯtrariū Dōm ꝙ hic loq̄tur de susceptōne magis ⁊ minꝰ intensiue.hoc aūt fit solum extensiue.

Arguit᷑.oīs forma q̄ recipit᷑ in subiecto mediante aliqua dispositōne necessario p̄suppoſita hꝫ recipe magis ⁊ minus ſm illam dispositōem.modo forme accn̄tales sunt in subiectis p̄suppositis diaphoneitate ⁊ opacitate.ḡ ſm variatōem illoꝝ suscipit᷑ magis ⁊ minus Dōm ꝙ illa dispositio ꝑ se nihil facit.sed solū ꝑ accn̄s inq̄ꝫtum aliq̄d facit ad virtutē ipius generatōnis magis vel minus causantem illā formā intensam.

Arguit᷑ ꝯtra hoc.si causa suscipiendi magis ⁊ minꝰ sit maior vel minor dispositio subiecti.tūc queraf᷑ de illa dispositōe vtrū magis ⁊ minus suscipiat.vel ergo est hoc ex eo ꝙ subiectū est magis ad illam dispositū.⁊ tunc est vlterius querendū de illa.⁊ sic esset ꝓcessus in infinitū. Dōm ꝙ nō ē causa.sed est ad causam referibilis.

Arguit᷑.ex illo sequeref᷑ ꝙ omnis forma accn̄talis suscipet magis ⁊ minus.qꝛ omne accidēs hꝫ aliquā dispositōem in subiecto.ſm quā magis vł minus natū ē esse in tali subiecto Dōm ꝙ bn̄ hꝫ dispōem existendi inherendi in subiecto.nō tn̄ ex hoc ꝑ se causat᷑ magis vel minus vt dcm̄ est

Arguit᷑.dicit Gilbertꝰ ꝙ susceptio magis est per accessum ipius forme ad terminū.ḡ videf᷑ ꝙ nō ex alia cā Dōm ꝙ ille accessus vł recessꝰ ē ipa susceptio magis vel minꝰ.q̇ hꝫ seꝑ modū effectꝰ.sed ille effectus est ab alia causa dependens.de qua disputamus in ꝓposito.que sit inpmixtio ꝯtrarij vel dispositio subiecti vel cā coꝝ ſm aliquos.

Arguit᷑.nihil extrinsecū est precisa causa alicuiꝰ forme.ſꝫ illa p̄dicta sūt omnino extrinseca ipsi forme suscipienti magis ⁊ minus.ḡ ⁊c̄. Dōm ꝙ maior est falsa.cū omnis causa efficiens q̄ꝫtumcunq̄ʒ precise est extrinseca vt subiectū hꝫ rōnē cause respectu passionis. Ergo vlterius dicendum est ꝙ disponūt.sed conclusio posita tangit principale

Arguit᷑.materia ⁊ forma sūt cause coꝝ que sūt ī toto cōposito ſm phm̄ primo physicoꝝ.sed forma suscipiens magis ⁊ minus est in toto cōposito ergo ⁊c̄. Dōm ꝙ sunt cause formaꝝ.sed nō ꝓprie q̄ꝫtum ad hoc qđ est suscipere magis vel minus.qꝛ tunc omnis forma accn̄talis causata in toto ꝯposito ex illis duobꝫ p̄ncipijs intenderef᷑ ⁊ remittereſ. ergo hoc est falsuꝫ sed habilitas forme ad hoc est ꝙ posset suscipe diuersos gradus ⁊ manere in eadē specie.sicut ptꝫ in magis albo ⁊ minus albo.q̄ sūt eiusdē spēi.

Arguit᷑.sicut dt̄ Aresto.in p̄dicamento q̄ꝫtitatis.tanta est albedo q̄nta est supficies.si ergo supficies est magna ⁊ albedo magna erit.⁊ ꝑ ꝯn̄s causa intensionis formaꝝ ē magnitudo subiecti Dōm ꝙ hoc est solū ꝑ accidens ⁊ extensiue.nō aūt intensiue. qꝛ ſm hoc dt̄ Gilbertus porritanus ꝙ vna parua margarita est albior magno equo.

Arguit᷑.motus ⁊ mobile ſm Aresto.sexto physicoꝝ debēt ad inuicem proportionari.totū ad totum.ꝑtes ad ꝑtes.qꝛ alꝰs esset motus sine subiecto.vel subiectuꝫ sine motu.ergo etiam oportet ꝙ accn̄tia sint magna in maioribꝫ subiectis.⁊ minora in minoribꝫ Dōm ꝙ hoc verum ē extēsiue

nō aūt extensiue. qꝛ p̄t imperfectus caloꝛ esse dispersus ꝑ magnū corp⁹, q̄ tñ intensiue est remissus. qui si esset in minoꝛi coꝛpe vbi virtus sua esꝫ vnita esset magis intensiuus. Est ergo solū susceptio magis ꝛ minus ꝑ additōem graduū ad gradū. Cuius rō est. qꝛ in motu reali aliq̇d acquiritur vel deperditur maxime si est ad q̄ntitatē. sed intensio ꝛ remissio sunt motus ad q̄ntitatē. vt pꝫ q̇nto physicoꝝ. g̊ ꝑ eas aliq̇d acq̇ritur vel deperditur. hoc aūt nō potest esse nisi gradus alicuius foꝛme q̇ sic potest diffiniri. Gradus foꝛme est q̄dam poꝛtio ꝑfectionalis foꝛme specifice extra eius conceptum q̇dditatiuum. ipam tñ foꝛmā specificam includens coincidens cū eadē essentialiter. ꝛ inclusa realiter intra ꝯceptū indiuidui vagi vage. ꝛ determinati determinate. In qua diffinitōne sex cōditōes gradus foꝛme tanguntur. Prima gradus est quedam poꝛtio ꝑfectōnalis qꝛ foꝛma specifica de se est limitata habens quādam totalitatem. Scd̄a est ꝙ fit extra ꝯceptum q̇dditatiuū ꝛ specificū foꝛme. qꝛ nisi hoc esꝫ verum sequereꝛ ꝙ vbicūqꝫ repiretur foꝛma specifica ibi essent oēs isti gradus ꝛ sic tanta esset ꝑfectio in vno indiuiduo q̄nta in omibꝫ simꝉ sumptꝭ. Tercia gradus includit foꝛmā in suo q̇dditatiuo conceptu. qꝛ in quolibet gradu saluatur rō foꝛme specifice. q̄d nō esset nisi includereꝛ q̇dditatiue in ipo gradu. Quarta ꝯditio est ꝙ gradus est idē essentialiter cum sua foꝛma specifica. qꝛ gradus foꝛme additus sic ꝯtrahit foꝛmā ꝙ faciat vnum essentialiter cum ea. Quinta est. gradus includitur realiter cū cōceptu indiuidui. qꝛ licet foꝛma specifica quidditatiue sumpta abstrahit a gradu. tñ vt existens est necessario ꝯcernit aliquem illoꝝ graduū. modo foꝛma specifica nō habet existentiam nisi in indiuiduo. ideo realiter includitur in conceptu indiuidui. Sexta est. gradus est in conceptu indiuidui vagi vage. sed in conceptu indiuidui determinati determinate. qꝛ sicut duplex est indiuiduū. ita etiam duplex est gradus quoꝝ q̇libet gradus respicit suum indiuiduum ꝛc̄.

☞ Arguiꝛ. additio gradus materie mutat spēm. sꝫ foꝛma (q̄ intendiꝛ et remittitur) manet vna ꝺm spēm. ergo nō fit susceptio ꝑ additōem gradus ad gradum. Maioꝛ ptꝫ ꝑ Arestotelē octauo metaphisice dicentem ꝙ spēs reꝝ hn̄t se sicut materie. sed materie nō potest aliq̇d addi nisi mutetur in aliā spēm. ergo etiā gradus additus foꝛme mutaret speciem in susceptōne magis ꝛ minus. Dōm ꝙ duplex est gradus. vnus est specificus. alius est indiuidualis. Et tunc dōm est ꝙ gradus specific⁹ additus mutat speciem. vt etiam elicitur ex Arestotele. sed nō gradus indiuidualis. qualis est in ꝓposito. Vel dicendum ꝙ pꝛopꝛie non sunt grad⁹ sed modi diuersi eiusdem foꝛme.

¶ Arguiꝛ. sicut se hꝫ gradus specificus ad mutandū foꝛmā ꝺm spēm ita se hꝫ gradus indiuidualis ad mutandū numeꝝ ipius foꝛme. ergo videtur ꝙ foꝛma intensa esset numeraliter semꝑ distincta a foꝛma remissa. q̄d falsum est. cū sit vnus caloꝛ in aqua tepida ꝛ calida. ꝛ per ꝯn̄s nō fit susceptio magis ꝛ minus ꝑ additōem gradus indiuidualis. Dōm ꝙ nō d̄ꝛ gradus indiuidualis per se subsistens initians nouā foꝛmā. sed d̄ꝛ indiuidualis qꝛ est in foꝛma ꝑticulari. in qua est q̇daꝫ oꝛdo taliū graduū ducentium foꝛmam imꝑfectam ad esse ꝑfectum

☞ Arguit᷑. si hoc eēt ꝑ additõem graduũ vl᷑ differrēt solo numero. aut
specie. sʒ nullũ istoꝝ est dõm. g̊ ⁊c̃. Nõ pmũ q2 tũc duo accñtia numero
essent distincta in eodē subiecto. Nõ scõm. q2 tũc forma intēsa ⁊ remissa
essent specifice distincta. q̇ď est falsum Dõm ꝙ nõ differũt specie vel
numero. sʒ sunt modi generales in eodē q̇ď est vnũ numero

¶ Arguit᷑. in illo q̇ď est simplex nõ pñt esse aliq̇ gradus. sʒ ẜm Gil-
bertũ porritanũ forma est ꝯpositõi ꝯtingēs simplici ⁊ inuariabili essen-
tia ꝯsistens. ergo nõ hʒ gradus Dõm ꝙ simplex in essentia pt habe-
re graduũ diuersitatē ẜm esse sicut in ꝯposito. Uel dõm. ꝙ ideo est sim-
plex. q2 nõ est essentia ex materia ⁊ forma. ergo hʒ in se gradus

¶ Arguit᷑. dicit Aresto. q̇nto metaphisice. albũ nõ fit minus albũ ni-
si ex ꝑmixtõe ꝯtrarij. Et cõmentator diminutũ in oĩ genere est dimi-
nutũ ꝑ ꝑmixtionē ꝯtrarij Dõm ꝙ inꝑmixtio dr̃ approximatõem ad
ꝯtrariũ ⁊ nõ ꝯpõnem ex illis. sʒ potius recessum ad puritatē. ergo nõ ē
cã. q2 vnũ ꝯtrariũ nõ est cã alterius

¶ Arguitur. est ꝑmixtio. Probat᷑. q2 colores medij intēdunt᷑ ⁊ remit-
tunt᷑ ꝑ ꝑmixtõem ꝯtrarioꝝ coloꝝ. ⁊ ex ꝯpõne ꝯtrarioꝝ fit intensio seu su-
sceptio magis ⁊ minus. Dõm ꝙ q̃uis medij colores extrema ꝑtici-
pant. tñ ex hoc nõ fit intentio vel remissio earũdē. ergo argumentũ parũ
ꝓbat. Patʒ g̊ ꝯclusio pñcipaliter inducta.

☞ Arguit᷑. indiuisibile additũ indiuisibili non facit ipsum magis. sed
gradus illi sunt indiuisibiles. ergo nõ possunt facere aliquã formam ma-
gis intensam Dõm ꝙ nõ faciunt aliquid magis ẜm quãtitatem ꝯti-
nuam. sed potius magis intensiue faciunt ẜm quãtitatē virtutis Sicut
etiã pñcipaliter intelligitur ꝓpositio de additõe ad q̃titatem in discretis
nunc ibi vnitas indiuisibilis vnitati addita facit numerum qui est quan-
titas. ergo argumentum non procedit

☞ Arguit᷑. si susceptio magis fieret hoc modo sequeretur ꝙ vna albe-
do esset magis alba q̃ alia. Cõsequēs est falsum. ergo ⁊ antecedēs Pro-
batio ꝯsequentie est. q2 tunc albedo intensa habet aliquem gradum queʒ
non habet albedo remissa. ergo esset magis albedo Dõm negãdo cõ-
sequentiã. Et ad ꝓbatõem dico ꝙ bene sequitur. erit maior albedo. er-
go magis. quia magis dicitur de participantibus formã. non aũt de illa
forma que participatur

Quibꝫ expeditis ponit Lilius istam ꝯclusionem

Genus cõuenientissime potest diffiniri

Contra quã ꝑ Spineum.

Arguit᷑. sola spēs diffinit᷑. sʒ genus nõ est spēs. g̊ genus nõ pt diffini-
ri. ⁊ ꝑ ꝯsequēs ꝯclusio est falsa. Maior pʒ ꝑ Boetiũ ⁊c̃. Minor ptʒ. q2
genꝰ ⁊ spēs stʒ correlatiua ẜm Porphiriũ in caplõ de genere. Dõm
ꝙ sola spēs diffinitõe ꝓprie dicta diffinitur. sed genus diffinitur diffinitõ-
ne cõiter dicta. Uel dõm ꝙ genus hʒ modũ spēi

☞ Arguit᷑. oppositoꝝ nõ pt eē vnus modꝰ. sʒ genꝰ ⁊ spēs (vt sup̃ alle-
gatũ ē stʒ opposita. g̊ genus nõ hʒ modũ spēi Dõm ꝙ oppositoꝝ sunt

diuersi modi essentiales quoꝝ vnus nõ potest alteri ꝯuenire. sꝫ accñtalis vtiqꝫ pt sicut in ꝓposito. Uel nõ conuenit sibi talis modus nisi ſm quan- dam remotam similitudinem

☞ Arguit. relatiua expellunt se ab eodẽ ſm actũ ⁊ aptitudinẽ. g̊ vnus modus nõ pt alteri ꝯuenire Dõm ꝙ hoc est veꝝ respectu eiusdẽ. non aũt respectu diuersoꝝ. vt in ꝓposito

¶ Arguit. gen⁹ nullo mõ pt diffiniri. qꝛ oĩs diffinitio datur ꝑ gen⁹ et drãm. si ergo generis esset genus hoc iteꝝ haberet aliud genus. ⁊ sic eẽt ꝓcessus in infinitũ. g̊ nullo mõ pt genus diffiniri Dõm ꝙ nõ esset pro- cessus in infinitũ. qꝛ est status in genere generalissimo.

¶ Arguit. diffinitio debet dari ꝑ ꝓximũ genus ⁊ drãm. ex eo qꝛ ẽ cõ- uertibilis cũ diffinito. g̊ nõ sufficit statũ in genere generalissimo. Dõm ꝙ imo sufficit. qꝛ ꝑ descensum ab illo genere ad ꝓximũ deuenit. ⁊ hoc est sufficiens notificandi ꝑncipiũ. Uel dõm ꝙ ista est q̃dam notificatio. nõ aũt diffinitio ꝓprie dicta.

☞ Arguit. nullũ equocũ diffinit. sexto thopicoꝝ. sed genus est equo- cũ ſm Porphiriũ. qꝛ dr̃ multipliciter. ergo nõ pt diffiniri. Dõm ꝙ dr̃ multipliciter vt vult Porphirius. tñ in vna eius acceptõe est vniuocũ et ita genus bene potest diffiniri

¶ Arguitur. capiendo gen⁹ logice tũc est equocũ. Probat. qꝛ dr̃ de suba ⁊ accñte. q̃ equiuoce ſm Porphiriũ dicunt entia. Dõm ꝙ licet sint equoca seu potius analoga in rõne entis. nõ tñ in ratõe generis. q̃ui- uis sit analogia illoꝝ inter se

☞ Arguit. nullũ multiplex pt diffiniri. sꝫ oĩe gen⁹ est multiplex q̃d- dam. g̊ nõ pt diffiniri. Maior pꝫ. qꝛ diffinitũ dꝫ eẽ q̃d vnũ. Sed minor pꝫ. qꝛ dicit Arestoteles de qualitate in illo predicamento. ꝙ qualitas est de numero illoꝝ q̃ multipliciter dicuntur. ⁊ tñ est genus. Dõm ꝙ est bene multiplex quo ad supposita. nõ aũt quo ad significata. sed ꝑmo mo- do multiplex bene potest diffiniri

Arguit. Arestoteles dt septimo physicoꝝ. in genere latent multe eq- uocatões. g̊ est equocũ Dõm ꝙ loq̃tur de genere phisico q̃d noĩat na- turã a diuersis ſm diuersos gradus ꝑfectionales ꝑticipatã.

☞ Arguit. genus logicũ est q̃d equocũ. ergo solutio falsa. Añs ꝓbat ꝑ Arestotelem in ꝑmo de aĩa dicentẽ ꝙ ratio animalis ſm vnumquodqꝫ aĩal est altera ⁊ altera Dõm ꝙ hoc est veꝝ de rõne aĩalis cõtracta. nõ aũt de ratõe animalis in cõmuni. Sꝫ ſm illũ modũ nõ loq̃tur hic. qꝛ lo- q̃tur hic solũ de cõmuni generis intentõne que est vna quo ad genera de predicamento substantie ⁊ etiam accidentis

¶ Arguit. quorum non potest esse vnus conceptus illorum non potest esse vna intentio quia intentio a conceptu causatur. sꝫ in ꝑdicamẽtis sub- stantie ⁊ accidentis nõ est vnus ꝯceptus. qꝛ conceptus multiplicat ſm diuersas rationes formales conceptibilium qualia sunt substantia ⁊ ac- cidens. Dicendum ꝙ licet sunt diuersa conceptibilia ſm proprias et speciales rationes. possunt tamen conuenire in vna communi ratõne que analogice dicitur de illis. hoc autem non impedit ratõnem generis logi- ce acceptam. ⁊ sic argumentum non procedit

☞ Arguit. nulla diffinitio debet couenire alteri a diffinito. ſ3 diffinitio generis est huiusmodi. ergo nō est bona. Minor p3. q2 conuenit enti. q2 illud p̄dicatur de pluribus differentib3 specie in eo q̄ d quid est Dōm q diffinitio intelligitur de p̄dicatione vniuoca. ens aūt equiuoce seu analogice de entibus predicatur

¶ Arguit. in nullo equiuoco potest fundari vera contradictio ſm Arestotelem p̄mo elenchoꝝ. ſed in ente potest fundari contradictio vera. ergo nō est equocum Minor p3. q2 enti oppponitur nō ens ꝯtradictorie Dōm q est analogum. ⁊ ſic in eo fundat. ⁊ ergo non est genus q̄ nō analogice. ſed vniuoce predicatur.

¶ Arguitur. ens vniuoce p̄dicatur. q2 q̄to aliq̄d est ꝓpinquius p̄mo tanto magis est vnū. ſed ens ſeu eſſe (vt inquit autor libri cauſarum) est p̄mum creatum p̄mi. ergo propinquiſſimum ⁊ per conſequens maxime vnū. Dōm q hoc est ſm creatōnem ratōnis. nō autem realem cui⁹ terminus est ſuppoſitū. et ergo est maxime terminus cōmunis creatōis. que est ſimplex emanatio.

☞ Arguit. oīe diffinitū ſm Arestotelē ſc̄do poſterioꝝ debet poni in aliquo genere. ſed genus hic diffinitū in nullo genere ponitur. ergo ⁊c. Minor p3. q2 ſi ponerer in genere ſubſtantie tūc nō diffinitur gen⁹ q̄titatis qualitatis ⁊c. Dōm q Arestoteles loquitur de diffinitōne q̄ditatiua ⁊ eſſentiali qualis non est iſta.

¶ Arguit. iſta nō est bona. Probat. q2 in eo nullū ponit genus. vt p3 inſpiciendo diffinitōem Dōm q ſubintelligit genus. ſc3 vl'e

¶ Arguitur. male ponit ibi (quod) q2 vel ponit relatiue vel infinite. nō p̄mum. q2 nō habet antecedens. nō ſecūdum. q2 infinitum nihil notificat. ergo ⁊c. Dōm q illa dictio quod potest capi relatiue Et q̄n dicitur q̄ nō habet antecedens Dōm q ſubintelligitur ꝑ illā regulā Alexandri Extra ſepe tamen queras ad quod referatur. Uel dicendum q capitur infinite Et quando tunc replicatur q infinitum nihil notificat. ergo non ponitur infinite. Dōm q hoc verū est ſm ſe. ſ3 hic finitatur per ꝑticulas ſequentes.

¶ Arguitur. aīal est genus ⁊ tn̄ nō p̄dicatur. vt dicēdo aīal. Dōm q ſm actū nō p̄dicat. tn̄ ſm aptitudinē

☞ Arguit. ſm aptitudinē genus nō p̄dicatur. Probatur. q2 diffinitū ſemp ſm actū ⁊ aptitudinē debet ſubijci ꝑ c̄parationem ad diffinitōem ſed hic est diffinitum quod est genus. ergo ⁊c. Dōm q genus prime intentionaliter captum p̄dicatur. ſed ſecūde intentionaliter captum ⁊ in ratōne diffiniti potest ſubijci.

¶ Arguit. p̄me intentionaliter captū nō p̄dicat. Probat in hac ꝓpoſitione. aīal est ſuba. ibi ſubijcitur. tn̄ aīal est genus Dōm q nō est genus in cōparatōe ad ſubſtātiā ſ3 ſpēs. ergo non repugnet ſibi q ſubijciat q2 ſm Aresto. p̄mo thopicoꝝ ſpēs ſola est ſubiectū.

☞ Arguitur. genus in ratōe generis ſubijcit. ergo p̄dicta ſolutio minus vera. Probatur. vt dicendo animal ē homo Dōm q hoc ē in predicatione indirecta. ſed in predicatione directa ſemper predicatur ad minus ſm aptitudinem. q̄uis nō ſemper ſm actum.

¶ Arguif. ergo definitio esset falsa. Probaf. q2 definitio debet explicare aptitudinē. sed predicatū dicit actū. quia est v̄bum s̄cans agere vel pati fluxum vel fieri. Dōm q licet significat actum. tamē accipitur in diffinitione vt exprimat aptitudinem

¶ Arguif. genus nō p̄dicaf de pluribꝫ. q2 genus multiplicatū non est genus. sed nō potest predicari de pluribꝫ nisi p multiplicatōem Dōm q genus s̄m aptitudinem est multiplicabile. et p̄dicaf de pluribꝫ stante vnitate gn̄is ꝛ eius rōe. s3 actu multiplicatū nō est genus nisi s̄m potētiam.

¶ Arguif. quod nō est in pluribus nō pt p̄dicari de pluribꝫ. s3 genus logicū nō est in pluribꝫ. g̊ ꝛc. Maior est manifesta. Sed minor pt3. q2 vniuersale s̄m Aresto. p̄mo de aīa est posterius suis singularibꝫ. ergo nō est in ipsis Dōm q verum est s̄m viam abstractionis. in qua tn̄ vna manet aptitudo multiplicitatis

¶ Arguif. nullum singulare pōt aptitudinaliter multiplicari. s3 genus ē qōdā singulare ens. q2 noīat vnā singularem essentiā Dōm q singulare singularitate suppositi nō pōt ꝯmunicari pluribꝫ. tn̄ illud qō est singulare singularitate essentie bene pōt pluribus cōicari.

¶ Arguif. vl̄e est singulare singularitate suppositi. g̊ solutio falsa. Aīs pat3. q2 q̇cq̇d est in supposito est singulare singularitate suppositi. s3 vl̄ia subsistunt in suis singularibꝫ. g̊ ꝛc. Maior patet. q2 q̇cq̇d recipif ad modum recipientis recipif Dōm q est bene singularizatū s̄m actū. nō tn̄ est singulare sed vl̄e. ergo potest s̄m aptitudinē multiplicari pluribꝫ

¶ Arguif. genus nō predicaf de pluribꝫ spēbꝫ. g̊ nō est in pluribꝫ. Aīs pbaf. q2 predicatur de pluribꝫ indiuiduis vt dōo sortes est aīal Dōm q diffinitio intelligif. q genus predicaf de pluribꝫ spēbꝫ īmediata predicatōe. s3 illa p̄dicatio (s̄m quā predicaf de pluribꝫ indiuiduis) ē mediata

¶ Arguif ꝯtra hoc. genus nō potest īmediate predicari de spēbꝫ. g̊ solutio nulla. Aīs pt3. q2 illud nō predicaf de alio inf q̄ cadit eēntiale mediū. sed inter genus ꝛ spēm cadit eēntiale mediū. g̊ ꝛc. Minor pbaf q̇a inter ipsa mediat drā que est diuisiua generis ꝛ ꝯstitutiua spēi Dōm q illa non mediat directe. sed solū lateraliter. ergo ꝓpter hoc nō impedif quin genus pōt immediate predicari de pluribꝫ spēbꝫ.

¶ Arguif. nō pōt predicari de pluribꝫ spēbꝫ. g̊ solutio nulla. Probaf q2 p̄dicari presupponit inesse. sed genus nō est in pluribꝫ spēbꝫ. ergo de illis nō predicatur. Minor pt3. q2 spēs sunt dispate. sed idē non pōt esse in dispatis. g̊ ꝛc Dōm q licet spēs sint inter se dispate. ꝯueniūt tn̄ p respectū ad genus. quod potest illis inesse.

¶ Arguif. spēs ꝯparate ad genus hn̄t oppōem ad inuicē. g̊ illa solutio nulla. Aīs pbaf. q2 dt Aresto. p̄mo posteriorū q vl̄e ꝛ singulare opponuntur ad inuicē. sed spēs est qōdā singulare in ordine ad genus. g̊ non potest genus de illa predicari Dōm q hoc est verū s̄m suas intentiones secūdas. vt pt3 ex priorībꝫ. sed hoc non est p primis intentōnibꝫ. et s̄m illum modū genus de spēbus predicatur

¶ Arguif ꝯtra hoc. genus prime intētōnalr nō pōt de pluribꝫ spēbꝫ predicari. g̊ solutio minus vera. Aīs pbaf. q2 qō nō ꝯtingit intelligi nō ꝯtingit predicari. sed nō ꝯtingit plura intelligere s̄m Aresto. scdo topicoꝝ

ergo nō ꝯtingit genus de pluribus predicari. Minor patet. q2 predicari est actus ratōis. qui p̄supponit intelligentiam. Dōm ꝙ plura per modum vnius possunt vtiqꝫ intelligi. et sic species intelliguntur ꝫm ꝙ vniuoce conueniūt in vna natura cōmuni.

¶ Arguit. nō pn̄t intelligi species vt genus de eis p̄dicet nisi per modū pluriū. ergo solutio nulla. Añs ꝓbatur. q2 genus nō predicat de spēbus nisi in ꝓpōib. ſꝫ due ꝓpōes sunt due oratōes in qb spēs hn̄t genus de ipsis p̄dicatū. et sunt plura vt plura. ergo ꝛc. Dōm ꝙ hoc est verū ꝫm actū et defectus est ex pte ipsius intellectus: nō tn̄ ꝫm aptitudinē sicut intelligitur diffinitio. et ex pte generis

Arguit. nō predicatur de ipis ꝫm aptitudinē. ḡ solutio minus vera. Añs ꝓbatur. q2 ps nō pt predicari de suo toto. ſꝫ genus est qdā ps spēi ergo ꝛc. Minor ptꝫ. q2 ista est mala p̄dicatio domus est paries. Dōm ꝙ nō est pars integralis ſꝫ essentialis. ꝛ illa bene pt de toto predicari.

Arguit. illa q̄ habēt diuersam rōem nō pn̄t de seinuicē p̄dicari. sed diuerse sunt rōes g̃. vt est ps eēntialis et etiā ipsius spēi. ḡ non pt vnum de alio predicari. Dōm ꝙ hn̄t diuersas rōnes tn̄ subordinatas

Arguit ꝯtra hoc determinatū et indeterminatū habēt diuersas rōes. ſꝫ genus est qd dā indeterminatū. spēs vero determinatū. ḡ habēt oppositas rōes. Dōm ꝙ determinatū et indeterminatū (qd nō est terminabile p illud qd est determinatū) sunt bene opposita. sed taliter est inter genus ꝛ spēm. q2 spēs determiāt ꝯfusionē ipsius generis.

Arg Arguit. si predicaret genus de pluribꝫ speciebꝫ ꝫcaret diuersas naturas. sed hoc falsum est. ḡ ꝛc. Minor ptꝫ. q2 qd vniuoce predicatur nō pt significare diuersas naturas. nec de pluribꝫ verificari nō potest. Sꝫ aliud ptꝫ q2 terminus idē ꝫcat qd subijcit et p̄dicat. si ergo predicat diuersas naturas illas ꝫcat. Dōm ꝙ principaliter genus vnā naturam in cōi ꝫcat. sed alia inferiora ex ꝯn̄ti bn̄ potest ꝯnotare.

Arguit. tūc ista ꝓpō esset falsa hō est aīal. q2 ibi tm̄ verificat de vna specie. Dōm ꝙ hoc est verū ꝫm actū. tn̄ hꝫ aptitudinē ad alias spēs. qa supponit pro omnibꝫ. et inquit Petrus hysp. aliud est supponere. et aliud ē loquutionem veram reddere

Arguit. definitio est nugatoria. ergo non est bona. Añs ptꝫ. q2 dicit in ea (pluribus differentibꝫ) nā omnis pluralitas includit drām. ḡ vnū illorū supflue ponitur. Dōꝫ ꝙ licet vnū et plura drn̄t. tn̄ nō drn̄t semp spē. ergo ad innuendū illā spēalem diuersitatē seu drām addit spē

Arguit. quod p̄dicat de pluribꝫ ꝯuenietibꝫ spē nō predicatur de pluribꝫ spē drn̄tibꝫ. sed genus predicat de pluribus ꝯuenientibꝫ spē. q2 hō est spēs. similiter et asinus. Dōm ꝙ differūt in natura specifica. ꝛ ꝫm hoc genus predicatur de eis. sed cōueniunt in intentione. et ꝫm hoc genus nō predicatur de eis. ergo bn̄ dicitur (drn̄tibꝫ) in diffinitiōe generis

Arguit. quecūqꝫ ꝯueniūt in vna definitōne demōstrāte vnā naturam specificā. ꝯueniūt in vna natura. ſꝫ hō et asinus sunt hmōi. ḡ ꝛc. Minor ptꝫ. q2 ꝯueniūt in illa diffinitōe qua dr. Spēs ē quod p̄dicat de pluribꝫ drn̄tibus nūero in eo qd quid est. Dōm ꝙ ꝯuis ꝯueniūt in vna natura accn̄tali et extrinseca. nō aūt essentiali et intrinseca.

Argumentorum

Arguitur. accidētia ꝯtinētur sub ista definitōe. que predicātur in quale. ergo diffinitio minus bona. Añs ptꝫ. q2 sunt nouē genera accidētium que in quale ꝑdicātur. q2 cū querit̄ qualis est sortes. ꝯueniēter r̄ndetur albus Dōm ꝙ accn̄tia predicātur i quale de suis subiectis. ſ3 de suis inferioribꝫ predicātur in quid. vt cū queritur. quid est albus. ꝯueniēter respōdetur qualitas.

Arguit̄. accidētis ⁊ substātie nō p̄t esse vna rō. ḡ nullo mō rō generꝫ potest ꝯuenire accn̄ti Dōm ꝙ verū est loquēdo de rōne essentiali tn̄ p̄nt habere vnā rōem accn̄talē ⁊ cōem. sicut est in ꝓposito.

Arguit̄. in diffinitōe accn̄tis debet poni subiectū. sed in ista definitōne nō ponit̄ aliq̄d subiectū ipsius accn̄tis. ergo nullo mō sibi ꝯuenit Dōꝫ ꝙ hoc est verū qn̄ ꝯsideratur realiter. hic aūt ꝯsiderat̄ sub intētione scd̄a fm rōem. ergo nō oꝫ diffiniri ꝑ subiectū vt ꝓbat argumētū Pro maiori isto ꝑ declaratōe Spineus ponit aliam ꝯclusionē. scꝫ istam.

Genus pn̄cipalius diffinitur

ꝑ ipa re et nō ꝑ intētōe fm Porphiriū Cōtra hoc opponit Lilius

Arguit̄ sic p̄mo. ꝑ illo diffinit̄ genus ꝑ quo ꝯsiderat̄. sed ꝯsiderat̄ a logico ꝑ secūda intētione. ergo solū diffinit̄ scd̄e intētionaliter ⁊ nō p̄me intentionaliter. ḡ ꝯclusio falsa. Minor ptꝫ. q2 al's logicus esset artifex realis Dōm ꝙ logica est bene de scd̄is intentōibꝫ vt ꝓbat argumētū. nō tn̄ est de illis tanq̄ principaliter intētis. ḡ solum secundario.

Arguitur. est principaliter de secūdis intētōibꝫ. ḡ solutio minus vera Añs ꝓbatur. ꝑ Auicēnā quarto metaphisice dicētem. ꝙ ens ꝑdicat̄ de primis intellectis et secūdis. de q̄bꝫ est logica Dōm ꝙ hoc verum est sed solum secundario

Arguit̄. artifex rōis p̄ncipaliter hꝫ ꝯsiderare ens rōis. sed logicus est artifex rōis. vt testatur Aresto. p̄mo elēchorū. ḡ ⁊c. Dōm ꝙ dr̄ artifex rōis nō ex eo ꝙ pn̄cipaliter ens rōis cōsiderat. sed ex eo q2 ꝯsiderat aliqua quibꝫ annectūtur entia ratōis.

Arguit̄. illud est p̄ncipale in aliqua scia ꝑ q̄d distiguit̄ illa scia ab oībꝫ aliis. sed ꝑ solū ens rōis ista scia est ab aliis distincta. ḡ ⁊c. Minor patet q2 sicut a dn̄a reali noīatur scia realis. ita necessario est in logica aliq̄ dn̄a intētionaliter ꝑ quā ista scia dicatur scia logicalis Dōm ꝙ vtrūq3 cōsideratur. tn̄ scd̄a intētio ꝯsideratur solū ꝑ modū annexi. ⁊ sic ꝯtingit interdū sciam a minus pn̄cipali denoīari. sicut interdum ꝯtingit librū denoīari noīe discipuli. q̄ valde imꝑfectus est in ordine ad magistrum.

Arguit̄. ex isto sequeret̄ ꝙ genus diffiniret̄ ꝑ aggregato ex re ⁊ intētiōe. ſ3 hoc est falsuꝫ. ḡ oportet solū ꝑ intētione (q̄ magꝭ spectat ad logicū) diffiniri. Seq̄la pꝫ ꝑ Aresto. sexto metaph. dicētē. nulla scia est tam studiosa q̄ tractet de ente ꝑ accn̄s. sed qn̄ ens additur enti ibi est ens ꝑ accidens. vt ptꝫ ibidē. ergo solū diffinitur genus ꝑ intētōe quā logicus p̄ncipaliter ꝯsiderat Dōm ꝙ nō est ens ꝑ accn̄s mere casuale fortuitum et indeterminatū. de quo nō potest esse scia. Uel melius dicendum est ꝙ intentio additur ipsi rei. vt quedam forma accidentalis. que tn̄ habet

fundationem aptitudinalem in re. per quam fit relatio ad intentiōem ſm actum. et illa actualis relatio est accñtalis et ex parte referentis aptitudinalis. tñ est coessentialis ad minus. ergo ꝛc.

☞ Arguit᷑. diffinitū debet esse vnū. ſ; si illa duo ꝯsiderent᷑. esset hic diffinitū plura. qđ deberet habere plures diffinitōes ex eo ꝙ hꝫ plura esse. Dōm ꝙ licet sint plura. q̄ si seorsum sumerent᷑ haberent plura esse. et per ꝯñs plures diffinitōes Sꝫ hic ꝯsiderant᷑ ſm ꝙ sunt vnū vnitate ordinis vt vnum đt formalem rōem alterius

Arguitur. ergo hic principaliter diffinitur scđa intentio. q꞉ illa hꝫ se ꝑ modū forme dans formalem rōem ꝯsiderandi primas intentōes apđ logicum Dōm ꝙ hñt se ꝑ modū formaꝝ accñtaliū. et ille nunq̄ꝫ principaliter ꝯsiderantur in aliqua scia. q꞉ subiectū est semꝑ principalius accidente. ergo principalius respicit ipsum scientia. q꞉ sicut se habet res ad entitatem. ita etiam se habet ad scientiam.

Arguit᷑. pro illo diffinit᷑ genus principaliter. pro quo ponit᷑ in predicamēto. ſ; prime intētōes vt sꝫ aīal albedo color nō ponūtur in p̄dicamēto nisi grā secūdaꝝ intētōnum. g̊ ꝓ illis diffinit᷑. Maior ptꝫ. q꞉ noticia generis et alioꝝ p̄dicabiliū ſm Porphiriū ordinata est ad hoc vt sciant᷑ ea q̄ sunt actualiter ponēda in coordinatōibꝫ predicamētoꝝ. in signū cuius ipse facit vnā coordinatōem de predicamēto substantie Dōm ꝙ veꝝ est primas intentōes poni in predicamēto. nō tñ ꝯuenit hoc eis absolute et ſm se. sed solū inq̄ꝫtum hñt rōem generꝭ spēi vel indiuidui. q̄ sunt secūde intentōes. et g̊ etiā logicus eas ita sub secundis intentiōibus diffinit ergo logica nō est scia ficta sed vera. sed tñ principale in predicamēto ponendū sunt prime intentōes. licet hñt sibi annexū illū respectū qui est ad intentōes scđas. nā si ꝓ re poneret᷑ in predicamēto tūc substātie ꝛ accidēti realiter acceptꝭ esset aliq đ cōe in quo realiter ꝯueniūt. q꞉ sunt ambo genera. ſ; hoc est impossibile realiter loquēdo đeptis transcendētibus

Arguit᷑. si gen⁹ diffiniret᷑ ꝓ re tūc sua diffinitio ꝯueniret spēi specialissime. ſ; hoc est falsum. Et falsitas pꝫ. q꞉ de quocūq; predicatur diffinitū de illo etiā predicat᷑ definitio. sed genus prime intentionalr̄ captū p̄dicat᷑ de spē đđo hō est aīal. ergo etiā sua definitio. qđ est falsum. q꞉ ista est falsa. hō p̄dicat᷑ de pluribꝫ đr̄ñtibꝫ spē in eo qđ quid est. q꞉ hō non hꝫ sub se spēs sed indiuidua Dōm ꝙ cuicūq; ꝯuenit diffinitū illi etiam ꝯuenit definitio. si illa diffinitio sit data de definito ſm ꝯuenientiā quā habet diffinitū cū illis de quibꝫ pōt p̄dicari. sic aūt nō est in ꝓposito. q̇a genus prime intentionalr̄ p̄dicat᷑ de spē. sed genus hic diffinitur ꝑ ꝯꝑatōem ad secundā intentōem generꝭ. que hꝫ oppōem relatiuā ad intentiōem ipsius spēi. vt dicit Porphirius. oꝫ in vtrisq; vtroꝝq; vti rōnibus.

Arguit᷑. pro illo genus diffinit᷑ qđ p̄ncipalr̄ noīe suo significatur. ſ; ꝑ nomen generꝭ p̄mo et p̄ncipaliter īportat᷑ secūda intētio. ergo p̄ncipalr̄ ꝓ illa secūda intentōe diffinit᷑. Maior est Aresto. quarto metaph. dicentis ꝙ diffinitio est rō quā nomē ſcat. Minor patet. q̇a genus est nomen secūde intentōis. sicut est nomen intētionis p̄me Dōm ꝙ q̄uis genus est nomē secūde intentōis. tamē principaliter eius fundamētum et significatū in illo noīe ꝯtētum est prima intentio.

Argumentorum

☞ Arguit̄.ergo deberet poni prima intentio.vt animal vel alia Ostendū ꝙ oportet ponere vnum nomen cōmune.in quo omnes prime in-
tentiones conueniunt.hoc aūt est illud nomen genus
Arguit̄.accidens reale ꝑncipaliter ꝯ̄cat formam accidētalem.sed solū
ꝯnotat subiectum.sicut vult Aresto.cum dicit album solam qualitatem
ꝯ̄cat.ergo genus quod est accidens rōnis solum ꝯ̄cat formā rationis ꝑn
cipaliter ꝗuis posset fundamentum(vt est prima intentio)ꝯnotare.
Dōm ꝙ prima intentio est tanꝗ̄ id qđ diffinit̄.sed secūda quasi quo
vel sub quo sed quod est principalius quo est.
Arguit̄.illud est ꝑncipalius qđ dat alteri esse.sed quo est ē esse dans
ipi qđ.qꝛ quo est ꝯ̄cat formā.ergo potius ex illa solutōne sequit̄ oppositū
ꝙ ꝓpositū Dōm ꝙ verū est si esset forma substantialis.modo genus
sub quo hic diffinitur ꝑma intentio est forma accidentalis.
Arguit̄.pro illo debet hic genus diffiniri ꝓ quo dꝛ relatiue in ordine
ad ipam spēm.ſʒ solū ꝓ scđa intentōe dꝛ relatiue ad spēm vt Porphiriꝰ
vult.ḡ ꝓ illa solum diffinitur Dōʒ ꝙ formal'r refertur ad spēm ꝑ secū-
dam intentōem.tn̄ fundamētaliter ꝑ rem ꝑmario ꝯceptam.et illud diffi-
nitur ꝑncipaliter.Nec oportet ꝙ ꝓ illo diffiniat̄ ꝓ quo ad spēm refertur
sed ꝓ illo qđ refertur sub illo diffinitur ꝑncipaliter
Arguitur.ꝓ illo diffinit̄ genus pro quo sibi supponitur spēs.sed ꝓ se-
cunda intentōe generi supponit̄ spēs.qꝛ prime intentōnal'r genus ⁊ spēs
sunt idem.sed idē nō supponitur sibiipi Dōm ꝙ licet ꝑme intentiona-
liter sunt idem ꝯ̄m rem in eodē.differūt tn̄ ꝯ̄m rōem magis cōem ⁊ minꝰ
cōem.⁊ in diuersis differūt realiter.
Arguit̄.similiter ꝓ illo genus diffinitur ꝓ quo ē ꝑncipiū ipsius spēi.
ſʒ hoc est ꝓ secūda intentōe.qꝛ ꝑme intentional'r sunt idē.ſʒ idē nō est sui
ipius ꝑncipium Dōm ꝙ prime intentionaliter est principium spēi.⁊
dꝛn̄t ꝯ̄m rōem.quare argumētū non valet Istis expeditis Lilius
ponit aliam ꝯclusionem contrariam ⁊ talem

Genus pricipalius diffinitur

ꝓ ipsa intentōne ꝗ̄ ꝓ re. Contra hoc sic opponit Spineus
Arguit̄.pro illo diffinitur genus ꝑncipaliter ꝓ quo ꝑ̄dicatur in quid
de spē.sed solū genus ꝑme intentōnaliter captū ꝑ̄dicat̄ de spē in qđ.vt
dicēdo hō est aīal.ergo ꝓ prima intentōe ꝑncipalissime diffinit̄ Dōm
ꝙ licet genus prime intentionaliter captū predicat̄ de spē in quid.tn̄ illa
prima intētio nō est hic diffinitū.nisi in ordine ad scđam intentionē que
est genus.⁊ ꝯ̄m illam diffinitur
Arguit̄.pro illo diffinitur ꝓ quo spēs in eius definitōe ponit̄.sed spe-
cies ponit̄ ꝓ re in definitōe generis.ergo ꝑncipaliter ꝓ re diffinit̄.qꝛ non
sunt intentōes spēi specifice diuersificate saltē scđe.eo ꝙ oēs spēs prime
intentionaliter in hac secūda intentōe spēi ꝯueniūt.siue sunt substātiaruʒ
siue accidentiū Dōm vt supra dictum
Arguit̄.illo mō definitur ꝓ quo de pluribꝫ ꝑ̄dicat̄.ſʒ hoc est ꝑme intē-
tionaliter captū.ḡ ⁊c. Dōm vt sup̄.illa eīn tria argumēta sil'r soluunt̄

¶ Arguit᷑.omnis diffinitio debet ꝯuenire suo diffinito.sed tota diffini
tio nõ ꝯuenit generi secũde intentionaliter capto.ergo illa nõ est principa
lit᷑ definita Dõm ꝙ in logicis aliud ẽ qḋ definit᷑.et aliud cui definitio
attribuit᷑.definit᷑ eñ scḋa intẽtio.et ꝑme intẽtioni diffinitio attribuit᷑
¶ Arguit᷑.illud definit᷑ cuius esse per definitõem explicat᷑.sed totum qḋ
ponit᷑ in definitõe nõ explicat eẽ illius intẽtõis generꝫ.ġ illa nõ diffinitur
Dõm ꝙ nõ ꝯuenit scḋe intentõi ꝺm se ꝛ absolute.ſʒ ꝺm ꝙ ꝯcretiẽ cõ
cernit rẽ ipsam ꝑme intentionaliter ꝯceptã.in cuius ꝯparatione ipsa ẽ ꝑn
cipaliter ipsa re.vt patuit ex supra dictis.
Arguitur.illud ꝑncipal'r definit᷑ qḋ in predicamẽto ponit᷑.sed genus
prime intentionaliter captũ ponit᷑ solũ in predicamẽto.ġ illa solutio mi
nus vera.Minor ptʒ ꝑ ꝯditões reqſitas ad hoc ꝙ aliquid ponatur in ꝑ
dicamẽto.ꝙ sit ens reale finite et limitate nature Dõm ꝙ ꝗuis ꝑma
intẽtio ponat᷑ in ꝑdicamẽto.hoc tñ est sub rõe intẽtõis secũde.qꝛ vel ẽ ge
nerica vel specifica vel indiuidualis.que sunt rões secũdaꝝ intentionum
Vel dõm.ꝙ licet scḋa intentio nõ ponatur in predicamẽto.hʒ tñ habi
tudinẽ ad illud qḋ ponitur in ꝑdicamẽto.vt patuit immediate supra.
Arguitur.ꝓ illo ꝑncipal'r genus definitur.ꝑ quo de eo exẽplificatur.ſʒ
exempla dantur de genere prime intẽtionaliter capto.ġ ꝑma intẽtio prin
cipaliter diffinitur.Maior patʒ.qꝛ al's exẽplũ nõ esset ꝯueniens ꝓposito.
Minor ptʒ.qꝛ exẽplificat phs de aĩali.sil'r et Porphirius Dõm ꝙ ex
emplũ est ꝯueniens ꝓposito.et sic diffinitur genus ꝺm ꝙ hʒ habitudinẽ
ad aĩal ꝑme intentõnaliter captũ.et hoc sufficit saltẽ in logicis.qꝛ si ꝺm se
ꝯsideretur esset metaphisice ꝯsideratõnis.vel ad sua inferiora esset phi
sice ꝯsideratõnis.que nõ deseruiũt hic ad ꝓpositum
Arguitur.definitũ debet diffiniri ꝑ suũ genus ꝛ suã dr̃ãm.vt pʒ sexto
topicoꝝ ꝛ scḋo posterioꝝ.ſʒ ibi nulla intentio ponitur q̃ posset esse gen⁹
ad illud definitũ.ġ nõ p̃t hic principaliter definiri scḋa intentio Dõm
ꝙ hoc intelligitur de definitõe q̇dditatiua.ista aũt est q̃dã notificatio
¶ Arguit᷑ omnis notificatio debet dari ꝑ illa q̃ p̃nt ducere in noticiam
ipius notificati.qꝛ al's esset frustra.sed hic nihil ponit᷑ qḋ exprimat aliq̃s
ꝯditões ipius scḋe intẽtõis.ġ nullo mõ est definitũ Dõm ꝙ verũ est
vt seorsum accipitur.sed hic capitur vt ꝯcretiue respiciat primã intentio
nem.ꝛ sic eius ꝯditiones exprimũtur ꝑ definitõem
¶ Arguit᷑.tũc nõ debet diffiniri sic.genus est qḋ ꝑdicatur.sed debet dici
genus est quedã scḋa intẽtio fundata supra primã Dõm ꝙ hoc nõ oꝫ
quia cognitio intentionis magis dependet ex habitudine ad primã intẽ
tionem.ꝙ̃ ex aliqua intẽtiõe secũda.
¶ Arguit᷑.sicut se habʒ substãtia ad accñs.ita se hʒ ꝑma intẽtio ad scḋaꝫ
sed nũꝙ̃ substãtia diffinitur sub noĩe accñtꝫ.ġ nõ est ꝯueniẽs primã intẽ
tõem sub noĩe intẽtõis scḋe diffiniri.Minor ptʒ qꝛ si debeo diffiniri ho
minẽ nõ accipio albũ Dõm ꝙ hoc verũ est qñ noĩa sunt iposita.ſʒ in
notificatõib⁹ accñtalib⁹ qñ noĩa nõ essent imposita vtiꝙ̃ fieri potest
¶ Arguit᷑.illud nõ p̃t diffiniri ꝑ qḋ natura gꝫ impedit᷑ vt nõ predicet᷑ de
plurib⁹.ſʒ h̓ fit ꝑ scḋam intẽtõem.ġ illa nullo mõ debet diffiniri.Maior
ptʒ.qꝛ hoc explicat diffinitio gꝫ.Minor patʒ.qꝛ scḋa intẽtio fit ꝑ viam

abstractōis.qꝛ ſm Aresto.vniuersale est posterius singularib⁹ Dōm ꝙ bñ verū est ſm actū.tñ derelinquit aptitudinē. Uel dicēdū ꝙ secunda intentio nō capitur hic abstractiue sed ꝯcretiue.ergo nō impeditur

Arguit.ꝓ illo diffinitur genus ꝓ quo supponit. sed supponit ꝓ pͥma intentione.ģ illa diffinitur Dōm ꝙ licet supponat pꝛo prima intētiōe tñ illa hic solum diffinitur sub habitudine ad secūdam

Arguit.nullū pꝛius hꝫ habitudinē ad posterius.ſꝫ scđe intētiōes sꝫ posteriores pꝛimis.ģ nō diffiniūtur pꝛime intētōes p habitudinē ad se/cūdas.Minoꝛ ptꝫ.qꝛ scđe intētōes sꝫ fabꝛicate ab intellectu pͥmarijs ꝯceptib⁹ reꝝ p̄ suppositis Dōm ꝙ simplr̄ loquēdo pꝛime intētiones sꝫ pꝛores.tñ in logica scđe sꝫ pꝛiores. sicut albedo q̄ est accñs ē posteri⁹ hoie.tñ est pꝛius hoie albo.eo ꝙ est forma dans esse hoi albo

Arguit.genus h̄ diffinitur ꝓ re.ģ supꝛius dicta sunt falsa.Añs ꝓbat qꝛ illud est diffinitū de quo p̄dicatur diffinitio in pͥmo mō dicēdi p se sed sic ē de diffinitōe generꝭ.ģ pꝛincipaliter diffinitur pͥma intētio Minoꝛ pꝫ qꝛ dꝛ aial est qđ p̄dicatur de pluribꝰ dr̄ntib⁹ spē in eo qđ q̄d est. q̄ etiā est in pꝛimo modo ꝑseitatis Dōm ꝙ scđa intentio habitudinē hꝫ ad illđ de quo verificatur diffinitio ſm pꝛimum modū ꝑseitatis.

Arguit.Aresto.diffiniēs genus pꝛimo topicoꝝ ponit de gñe pͥme in/tētiōaliter accepto ꝯsideratōes.vt ptꝫ intuēti.ergo ꝓ pꝛima intētiōe dif finitur Dōm vt immediate dictum est

¶ Arguit.ſm Porphiriū diffinitio generꝭ nihil diminuti neqꝫ supflui ꝯtinet.si āt scđa intētio diffiniretur eēt diffinitio diminuta. qꝛ nō ꝯtinet quicq̄ꝫ expones naturā scđe intētionis Dōm vt supꝛius dictū est.

¶ Arguit.ex isto seqretur ꝙ Aresto.in suis ꝓcessib⁹ eēt diminutus. q̄a nūq̄ꝫ loquut⁹ est q̄d est scđa intētio.cū tñ illis pꝛicipaliter vtatur: ꝛ etiaꝫ difficile est illoꝝ naturā cognoscere Dōm ꝙ scđe intētiōes ꝯsiderātur in oꝛdine ad pꝛimas.ꝛ ſm illā ꝯsideratiōem explicāt naturā eaꝝ in oībꝰ diffinitōib⁹ logicis.sed ſm se nō intēdit illas Arestoteles. ģ hoc modo nihil de eis determinat. ¶ Pꝛo quarū amplioꝛi noticia Spineus ponit aliam ꝯclusionem.scꝫ istam.

Illa que sunt eadem genere nō

ydemptificantur simpliciter Cōtra hoc sic opponit Lilius

¶ Arguit ꝯtra hoc.eadē genere sunt eadē simplr̄.ergo ꝯclusio minus vera.Añs ꝓbatur.qꝛ eadē simpliciter et diuersa simpliciteꝛ sunt opposi/ta p illā maximā Sicut ꝓpositū in ꝓposito.ita oppositū in opposito.ſꝫ q̄cūqꝫ sunt diuersa genere sunt diuersa simpliciter.ģ quecūqꝫ sunt eadē gene re sunt eadē simpliciter Dōm ꝙ illa q̄ sunt eadem genere nō sꝫ eadē simpliciter.qꝛ hñt diuersas diffinitōes Dōm est ergo ꝙ ad illā maximā requiritur ꝙ duo ꝯtradictoꝛia sumpta ex vna pte nō ꝯtineātur sub alio ꝯtradictoꝛio sumpto ex alia pte.modo hic cōtinētur diuersum genere et idem genere sub diuerso simpliciter

¶ Arguit pꝛo ꝯfirmatōe istius.nā diuersa genere sꝫ diuersa simplici/ter.ergo eadē gñe sunt eadē simpliciter Dōm est eodē mō. vt dc̄m̄ est

Arguit᷑. illa sunt eadē simpl'r q̄ habēt eandē diffinitōem simpliciter sed illa q̄ sunt idem genere hn̄t eandē diffinitōem simpl'r. ergo sunt eadē simpliciter. Minor ptz. q2 eadē genere sunt spēs que habēt eandē diffinitionē cōem. q̄ dr Spēs est qđ p̄dicat᷑ de pluribꝫ drn̄tibꝫ nūero in eo qđ q̄d ē Dōz ꝙ nō hn̄t eādē definitōnem essentialem et ꝓpe dictā. s3 bn̄ cōem Arguit᷑ ɔtra hoc. habēt idē genus. ḡ hn̄t eandē definitōem ꝓprie dictam Añs ptz. q2 diffinitio datur ꝑ genus. q̄ est tota eēntia ipsius diffiniti Dōm ꝙ genus est vna ꝑs diffinitōis q̄ est tota essentia ꝑ modū formē formabilis. et ꝑter hoc reqrit᷑ drā tanq3 forma formans. q̄ distinguit vnā diffinitōnem ⁊ diffinitū ab alijs. ⁊ ꝭm illū modū semꝑ drn̄t ea que sunt eadem genere. ergo non sunt idem simpliciter.

Arguit᷑. illa sunt eadē simpl'r que sunt eadē in essentia s3 genus ⁊ species sunt eadē in essentia. ḡ sunt simpl'r eadē. Minor ptz. q2 sunt eadem genere sed genus eēntialiter p̄dicat᷑ de spēbꝫ. q2 genus in recto p̄dicat᷑ de spē. ḡ sunt essentialiter eadē Dōm ꝙ qcūq3 sunt eadē in essentia nūeralī sunt eadē simpliciter. sicut definitio ⁊ diffinitū. sed illa q̄ sunt eadē genere differūt spē et nūero. et solum sunt eadē in essentia generica

Arguit᷑. quecūq3 ɔueniūt in vno tertio illa ɔueniūt inter se ⁊ sunt eadem simpl'r. s3 due spēs eedē sunt in vno tertio. ḡ ⁊c̄. Minor est Aresto. sexto topicoꝝ. Dōm ꝙ regula intelligit᷑ de vno t̄cio q̄ ē est singulare mō genus in quo ydēptificant᷑ eadē genere est vnū ɔmune et vl'e.

Arguit᷑. genus noīat vnā singularem essentiā ɔtra alias eēntias distinctam. ergo est singulare. Dōm ꝙ est bene singulare singularitate essentie. nō tn̄ singularitate suppositi. de qua regula intelligitur

Arguitur. quecunq3 sunt plus eadē q3 genus ⁊ spēs sunt eadē simpl'r s3 genus ⁊ spēs sunt eadē numero in eodē: ⁊ due spēs sunt plus vnū q3 spēs et genus. ḡ ⁊c̄. Minor ptz. q2 due spēs in aliquo ɔueniūt. sed spēs et genus in nullo ɔueniunt. Dōm ꝙ due spēs magꝭ ɔueniūt in vno vniuoco ꝓprīo. sed genus et spēs sunt magis eadem. quia sunt essentialiter idem. etiam in nūero saltem in eodem.

Arguit᷑. illa sunt eadē simpl'r que sunt eadē oībꝫ modis. sed eadē genere sunt eadem oībus modis. ergo sunt eadem simpl'r Minor ptz. q2 sunt eadem per se. sed per se p̄supponit de omni ꝭm Aresto. primo posterioꝝ. Dōm ꝙ nō sunt eadē oībꝫ modis simpl'r. sed sunt eadē oībꝫ modis quibus pn̄t aliqua esse eadē ydēptitate generis. et illa nō est ydēptitas simpliciter dicta. sed quodāmodo minima inter omēs ydēptitates quas ponit Petrus hys. Et hoc patet ex eo. q2 illa q̄ sunt eadē genere hn̄t diuersas formas ꝭm spēm. que diuersitas non pōt aliquo modo admittere ydēptitatē simpl'r dictam Solutis iam istis argumētis Lilius aliā ponit ɔclusionem que est ista

Genus nō predicatur de specie denominatiue

Cōtra hoc sic oꝑponit Spineus

¶ Arguit᷑. genus denoīatiue p̄dicat᷑ de spē. ergo ɔclusio est falsa. Añs ꝓbatur. q2 bene dr linea est quāta. ibi quantitas que est genus ad lineam

denominatiue pdicatur de linea q̄ e spēs q̄titatis ptinue Dōm q si capiatur linea pcise ꝛ fm se tūc q̄titas pdicatur de linea vt genus ꝛ nō denominatiue sꝫ essentialiter. Sꝫ si capiatur linea ex rōne subiecti tūc pdicatur denominatiue. sicut accn̄s qūlibet pdicatur denominatiue de suba.

☞ Arguitur. q̄titas nō pt denoīatiue pdicari de subiecto linee. qd ē suba. g̃ solutio minus vera. Añs pbatur. qꝛ ista est mala pdicatio. substantia est q̄titas Dōm q verum est in abstracto.

¶ Arguitur. in cōcreto nō pt pdicari de suba denoīatiue. g̃ ꝛc. Añs pbatur. qꝛ illud qd pdicatur de altero denominādo ipm dꝫ eē in illo. sꝫ q̄titas nō est in suba. ergo ꝛc. Minor pꝫ. qꝛ dt Aresto. pmo posteriorum q essentie pdicamētorum sunt impmixte. g̃ nō pt vnū eē in alio Dōm q hoc est verum si cōsiderantur fm suas essentias ꝛ in abstracto. cōcretiue tn̄ oīa accidētia materialiter sunt in suba ꝛ impossibile est illa eē sine suba. sicut dt Aresto. in pdicamēto sube Nō existentibꝫ pmis substantijs impossibile est aliquod aliorum remanere.

Arguitur. magis ꝯuenit idē cū seipso q̄ genus cū specie. sꝫ idē pt de seipso denominatiue pdicari. g̃ pt genꝰ etiā denoīatiue pdicari de specie Minor pꝫ. qꝛ bn̄ dꝛ vnitas est vna. ibi vnū pdicatur denoīatiue. Dōm q si vnitas ꝯsideratur fm q est qd vnū indiuisiuū in se. ꝛ diuisiuū a quolibet alio. sic vnitas nō est vnū. Alio mō vt est q̄dā essentia diuisa a qualibet alia. ꝛ sic ipa vnitas dꝛ vna denominatiue. nō tamen vt est eadem sed vt est diuersa. quia non est quid vnū quo aliquid est indiuisum. sed vt est in diuisum in se. sicut bene dicitur sortes est vnus

☞ Arguitur. q̄ncunqꝫ aliqua duo sunt eadē de quocūqꝫ pdicatur vnū denoīatiue de illo etiā pdicatur reliquū denoīatiue. sꝫ drā (q̄ē eadē cū genere) pdicatur denoīatiue de specie. g̃ ꝛ genus. Minor pꝫ. qꝛ bn̄ dicere possumꝰ hō est rōnalis denoīatiue. Dōm q si rōnale capitur vt noīat potentiam tūc pdicatur denoīatiue. sꝫ fm illū modū nō idemptificatur cum genere sed si capiatur vt est pncipium essentiale spēi idemptificatur cum genere. ꝛ nullo modo predicatur denominatiue.

☞ Arguitur pmo mō nō pt pdicari denoīatiue. g̃ solutō falsa Añs pbatur qꝛ natura denominans debet fluere ex pncipijs extrinsecis ipius subiecti. sꝫ ratōnale vt est potentia fluit ex pncipijs intrinsecis ipius hominis Dōm q facit pdicatōem denoīatiuā pprijssime dictā. qualis est inter accidentia cōmunia ꝛ sua subiecta.

¶ Arguitur. dt Aresto. pmo thopicorum syllogismus dyalecticus ē syllogisatus. ibi est pdicatio denoīatiua. tn̄ syllogismus ē supius ad syllogismū dialecticū. ergo ꝛc. Dōm q nō ē genꝰ. sꝫ est qdā analogū qd p pus ꝛ posterius dꝛ de spēbꝫ argumentatōis

Istis expeditis ponit Spineus talē ꝯclusionē

Genus dicit totam essentiam

sue spēi Contra quā p Lilium.

☞ Arguitur. genus nō dt totam essentiā spēi. g̃ ꝯclusio falsa Añs pbatur. qꝛ si genꝰ diceret totā essentiā spēi. tūc solū deberet poni in diffinitōe

genus q2 diffinitio dt totā essentiā speciei. ergo solū genus sufficit. q8 dt totā essentiā spēi. Dōm q genus dt totā essentiā spēi p modū forme formaliter z implicite. q8 in sua potestate includit duas drās quas oportet educi p intellectū z poni illā drām in diffinitōe q̄ ꝯuenit diffinito. z ē ipius pncipium diffinitiuū z ꝯstitutiuū

¶ Arguit. drā nō est pncipiū ipius spēi neq3 de specie pt pdicari. g nō ē eius pncipiū diffinitiuū. Añs pbat. q2 drā pdicat de specie pdicatōne dicente hoc est hoc. g dt totū eē spēi sicut genus. g vel gen9 ponit frustra in diffinitōe vel drā. Dōm q lic3 genus z drā dicūt eandē essentiā. tñ hoc est fm diuersas rōnes. vnū p modū actus. aliud p modū potentie. q̄ duo ambiunt omē ens. ergo necessario ambo ponunt.

☞ Arguit. si ambo dicerent totā essentiā spēi. ess3 sp in diffinitōib9 nugatio. q2 ibi esset eiusdē inutilis repetitio. Dōm q licet dicant idē. tñ hoc est sub diuersis ratōnib9 vt dictū est

Arguitur. hō z aial sunt diuersa fm rōem. tñ p illa duo pt fieri nugatio. g diuersitas rōnis nō impedit ipam nugatōem. Añs p3 dicēdo aial hō. ibi est nugatio. Dōm q licet sunt diuersa fm rōnem. tñ vna includit aliā. mō rō drñe est extra rōnem generis

Ponit ergo Spineus hoc correlarium

Genus non potest saluari in vna specie.

Contra q8 p Lilium

☞ Arguit. genus pt saluari in vna specie. g correlariū falsū. Añs pbat. q2 totū vle pt saluari in qualibet sua pte. s3 gen9 est vnū totū vle per ꝯpatōem ad spēm. g pt saluari in vna specie. Maior pt3 p drām totius vlis. integral z potestatiui. quā ponit Aresto. qnto metaphisice. Dōm q ver3 est fm essentiā nō aūt fm potestatem

¶ Arguit. gen9 pt saluari in vna specie fm suā potestatē. q2 q ncunq3 aliq sunt realiter idē in numero essentialit in q̄cūq3 repitur vnū etiā repit reliquū. s3 essentia z potestas gener3 st3 idē realiter. g zc. Dōm q in esse originis idemptificant. sed in esse originati drnt fm rōem. q̄ sumpta est p intellectū ex parte rei ratōnalis

¶ Arguit. sunt realiter eadē quocūq3 mō ꝯsiderant. g solutio falsa. Añs pbat. q2 illa realiter idēptificant quib9 attribuunt eadē pdicata. sicut ex opposito illa sunt realiter distincta qb9 attribuūtur opposita pdicata. queadmodū est de genere z drña. Dōm q illa opposita pdicata solum indicāt diuersitatē fm rōnem. nō aūt fm rem

¶ Arguit. potestas realit distinguit ab essentia. g videt q nō est idēptitas realis inter gen9 z ei9 potestatē. Dōm q ver3 ē de potestate reali. ista aūt ē qdā potestas formal q̄ gen9 cōicat essentialiter suis spebus.

¶ Arguit. potestas actualit ē in genere. sicut potētia in essentia aie. sed nunq3 repitur potētia sine sua essentia. g sicut gen9 ē in spē fm essentiam. ita etiā fm potentiā. Dōm q ē ver3 fm rōe3 originis. s3 nō fm q drñe sunt actualiter ducte de potestate ipius generis. quia tunc sunt opposita que non possunt esse in eodem

☞ Arguit̃. differentie sm̃ cõpletam rõnem ⁊ originatã possunt reperiri in genere. ergo illa solutio est falsa. Añs pbat̃. q2 sensibile est actu inclusum in natura ip̃ius aialis. Dõm q2 illa est dr̃ña constitutiua. non aũt loquimur de differentijs diuisiuis.

¶ Arguit̃. saluato diffinito p̃t saluari eius diffinitio. sed sola vna specie existente saluatur diffinitũ. ergo etiã saluatur genus. q2 genus ponit̃ in diffinitõe. p qd pz pbatio maioris Dõm q2 saluato diffinito saluat̃ eius diffinitio verũ est Sed qñ dr. genus ponit̃ in diffinitõne. g̃ saluat̃ p vnã spẽm Dõm q2 ponit̃ in diffinitõe nõ sm̃ cõitatem siue potestatẽ sed solum limitate quo ad vnã partẽ. sc3 sm̃ vnã drãm q̃ est illius diffiniti ɔstitutiua et hoc non est tunc cõpletum genus in sua potestate cõmunicandi saltem sm̃ actum ⁊c.

Arguit̃. nulla specie existẽte nõ repugnat vl'e esse in pluribꝫ. s3 gen⁹ est vl'e. g̃ si nulla spẽs esset adhuc genus posset esse vl'e. q2 esse in pluribꝫ sufficit ad rõnem vl'is. q2 vl'e est vnum versum in multis. Dõm q2 sm̃ rationem sufficit q2 non repugnet vniuersali esse in pluribus. sed hoc non sufficit ad eius esse. q2 superius sm̃ actum ⁊ intellectum habet se in suis inferioribus. al's esset vniuersale ens fictum

Arguit̃. sicut se h3 spẽs ad indiuiduũ ita gen⁹ ad spẽm. s3 spẽs p̃t saluari in vno indiuiduo. vt pz de mũdo ⁊ fenice ⁊c. g̃ etiã genus p̃t in vna spẽ saluari. Maior pz. q2 vnũqdq3 de alijs essentialit̃ p̃dicat̃ Dõm q2 l3 in hoc sit sil'e. tñ in alio ẽ dissil'e. q2 gen⁹ diuidit̃ p drãs formal'r oppositas. nõ aũt spẽs. q2 illa hoc mõ est athoma ⁊ indiuisibilis

¶ Arguit̃. spẽs ẽ formal'r diuisibilis. g̃ solo falsa. Añs pbat̃. q2 eadẽ sunt p̃ncipia ɔstitutõis ⁊ resolutõis. s3 spẽs ɔponit̃ ex essentialibꝫ p̃ncipijs. g̃ nõ est athoma Dõm q2 l3 p̃t diuidi in sua p̃ncipia. tñ nõ diuidit̃ p drñas formales aliquas spẽs sub ea constituentes.

Arguit̃. dt phs p̃mo posteriorũ. Si est aliqd supius hñs tm̃ vnũ inferius (cui assignat̃ in esse passio eius) ẽ error. vt si triangul⁹ haberet tm̃ vnã spẽm. g̃ videret̃ velle q2 gen⁹ posset saluari in vna specie Dõm q2 loq̃tur de inferiori indiuiduo cui nõ inest ꝓpriũ nisi p spẽm

¶ Arguit̃. in illo saluatur gen⁹ in quo tota generis rõ p̃t saluari. sed illa p̃t saluari in vnica spẽ. g̃ ⁊c. Minor pz q2 rõ aialis (q̃ est suba sensibilis) saluatur in illa specie que est homo. Dõm q2 ratio explicat essentiam. sed non per potestatem,

Arguit̃. aliqua est diffinitio explicans potestatẽ alteri⁹ generis. g̃ illa etiã deberet ɔuenire ip̃o diffinito. ⁊ p ɔsequẽs gen⁹ posset saluari in spẽ sm̃ potestatẽ. vt ꝓpõ est orõ affirmatiua vel negatiua. q̃ ꝓpositio tñ ẽ genus. Dõm q2 diffinitio potestatiua nõ p̃t totaliter saluari in vna spẽ. s3 in diuersis. Et pbatio illa qua dr tota diffinitio generis p̃t saluari in specie. intelligendũ est de diffinitõe q̃dditatiua. nõ aũt potestatiua

Arguit̃. drñe sunt solũ sm̃ rõnem distincte. remota g̃ illa distinctõne sm̃ rõem adhuc manet genus. ⁊ p ɔsequens potestas generis p̃t saluari in vnica specie Dõm q2 est rõ fundata ⁊ in re ɔsiderata. ergo nõ valet hoc argumentum Sequitur correlarium

Expeditis p̄dictis ponit Lilius hanc ꝯclusionē

Genus non est aliquod vnum

vnitate reali. Contra quā per Spineum.

¶ Arguitur. genus est aliqd̓ vnū in re. ḡ est vnū vnitate reali Añs ꝓ
batur. qꝛ opatio arguit formā sꝫ in rebꝫ diuersis repitur vna cōis opatio
ergo etiā vna cōis forma. Minoꝛ pꝫ. qꝛ spēs aīalis cōicant in illa opatio
ne q̄ est sentire. q̄ est ꝓpria operatio animalis. vt aīal est. ergo hꝫ vnā for=
mam vnitate reali. q̄ est illius operatōis pncipium Dōm ꝙ illa ope=
ratio cōis nō reducitur ad vnā formā in diuersis speciebꝫ. sꝫ ad diuersas
formas. que sunt anima intellectiua in homine. sensitiua in aliis. tamē cō
ueniunt in vna cōmuni virtute.

☞ Arguit̄. vnitas potestatis seu ꝟtutis in aliq̄bꝫ dꝫ reduci ad vnam
formā. q̄ ē pncipiū talis ꝟtutꝫ qua ille diuerse forme opant̄. ⁊ illa in ꝓpo
sito nō pt alia eē nisi forma aīalis ꝑ ꝯ̄patōem ad illā ad quam est sentire

Dōm ꝙ aptitudo ē bñ ipius aīalis. sꝫ illa nō trāsit in actū nisi in sup=
positis diuersaꝝ etiā spēꝝ ad exercendū illū actū sentiendi

¶ Arguit̄. cuiuscūqꝫ est aliqua aptitudo realis illiꝰ etiā est aliq̄ realis
vnitas. cū ḡ illa aptitudo ad sentiendū sit aliq̄d reale. forma illa debet eē
aliq̄d cū est. Dōm ꝙ est. sed nō est vnū in re sꝫ in supposito multiplica
tum. q̄ hn̄t gratia illius pncipii vim sentiendi. sicut dictū est. a quibꝫ tn̄ in
tellectus cōcipit aliq̄d vnū ꝺm rōnem

☞ Aguit̄. illud qd̓ p̄dicat̄ vniuoce ⁊ ꝑ se de vna re ē vna essentia in re.
sꝫ genꝰ ē hmōi. ḡ ⁊c. Maioꝛ pꝫ. qꝛ in p̄dicatōe ꝑ se p̄dicatū realr̄ includi
tur in suo subiecto. Minoꝛ pꝫ. vt hō est aīal. Dōm qd̓ p̄dicat̄ de vna
re p̄cise hoc ē realit̄ aliq̄d vnū. mō genꝰ p̄dicat̄ de pluribꝫ indifferēter.

☞ Arguit̄. illud est aliq̄d vnū in re qd̓ hꝫ vnā formā seu essentiā. sꝫ ge=
nus ē hmōi. ḡ ⁊c. Maioꝛ pꝫ. qꝛ al̓s eēt nihil. qꝛ illud hꝫ vnā formā ꝑ se si
ne specie. qd̓ vna generatōe generat̄ sine specie. ⁊ etiā specie corrūpit̄. sed
hmōi est genus. ergo ⁊c. Minoꝛ pꝫ. qꝛ in generato ⁊ corrupto non pn̄t
manere eadē accidētia numero. manent ergo ꝺm genus. ⁊ sic est ibi vni=
tas generica Dōm ꝙ illa nō est in se realis. sed vna ꝺm ratōnem. que
sumitur ab aliqua qualitate ⁊c.

¶ Arguit̄. inquit Porphirius ꝙ ascendētibꝫ' opꝫtet colligere plura in
vnū. ergo genus ⁊ oīa superioꝛa aliquid vnū sunt. Dōm ꝙ Porphi=
rius loquitur de vnitate ꝺm ratōnem

☞ Arguit̄. genꝰ ē aliq̄d vnū realit̄. qꝛ pus dictū est genꝰ cū suis diffe
rentiis sunt idē realit̄. ḡ sunt aliq̄d vnū Dōm ꝙ sunt idē hoc mō. non
tn̄ seq̄tur ꝙ forma generica sit vnū in re

¶ Arguit̄. ꝑticipatōe spēi plures hoīes sunt vnꝰ hō realit̄. ḡ ꝑticipatiōe
generis plures spēs sunt vnū realiter Dōm ꝙ nō est sil̓e. qꝛ spēs ꝓpter
vicinitatē ad indiuidua hn̄t vnitatē realē. nō aūt genus

Arguit̄. spēs hꝫ vnitatē realē. ḡ ⁊ genꝰ. Patꝫ ꝯ̄ña. qꝛ genꝰ ⁊ spēs sūt
idē realit̄ Dōm ꝙ veꝝ ē in eodē. nō aūt in diuersis. qꝛ dr̄ Aresto. sep=
timo physicoꝝ. in genere latēt multe equocatōes. ḡ nō ē aliq̄d vnū in re

Ponit ergo hoc correlarium.

Genus ē aliqd vnū scdm rōem

¶ Arguit primo ꝙ non. ergo correlariū est falsum. Añs pbat. qꝛ vnitas rōnis sumit ab vnitate rei. sed genus nō est quid vnū in re. ergo nō hꝫ vnitatē rōis Dōm ꝙ nō sumit imediate ab vnitate rei. ſꝫ ab vnitate cuiusdā modi eēndi ſm rōem ꝯceptibilē in cōmuni. ꝛ sic est bñ vnū ſm rōem non autem ſm rem

¶ Arguit. vnitas rōnis sumitur ab obiecto. sed non est obiectū vnū in re. ergo nō potest genus habere vnitatē ſm rationem. Minor ptꝫ ex superdictis Dōm ꝙ modus essendi est in communi ꝯceptibilis vnus et proprie nō est ex vnitate obiecti

¶ Arguit. modus eēndi ꝯseqtur ꝯditōem ꝛ naturā ipius rei. ſꝫ res generica nō est vnū vnitate rei. g̃ nō pt esse vnus modus ꝯcipiendi Dōꝫ ꝙ intellectus est liber. ꝛ ergo id qd̄ realiter nō est in re hñs tñ fundamentum in re ꝛ ꝯsonātiā hoc pōt intellectus ꝯcipe aliter ꝙ̄ simplr est. g̃ intellectus sine repugnātia pt ꝯcipe genus vt vnū ſm rōem. ꝛ sic dt phs secūdo phisicoꝝ. ꝙ abstrahentiū non est mendatium

¶ Arguit. ꝓter nostrū affirmare vel negare nihil mutat in re. ſm phm pmo perihermenias. ergo siue intellectus affirmat ipm vnū ſm rōem siue non nihil tñ ꝓter hoc plus est prius ꝙ̄ postea Dōm ꝙ licet nō mutat rē. separat tñ diuersos gradus ab inuicem penes maiorem vel minorem cōmunitatē que pñt in reb' reperiri. ꝛ illis tunc ꝯceptis attribuit diuersa p̄dicata ꝛ diuersas rationes. ergo ꝛc. Et ergo dicit ꝯmentator ꝙ vniuersale debet esse aliquid vnū ſm rationem. sed genus est vniuersale ergo est aliquid vnum ſm rationem

¶ Arguit. omne vniuersale est aliquid vnum realiter. ergo p̄dicta solutio est minus vera. Añs pbat qꝛ vniuersale est vnū versum in multis ergo est vnum realiter. qꝛ si esset fictum non esset versum in multa. Dōm ꝙ est ſm rōem intelligendi ꝛc.

Pro quorū maiori intelligentia ponitur hoc correlarium.

Si species est ad aliquid etiam

ipsum genus debet esse ad aliquid

¶ Arguit. grāmatica est spēs ipius scie. tñ ipa nō est aliqd sicut scia. ergo non oportet si spēs est ad aliqd ꝙ etiā ipm genus sit ad aliqd Dicendū ꝙ verū est ꝙ grāmatica nō est ad aliqd. qꝛ est in predicamēto qualitatis in prima spē. ita silr ꝛ scia quātū ad pncipale eius ſcatuꝫ. licet per quādā ꝯcomitantiam notet quēdam respectum qui est solum ſm dici ꝑambulans omne predicamentum

Arguitur. extrema relatōis realiter dr̄nt queadmodū pater ꝛ filius. ſꝫ genus et spēs sunt essentialiter idē. ergo nō dicuntur ad aliqd Dōm ꝙ intelligit de relatōib' realib'. hic aūt est relatio ſm rōnem

Arguit. si genus et spēs essent relatiua seqretur ꝙ esset tm̄ vnū p̄dica

mentum scz relatōis. Seq̄la ꝓbat᷑. q2 nihil ponitur in p̄dicamēto p̄ncipa
liter ⁊ directe nisi genus ⁊ species Dōm ꝙ hoc est verū illis capt₃ pri
me intentionaliter. ⁊ sic sunt in diuersis predicamentis.
¶ Arguit᷑. logica est p̄ncipaliter de secūdis intentionibus. ḡ solū illas ꝯsi
derabit. sed ille sunt in p̄dicamēto relatōis. ḡ ⁊c. Dōm ꝙ non st₃ in
aliquo p̄dicamēto Et ad ꝓbatōem dı ꝙ ꝯsiderat p̄mas sub illas scd̄is
intentionibus. ⁊ ergo qd̄libet predicamētū habet sua genera ⁊ suas sp̄es
¶ Arguit᷑. relatiua sunt simul natura. sed genus naturaliter p̄cedit sp̄em
sicut causa formalis p̄cedit suū effectū. Item relatiua sunt sil᷑ ortu ⁊ occa
su. sed corrupta sp̄ē adhuc p̄t genus ꝑmanere. q2 corrupto posteriori non
corrūpitur prius. s₃ genus est prius sp̄ē. ḡ. Dōm ꝙ intelligunt᷑ illa de
primis intentōib₉. nō aūt de secūdis ⁊c.
Istis expeditis ponit Spineus aliam conclusionem

Genus necessario ponitur in

definitōne q̄dditatiua et essentiali sp̄ei Cōtra quam ꝑ Ulilium
¶ Arguit᷑ diffinitio facit diffinitū differre a quolibet alio. s₃ genus nō est
p̄ncipiū distinctōis sed ꝯuenientie. ergo nō debet poni in diffinitōe Mi
nor p₃. q2 in genere plura ꝯueniūt. ideo dictū est a generalitate Dō₃
ꝙ licet genus nō separat diffinitū ab his que sunt in eodem genere. sepa
rat tamē ab illis que sunt in diuersis generib₉
¶ Arguit᷑. illa definitio nō est bona q̄ ꝯuenit plurib₉ sp̄eb₉ eiusdē gene
ris. ergo sequit᷑ ꝙ genus nō debet poni in diffinitōne Dōm ꝙ genus
nō ponit᷑ ad separandū illa que sunt eiusdē generis. q2 hoc ꝑtinet ad diffe
rentiā. s₃ solu₃ ponit᷑ q2 dt totam essentiam ipsius speciei. que ꝯtrahit᷑ ad
illam sp̄em que diffinitur per differentiam
¶ Arguit᷑. partes diffinitōis debent esse formales. septimo metaphisice
et scd̄o phisicoꝝ. sed genus h₃ rōem materie. ḡ non debet poni in diffini
tione. Patet ꝯn̄a. q2 diffinitio debet notificare suū diffinitū. s₃ materia ē
de se omnino incognita. ergo nō p̄t esse p̄ncipiū ꝯgnoscēdi Dōm ꝙ ge
nus ꝟcat formā q̄ sumit᷑ a materia ꝟm similitudinē ꝓ tāto q2 ꝟcat ꝯfuse
Arguit᷑. nullu₃ confusum est principium diffiniēdi. ergo si genus ꝟcet
ꝯfuse nō p̄t poni in diffinitōe Dōm ꝙ si genus ꝯtrahitur ꝑ differen
tiam tunc eius ꝯfusio tollit᷑. ⁊ sic ponit᷑ in definitōe ipius sp̄ei ⁊c.
¶ Arguit᷑. esse cuiuslibet rei ꝯsistit in indiuisibili ꝟm Porphiriū. s₃ diffini
tio explicat esse ipius diffiniti. ergo non debet habere principiu₃ quod est
diuisibile. quēadmodum est genus qd̄ diuiditur per oppositas differen
tias Dōm ꝙ licet sit indiuisibile integraliter. est tamen diuisibile for
maliter. quod nō impedit.
Arguit᷑. forma ꝟm Gilbertū porritanū est ꝯpōni cōtingens simplici
et inuariabili essentia ꝯsistens. sed sp̄ēs noiat tale₃ formā. ergo nō habet
p̄ncipia que sunt genus et differentia Dōm ꝙ est simplex simplicita
te q̄ opponit᷑ ꝯpōni ex ꝑtib₉ integralib₉ non autem simplex simplicitate q̄
opponit᷑ ꝯpōni ex ꝑtib₉ essentialibus
Arguit᷑. diffinitōnis ꝑtes debent esse notiores diffinito. ꝟm p̄hm scd̄o

posterioꝝ. sed genus minus notū est q̄ spēs. g̊ ꝛc. Minoꝛ patz ꝑ phm̄ ꝑmo phisicoꝝ dicentē ꝙ totū est magis notū suis ꝑtibꝫ. sed diffinitū est q̄ddā totū. genus aūt eius ꝑs. ergo Ddm ꝙ verū est in q̄ꝫtū totū nō tū in q̄ꝫtū diffinitū. cū eius noticia est ex ꝑtibꝫ diffinientibꝫ dependens

¶ Arguit̄. idem non p̄t ꝑ seip̄m diffiniri. sed genus ꝛ spēs dicūt eandē essentiam. vt ptz ex supioꝛibꝫ. g̊ nō potest genus poni in diffinitōe spēi

Ddm ꝙ differūt ꝓm rōem in eodē. ꝛ in diuersis differūt realiter. ergo bn̄ potest poni in diffinitione ipsius speciei.

¶ Arguit̄. diffinitio debet inesse suo definito. ſꝫ genus et spēs ꝓm Porphiriū stꝫ opposita. qꝛ nō pn̄t esse in eodē. g̊ ꝛc. Ddm ꝙ verū est scd̄e intentionalr̄. nō aūt ꝑme intētionalr̄. ꝛ sic vnū ponit̄ in definitōe alterius

Arguitur. genus ꝑme intētionalit̄ captū nō ponit̄ in definitōe spēi. ergo ꝛc. Añs ꝓbat̄ qꝛ spēs sic diffinit̄. est qd̄ p̄dicat̄ de pluribꝫ nūero differentibꝫ. tn̄ ibi nō ponit̄ genus Ddm ꝙ ibi diffinit̄ spēs scd̄e intentionaliter. modo genus ponit̄ in definitōe spēi prime intentionaliter

Arguit̄. nō ponit̄ genus in definitōe spēi prime intentionaliter. g̊ ꝛc. qꝛ hō est spēs. ꝛ sic definit̄. hō est q̄d ꝯpositū ex corpore et aīa factū a deo ꝓpter btitudinē Ddm ꝙ dicta ꝯclusio intelligit̄ de definitiōe formalē et intrinseca. predicta aūt diffinitio est causalis Uel ddm ꝙ genus capit̄ in rōne materie. qꝛ quidā dicūt genus et spēm includere materiam q̄d dictatū ē. ꝛ hec de ista ꝯclusione

Ponit ergo Uilius istam conclusionem.

Differentia generalis cum genere locāda est annexum ipius generis

Cōtra quā ꝑ Spineum.

☞ Arguit̄. nō est annexū generꝭ. ergo ꝯclusio minus vera Añs ꝓbat̄ qꝛ vnius p̄dicati est tm̄ vnū annexū. ſꝫ genus est vnicū p̄dicatū. g̊ ꝛc. Ddm ꝙ est annexū. qꝛ partim ꝯuenit. eo ꝙ nullū illoꝝ ꝯuersim p̄dicat̄. etiā ꝑtim ꝯuenit. qꝛ predicatur de pluribus. Est ergo dicendū ad maiorem. ꝙ vnius predicati debet esse vnū annexū si ip̄m p̄dicatū vno mō sumatur. ſꝫ si ꝓm diuersas rōnes capiat̄ p̄t habere plura annexa. Et tunc dicit̄ ꝙ idem generi est eius annexū ꝓm Aresto. per respectum ad superiora. ſꝫ drn̄tia ꝑ respectum ad inferiora

Arguit̄. qd̄ est nobilius genere nō est annexū eius. sed drn̄tia est genere nobilioꝛ. g̊ ꝛc. Maioꝛ ptz. qꝛ principale sꝑ debet esse maioꝛis nobilitatis. Minoꝛ ptz qꝛ genus hꝫ rōem materie. drn̄a vero rōnem forme seu actus. ſꝫ actus est ꝑncipalioꝛ potentia ꝓm phm̄ scd̄o thopicoꝝ. Ddm licet habeat modū materie tamē non est materia sed forma. ꝛ est ipsius drn̄tie ꝑncipium formale. ergo est principalius.

Arguit̄. ex illo adhuc sequitur ꝙ drā erit ꝑncipalioꝛ. qꝛ q̄ꝫto aliq̄d magis est in actu tanto ip̄m est ꝑfectius. sed drn̄tia est magis in actu q̄ꝫ genus ergo ꝛc. qꝛ drn̄tia ꝯtrahit genus tollens eius ꝯfusionē Ddm ꝙ licet sit magꝭ determinata. tn̄ hꝫ imꝑfectioꝛē modū predicandi q̄ꝫ genus qꝛ per modū accn̄tis p̄dicat̄. ꝛ est minus cōis. ꝛ est lateralis in predicamento. ꝛ semꝑ est minus ꝑncipalis licet in aliquo posset excedere.

¶ Arguitur. annexũ debet terminari eisdẽ ꝯsideratõibꝫ cum principali sed sic non est de genere ꝛ differẽtia. ergo ꝛc. Minor patet ex pho quarto phi sicorum vbi dicit. Si aliqui posuerint drãm esse genus q̃ peccãt. Dõm ꝙ hoc intelligitur de differẽtia specifica. modo nos ponimus drãm generalem esse annexum ipsius generis.

¶ Arguitur. illud qđ est annexũ nõ habet annexũ: sꝫ genus est annexũ. ergo ꝛc. Maior patet. qꝛ alr̃s esset ꝓcessus in infinitũ. Minor ꝓbatur qꝛ genus est annexũ diffinitõis. qꝛ nõ reducitur ad diffinitõem. vt patet p̃mo thopicorum. Dõm ꝙ genus nõ est annexũ diffinitionis. Et qñ arguitur. reducitur ad diffinitũ. ergo ꝛc. Dõm ꝙ hoc nõ est annexum. sed vt ps essentialis reducitur ad suum totum.

Arguitur. partim ꝯueniunt et drñt. ergo habẽt se sicut p̃ncipale et annexum. ꝯueniũt qꝛ ambo p̃dicantur in q̃d. ꝛ drñt. qꝛ genus p̃dicatur incõuertibiliter. diffinitio vero ꝯuertibilr. Dõꝫ ꝙ nõ oĩs ꝯueniẽtia vel drã sufficit ad hoc ꝙ aliq̃d habeat rõem annexi ꝛ p̃ncipalis. vt est in ꝓposito ꝛc.

¶ Arguitur. genus nõ hꝫ annexũ. ergo drã nõ est eius annexũ. Ans ꝓbatur. qꝛ ꝓp̃iũ nõ hꝫ annexũ. ergo nec genus ꝓpter eandẽ cãm. Dõm ꝙ nõ est sile qꝛ si poneretur aliqđ annexum ipsius ꝓp̃ij vel h̃ esꝫ ꝓp̃iũ vel aliqđ aliorum predicatorum sed ita non est de genere ꝛc.

Arguitur. annexũ ꝛ principale predicatũ debẽt habere eũdẽ modũ p̃dicandi. sed genus predicatur in quid. drñtia vero in quale. ergo ꝛc. Maior patꝫ. qꝛ predicatũ ꝛ annexũ debẽt ꝯuenire in aliq̃bꝫ. Dõm ꝙ licet non habẽt eũdẽ modũ a quo sumũtur rõnes predicabiliũ. vt patꝫ ex eorum diffinitionibꝫ. habẽt tamẽ eundẽ modũ a quo sumũtur rationes predicatorũ qui sunt modi essendi in ꝯuersum vel non ꝯuersum. Et sic concludo meã ꝯclusionem esse veram.

Ponit ergo Spineus aliam ꝯclusionem

Differentia necessario ponitur

in diffinitione ipsius speciei Contra quam per Lilium.

¶ Arguitur. diffinitio debet predicari in quid de diffinito. sed drñtia predicatur in quale. ergo nõ debet poni in diffinitione. Maior patꝫ. qꝛ diffinitio dicit quidditatẽ ipsius diffiniti. Sed minor patꝫ ex diffinitõe differentie in qua dr̃ ꝙ predicatur in quale s̃m Porphiriũ. Dõm ꝙ licet drña p̃dicatur in quale. tñ significat quid realiter ꝛc.

¶ Arguitur. ex illo seq̃retur ꝙ drña nõ est pars diffinitionis. Sequela ꝓbatur. qꝛ genus sp̃es ꝛ drã sunt idẽ s̃m rem. et sic s̃m rem vnũ nõ hꝫ potestatem notificandi alterũ. Dõm ꝙ modus essendi hoc facit. qui est diuersus inter p̃tes diffinientes et ipsum diffinitum.

Arguitur ꝯtra hoc. tunc seq̃retur ꝙ genus et differentia non sunt distincte partes. qꝛ habent eũdem modum essendi in. Dõm ꝙ hoc est verũ generaliter loquẽdo. tñ sp̃ealiter insunt s̃m diuersas rationes. qđ est sufficiens ad habẽdam rationem partium differentiũ.

Arguitur. differẽtia nõ ponitur in diffinitõe quocũq̈ modo ꝯsideraretur Probatur. quia tunc esset in diffinitione nugatio sed hoc est inconueniens

Argumentorum

ergo nō pt poni in definitione. Maior patet. q2 genus 2 drīa idē fcant.
sicut iam dictum est Dōm q2 q̄uis fcāt idem fm rem. tamē differūt
fm rationem. 2 hoc sufficit.
¶ Arguit. ex illo seq̄ret q2 hic nō esset nugatio homo animal. s3 hoc ē fal
sum. ergo etiam illud ex quo sequitur. Sequela probat. q2 homo 2 aial
fcāt ad minus diuersa fm rōem Dōm q2 rō vnius includit rationem
alterius. ergo ɔmittitur ibi nugatio. sed sic nō est de drīa.
¶ Arguit genus etiam includit in se drām. ergo q̄ncunq3 genus cū dif
ferentia ponit sp erit nugatio. q2 genus etiam h3 drām ɔstitutiuam.
Dōm q2 hic loquitur de drīa diuisiua
¶ Arguit. genus includit in se rōem drītie diuisiue. ḡ solutio minus ve
ra. Aīs pbat. q2 essentia includit in se suā potestatē. 2 ḡ cōiter dr q2 ge
nus habet duas drās potestatiue Dōm. q2 hoc solū est fm rōem po
tentie 2 originis. nō autem formaliter.
¶ Arguit. genus et drīa sunt formaliter idē3. ḡ vnū includit formaliter
alterū. vel ad min⁹ sunt maiorē habētes ɔueniētiā. q̄3 si vnū nō includeret
alterū. Aīs pbat. q2 quecūq3 sunt eadem in vno tertio sunt eadem inter
se. sed genus 2 drā ydēptificantur in spē. ergo 2c. Dōm q2 regula illa
intelligitur de tertio singulari. modo spēs est vniuersale
¶ Pro quo ponit Lilius istam ɔclusionem

Intellectus speciei ex genere

et drīa ɔstitute est ita simplex. sicut intellectus generis vel differētie. li
cet species habeant essentialem ordinē ad sua principia
Contra hoc sic opponit Spineus
¶ Arguit. intellectus spēi nō est ita simplex sicut intellectus generis
vel drīe. ḡ solutio minus vera. Aīs pbatur p Porphiriū dicētē. sicut
ex ere 2 figura fit statua. sic ex gnē 2 drā fit spēs. 2 loquitur fm intellectū
ergo intellectus spēi est aggregatus Dōm q2 lic3 spēs sit ex illis duo
bus pncipijs ɔstituta. tamē ipa sic ɔstituta intelligitur p vnicū 2 simpli
cem actum intellectus.
¶ Arguit. sicut res se habet ad esse. ita ad intelligere fm phm. s3 spēs h3
esse aggregatum ex genere et drīa. ergo nō intelligitur nisi intellectu ag
gregato Dōm q2 verū est q2 ex illis principijs ɔstituitur. tn̄ ipm iam
ɔstitutum intelligitur p modū vnius totius. licet habeat depēdētiam ad
ipa principia. ex quib3 spēs ɔstituitur
¶ Arguit. nulla forma est ex ɔpositōe aliq̄ ɔsistens. sed in simplici essen
tia fm Gilbertū porritanū. s3 spēs ē vna simplex forma. ḡ 2c. Dōm
q2 q̄uis nō habet ɔpositōem ex ptib3 integralib3. tn̄ bn̄ ex partib3 eēntiali
bus. 2 hec ɔpositio nō repugnat simplicitati forme saltē in creatis.
¶ Arguit. spēs ɔstituit ex ptib3 integralib3. q2 integrū 2 totū nō ɔstituit
nisi ex ptib3 ipm integrātib3. s3 spēs est qddā integrum et totū sine defec
tu. ḡ 2c. Dō3 q2 spēs est bene totū integrū. nō tamē integrale. qd ex
ptib3 quātitatiuis est ɔstitutum.
¶ Arguit. si intellectus generis 2 drītie nō includeret in intellectu spēi.

tunc per se nõ p̄dicat̃ de spē. hoc aũt falsum est. ergo illud ex quo sequit̃. Probat̃. q2 modus p̄mus p̄dicãdi p se ē qñ rõ p̄dicati includitur in rõe subiecti. ergo si rõnes gener2 τ differẽtie nõ includerẽtur in intellectu spẽi nõ predicarent̃ de illis p se ꝭm primũ modũ pseitat2. qđ tñ est falsum

Dõm q genus et dñã per se insunt ipsi spẽi. nõ tñ oportet qđ sit intel/lect9 spẽi ꝓpter hoc aggregatus. q2 pseitas tenet se ex pte rei. non ex pte intellectus. licet intellectus postea ꝯcipiat

¶ Arguit̃. omnis rõ vna intelligẽdi sumit̃ ab aliquo vno modo essendi rei. q2 aliter esset ficta. g̊ si intellectus esset vnus seqret̃ ex vno mõ essendi in re. ʒ in re nõ est repire aliud apparens a quo sumat̃ intellectus spẽi a quo intellectus generis. τ a quo intellectus dr̃ñtie. ʒ hoc est falsum. qa in hoie repitur sentire a quo sumitur rõ generis. τ rõnale a quo sumitur rõ dr̃ñtie Dõm vt supra dictum est.

Arguit̃. ex substãtia τ accñte nõ põt ꝯstitui aliqđ vnũ p se intelligibile vnico intellectu eẽntiali et quidditatiuo. ʒ dr̃ña habet se ad genus sicut accidens ad subiectũ. g̊ τc. Minor ptʒ. q2 sicut accidens sequit̃ subiectũ ita dr̃ã seqtur genus etiam p modũ accñtis. in signũ cuius predicat̃ in q̄le

Dõm q illud qđ vni est substantia nulli põt esse accidens primo phisicoꝝ. Tunc dõm est vlterius q licet dr̃ã sequat̃ ipsum genus. tñ nõ est accidẽs. q2 nõ exit coordinatõem predicamẽtalem

Arguitur. sicut ꝓpriũ sequitur spẽm. ita dr̃ã genus. sed propriũ est accidens spẽi. g̊ τc. Dõm q licet ambo sequãtur. tñ dr̃ñter. q2 ꝓpriũ seq/tur esse ꝯpletũ ipsius spẽi. ergo est eius accidẽs. ʒ dr̃ã sequit̃ genus tanq̃ qđdã incõpletũ et formale formabile. qđ diuidit̃ p dr̃ãs ꝯtrahẽtes ipsuʒ ad esse specificũ formaliter substãtialiter et per se. quod nõ ꝯuenit ꝓprio per ꝯparatõem ad speciem

Pro maiori istoꝝ noticia ponit Spineus istam ꝯclusionem

Differentia predicatur de pluribꝫ dr̃ñtibꝫ specie in eo qđ quale

Cõtra hoc opponit Lilius

☞ Arguit̃. dr̃ã nõ p̄dicat̃. g̊ definitio q̃tum ad primã eius pticulã est falsa. Añs ꝓbat̃. q2 diffinitum p ꝯpatõem ad suã diffinitõem sp subijcit̃ ʒ dr̃ñtia est hic diffinitũ. ergo subijcit̃. τ ergo dt Aresto. primo thopicoꝝ q spẽs est sp subiectũ in ꝯpatõe ad alia p̄dicata Dõm q dr̃ã secunde intentionalr̃ capta ħ subijcit̃. tñ prime intentionaliter capta p̄dicatur.

¶ Arguit̃. definitio debet explicare naturã diffiniti. sed de materia dr̃ñe est q predicetur. ergo male subijcitur Dõm q verũ est ꝭm aptitudinẽ prime intentionaliter. vt dictum est.

¶ Arguit̃. dr̃ñtia prime intentionaliter capta nõ subijcit̃. ergo solutio est falsa. Añs ꝓbat̃. vt dõo rõnale nec subijcitur nec predicat̃. Dõm q verũ est ꝭm actũ. tñ ꝭm aptitudinẽ potest sibi conuenire. Sed cõtra ꝭm aptitudinem nõ predicat̃. Probatur q2 vel hoc esset directe vel indirecte. sed nullũ istoꝝ est dõm. Non indirecte vt patet. nec directe. q2 non ponitur directe in linea predicamẽtali. Dõm q q̃uis non ponitur in recta linea p̄dicamẽtali. tñ magis directe p̄dicatur. eo q est superior per

Argumentoꝝ

ꝯpatōem ad ſpēm cōis quā ꝯſtituit. et magis Et ꝺm illum modū dicit Areſt. in tertia ꝓprietate ſubſtātie. ꝙ oib; ſecūdis ſubſtātijs ⁊ differētijs eaꝝ ꝯuenit vniuoce predicari

¶ Arguit. drīia nō poteſt vniuoce p̄dicari. ⁊ ꝑ ꝯn̄s nō predicat directa p̄dicatōe. q2 ꝺm Areſto. in antepredicamētis. Uniuoce p̄dicari ē predicari ꝺm vnū nomē ⁊ eandē rōem. ſed drā nō habet rōnem vt genus.

Dōm ꝙ licet nō h3 rōem. ipſa tñ ꝑſonaliter eſt pars rōis. que vniuoce predicatur de habente rōem. q̄ ē eſt ſpecies

¶ Arguit. drīia nō pōt predicari de ſpē. ergo ſolutio minus vera An̄s ꝓbat. q2 ps nō p̄t predicari de ſuo toto. ſ3 drā eſt pars ſpēi. vt patet ꝺm Porphiriū ex vltima eius diffinitōe. g̃ ⁊c. Dōm ꝙ nō eſt pars integralis. ſ3 eſſentialis et formalis. ⁊ illa bñ poteſt p̄dicari de ſuo toto

¶ Arguit. drīia non p̄t p̄dicari vt ps eētialis de ſuo toto. g̃ ſolutio minus vera. An̄s ꝓbat. q2 predicatū debet dicere totū eſſe ip̄ ſuis ſubiecti. ſ3 ps dt eſſe ſubiecti ſolū ꝑtialiter Dōm ꝙ eſt ps illa tm̄ que dt totum eſſe ſpēi ꝑ modū forme formātis. ⁊ hoc ſatis eſt ad rōem predicati

Arguit. drīia nō pōt predicari de ſpē quouis mō capiat. g̃ ⁊c. An̄s ꝓbatur. q2 iſta eſt mala predicatio hō eſt rōnalitas. tñ rōnale eſt drīia

Dōm ꝙ in ꝯcreto predicatur drā de ſpē. ſed nō in abſtracto.

¶ Arguit. in ꝯcreto nō predicat drā de ſpē. g̃ ſolutio minus vera. An̄s ꝓbatur in hoc exemplo. aſinus eſt rōnalis. tñ aſinus eſt ſpēs. Dōm ꝙ quelibet differētia debet predicari de ſuis ſpeciebꝫ veraciter. modo rationale non eſt drīia aſini. ſed hominis ⁊c.

¶ Arguit. oīne verū et falſum preſupponūt ꝯgruū ꝺm Areſto. ꝑmo perihermenias. ſed iſta diffinitio nō eſt ꝯgrua. g̃ ⁊c. Minor pt3. q2 relatm̄ et ſuū an̄s diſcōueniūt in genere. q2 q̄ð eſt generis neutri. ⁊ drā que eſt an̄s eſt generꝫ fēi. ꝯtra illā regulā In genere numero precedens iunge relato Dōm ꝙ ly quod nō capitur ibi relatiue ſed infinite

¶ Arguit. infinitū nihil notificat. ſed de rōne diffinitōis eſt notificare ipſum diffinitū. g̃ non poteſt quod capi infinite Dōm ꝙ infinitu3 vt huiuſmodi nihil notificat. tamē limitatū ꝑ ꝑticulas ſequētes bene aliq̄d notificat. Uel dōm ad primū hic ponitur relatiue. ⁊ non refert an̄s expreſſum ſed ſubintellectum. ſc3 vniuerſale

Arguit. relatm̄ eſt ante late rei recordatiuum. ſed hoc nō eſt expreſſu3 ergo ⁊c. Dōm ꝙ ergo iſta oratio nō eſt ſimpliciter ꝯgrua. ſed impedimētaliter. Et additur ꝓpter facilem ſub intellectōem antecedētis ꝑ illam regulam. Extra ſepe tamē queras ad quod referatur

¶ Arguit. drā nō predicatur de pluribꝫ ſpēbꝫ: g̃ illa ꝑticula eſt falſa An̄s pt3. q2 rōnale eſt drā. tamē nō predicatur de pluribꝫ ſpē drīibꝫ Dōm ꝙ rōnale eſt drā ſpēi. et illa nō p̄dicatur niſi de vna ſola ſpecie

Arguit. differētia ſpecifica etiā predicatur de pluribꝫ ſpēbꝫ. ergo ⁊c. Antecedēs ꝓbatur. q2 dt ꝑ ph̄s ſcd̄o poſterioꝝ ꝙ ꝑtes diffinitionis debēt eſſe in plus ꝙ̄ ip̄m diffinitū. ſ3 drā vltima eſt pars diffinitiua ipius ſpēi. ergo eſt in pluribꝫ ꝙ̄ in vna ſpē Dōm ꝙ nō eſt in pluribꝫ. ſed ꝑ tanto eſt in plus quia eſt maioris ꝯceptibilitatꝫ. eo ꝙ differētia prius concipiatur anteꝙ̄ ip̄ſum diffinitum

¶ Arguit᷑. differētia generica nō predicatur de pluribꝫ spēbꝫ. ergo solutio minus vera. qꝛ de illo predicatur qđ ꝯstituit. sed ꝯstituit tm̄ vnā speciem ergo ⁊c᷒. Dōm ꝙ immediate p̄dicatur de vna sola spe.... tm̄ per medium illius p̄dicatur de pluribus speciebus

Arguit᷑. diffinitio debet imediate verificari de suo diffinito. ſʒ dr̄ diffinitio dr̄n̄tie. quod predicatur de pluribus spēbus. ḡ debet de illis imediate predicari. Maior ptʒ qꝛ diffinitio immediate inest diffinito Dōm ꝙ ille defectus nō est ex pte drn̄e. sed ex pte spēꝝ q̄ nō subsunt immediate ipsi drn̄tie. ⁊ sic diffinitio immediate ꝯuenit suo diffinito.

Arguit᷑. idem nō potest predicari in q̇d ⁊ in quale. ſʒ drā predicat᷑ in quid. ergo nō p̄dicat᷑ in quale. Añs ꝓbatur. qꝛ est pars q̇dditatiua ipsius spēi. Etiā cū q̄ritur. q̇d est homo ꝯueniēter rn̄detur est rōnalis. ḡ predicat᷑ in quid Dōm ꝙ licet etiā p̄dicet q̇d. nō tm̄ ꝑ modū q̇dditatis. ſʒ per modū qualis ⁊ per modū informātis.

Arguit᷑. ergo genus etiā predicaret᷑ in quale. qꝛ ip̄m etiā p̄dicatur ꝑ modū informātꝫ Dōm ꝙ hoc verū est ꝙ informet. tm̄ hoc est ꝑ modū quidditatis. quod nō ꝯuenit drn̄tie. que se habet per moduʒ accidentis et qualificantis.

¶ Arguit᷑. sicut genus precedit spēm. ita etiam differentia precedit. ergo non sequitur Dōm sicut dictum est

Arguitur. differentie in aliqua diffinitione posite faciunt ip̄am differre ab oībꝫ alijs. sed illa ꝑticula in quale p̄dicari ꝯuenit oībus accidētibus

Dōm ꝙ accn̄tia p̄dicantur in quale accn̄tale nō ꝯuertibile. vt accidētia cōia. ſʒ drā predicatur in quale essentialiter. licet nō ꝯuertibiliter

¶ Arguit᷑. drn̄tia predicatur in quale ꝯuertibiliter. ḡ solutio minus vera. Añs ꝓbatur. qꝛ oīs hō est rōnalis ⁊ oīe rōnale est hō: Dōm ꝙ hoc est verū de drā vltima. nō aūt de drn̄tia generica

Arguit᷑. drn̄tia generica etiam predicatur ꝯuertibil̄r. vt oē aīal est sensibile. et omne sensibile est aīal Dōm ꝙ verū est de sua specie quā constituit predicatū. sed non de alijs.

Arguitur. sensibile nō predicatur ꝯuertibiliter de aīali. qꝛ color est sensibilis. tm̄ nō est aīal Dōm ꝙ color est sensibile passiuū. sed aīal est sensibile actiuum. de quo intelligitur regula

Pro vlteriori declaratione ponit Ulius hoc correlarium

Differētia vltima est vnū predicabile ab alijs q̇nqꝫ distinctū

Cōtra hoc sic opponit Spineus.

☞ Arguit᷑. ex hoc p̄mo sequeret᷑ ꝙ Porphiri⁹ eēt diminutus Seq̄la ꝓbat᷑. qꝛ stꝫ sex p̄dicabilia. ip se āt solū ponit q̇nqꝫ Dōm ꝙ nō est ꝓpterea diminutus. qꝛ nō omittit aliq̇d ꝑ cuius omissionē noticia p̄dicabiliuʒ sit imꝑfecta eo ꝙ eoꝝ noticia faciliter pōt haberi ex dictis in eius libro.

Arguitur. ars est circa difficilia. ſʒ cognitio drn̄tie vltime est magꝫ difficilis q̄ȝ alioꝝ p̄dicabiliū. ergo ⁊c᷒. Minor ꝓbatur. qꝛ ꝓbleuma est inter logicos an debeat ꝯtineri sub drn̄tia q̄ est vnū p̄dicabile. vel an debeat eē predicabile ab illa distinctum Dōm ꝙ est vnuʒ predicabile ab alijs

Ad maiorem Dei gratiarum actionem

Argumentorum

distinctū Et qñ replicat̄. quare nō determinat de illa. Dōm ꝙ eiꝰ no-titia faciliter trahit̄ ex Porphirio. ꝗ oīa que dicūtur de differentia in cōi etiā dicūtur de differentia vltima inq̄ꝫtum differentia. sed solū hoc addi-to ꝙ predicatur de vna sola specie

☞ Arguit̄. distinctū p̄dicabile dꝫ habere distinctū modū p̄dicandi. sꝫ dif-ferentia vltima nō hꝫ distinctū modū p̄dicandi. g̊ ⁊c̄. Minor pꝫ. ꝗ p̄dicat̄ in eo qd̓ quale Dōm ꝙ p̄dicat̄ essentialr̄ de vna sola spē in q̄le. q̇ est eiꝰ ꝓprius modus p̄dicādi nulli alteri p̄dicabiliū ꝯueniens

¶ Arguit̄. p̄t reduci ad p̄dicabile de dr̄ña. ꝗ etiā sortit̄ hoc nomen dr̄ña. g̊ q̇dam dicūt ꝙ differentia inq̄ꝫtum differētia predicatur de pluribꝫ. sed in q̄ꝫtum vltima de vna sola specie p̄dicat̄. Et ergo q̇dā dicere volūt ꝙ dif-ferentia vltima inq̄ꝫtum est quedā natura ꝯstituit spēm athomā ⁊ indiui-sibilem. sed ꝯtrahere ad spēm athomā ⁊ indiuisibilē diminuit rōnem vlis et sic ꝯuertit̄ cū specie sub qua ꝯprehenditur.

¶ Arguit̄. tūc etiā sequeret̄ ꝙ spēs nō esset p̄dicabile. ꝗ spēs illa est atho-ma ⁊ indiuisibilis facta ꝑ illam dr̄ñam. Dico hoc esse ꝯcedendū

¶ Arguit̄. ꝯtra hoc ꝙ nō p̄t ꝯp̄hendi sub specie. ꝗ dr̄ña ⁊ spēs habēt di-stinctos modos p̄dicandi. Dōm ꝙ dr̄ña vltima inq̄ꝫtum dr̄ña p̄dicat̄ in quale ⁊ ꝯtinet̄ sub p̄dicabili dr̄ña. sed inq̄ꝫtum vltima est q̄dam natura et sic ꝯprehenditur sub specie.

¶ Arguit̄ ꝯtra hoc. logicus nō ꝯsiderat naturas rerū ꝑ se. sed solū in or-dine ad sc̄das intentōes. sed illa natura nō hꝫ relatōem ad intentōem illā que est spēs. sed potius ad illā que est dr̄ña. cū ergo nō ꝯuenit in modo p̄-dicandi stricte loquendo cū dr̄ña generica. ergo facit vnū distinctuꝫ predi-cabile. Quod ꝯcedo Et vlterius dr̄. illa natura semꝑ hꝫ se ꝑ modū for-me formātis ⁊ ꝯstituentis. ergo se hꝫ ꝑ moduꝫ differentie. Patet ꝯña. ꝗ genus se habet vt forma formabilis. spēs vt forma formata. differentia aūt vltima vt formans. ergo semꝑ in quocūqꝫ actu ꝯstituendi ꝯsiderat̄ ipa est dr̄ña etiā in rōne districti. sed predicabilis de omibꝫ alijs p̄dicabilibꝫ Qui aūt ꝯtrariū dicere p̄sumeret esset hereticus verus in logica loquens preter veritatem. solū ad votū ⁊ dictū illorum qui hanc rem intrinsece non sunt serutati. Si aūt quesierūt verius dicturi ꝯsueta derelinquēt ponentes ip-sam esse sextum predicabile ab alijs distinctū vt iam patuit. Sed porphi-rius more prudentis. ꝗ erant diuerse opiniones de illa differentia eius de-terminationem p̄termisit. ne suus liber (quē cū singulari labore collegit) re-ijceretur. et ideo eius determinatōem suspendit. iuxta dictum Senece In dubijs nō definies ⁊c̄

Istis sic dictis ponit Lilius istam ꝯclusionem.

Materia se sola est principium

individuationis Contra quā per Spineū.

¶ Arguit̄. materia sola nō est ꝑncipiū indiuiduatōis. g̊ ꝯclusio falsa Pro-bat̄ añs. ꝗ ꝑncipiū indiuiduatōis debet esse singularissimū ⁊ vltimū omni-um entium. sed materia est ꝯmunis omibꝫ rebꝫ corporalibꝫ. ꝗ illoꝝ est vna materia. ergo ipsa se sola non est ꝑncipium indiuiduationis. Dōm ꝙ

materia ex sua ꝓpria natura est singularis nullam penitus ꝯmunitatē ex
se habens. sed solum analogiam sibi accō modatam a forma. ⁊ illi nō repu-
gnat singularitas ⁊c
☞ Arguit. singulare nunꝗ potest fieri ꝯmune. ergo per nullam formaꝫ
potest materia fieri ꝯmunis Dōm ꝙ materia nō fit ꝯmunis quasi de-
relinqueret suam singularitatē. sed solū ſm pluralitatē formarū hꝫ quādaꝫ
ꝯmunē analogiā. qꝛ nata est vnicuiꝗ substare. ⁊ ꝑ hoc nō tollitur eius sin-
gularitas. ⁊ ergo in eodē instanti in quo forma recipitur in materia etiam
est indiuiduata ⁊c.
☞ Arguit. quecūꝗ sunt adinuicem ꝓportionata sunt eque ꝯmunia. sed
hmōi sunt materia ⁊ forma. ergo nō pt materia plus esse pncipiū indiuidu
ationis ꝗ forma. Minor pꝫ ex Aresto. scdo de aīa ⁊ etiā nono metaphysi
ce. vbi dr ꝙ actus ⁊ potentia debent adinuicē ꝓportiōari Dōm ad ma
iorem ꝙ verū est ꝙ sunt ꝓportionata. ⁊ ergo sunt eiusdem cōitatis quo ad
ꝯmunitatē analogā. sed illi cōitati materie nō repugnat singularitas ma-
terie. sicut asinus qui stetit in hierusalē erat vnus singularis asinus. tñ ſm
vsum erat ipse ꝯmunis. sic similiter est de ipsa materia que in vsu rerū na-
turaliū est ꝯmunissima ⁊ summe necessaria. ita ꝙ Aresto. dicit pmo physi-
coꝝ ꝙ materia est subiectū vnicuiꝗ pmū ex quo aliqd fit Etiā dr pmo de
generatōe ⁊ corruptione. yle id est materia est subiectū generationis. ⁊ mō
quodam omniū aliaꝝ transmutationum
☞ Arguit. illud nō est pncipiū indiuiduatōis a quo sumit rō generica
sed ſm phm octauo metaphysice genus sumit a materia. g materia nō est
pncipiū indiuiduatōis sed cōicabilitatis. qꝛ est pncipiū generis ⁊ eius fun
damentū Dōm ꝙ genus nō sumit a materia ſm potentiā eius subiec
tiuā. qꝛ tūc de se hec est. sed sumit a materia ſm ꝙ in ea est potētia forma-
bilis seu esse inchoationis forme. qđ est in ea rōne materialis puatōis que
est cū materia vnū numero. sicut vult phs pmo physicoꝝ. Et ergo bene
dicit phylosophus octauo metaphysice. ꝙ genus non est materia. licet non
sit sine materia
☞ Arguit. illud non est principium indiuiduationis quod est diuisibi-
le in infinitum. sed materia est in infinitum diuisibilis. ergo videtur ꝙ non
sit pncipium indiuiduationis. Maior patet. quia indiuiduum est indiui-
sum in se ⁊ diuisum a quolibet alio quod solum sibi conuenit ratione pn-
cipij indiuiduantis. Minor probatur. qꝛ ratio diuisibilitatis in continuo
reducitur in materiam. tercio physicoꝝ Dōm ꝙ materia ſm suam po
tentiam subiectiuam considarata est singularisans. ⁊ de se hec. sed ratione
priuationis est radix transmutationis de vna forma in aliam ⁊ diuisibilis
sed non in infinitū. sicut patet ex Arestotele pmo de generatione ⁊ corrup-
tione sic dicente. ꝙ propter perpetuationem generationis ⁊ corruptionis
non oportet ponere vnam magnitudinem infinitam a qua diuidātur sub
iecta illius generationis et corruptionis. quoniaꝫ generatio vnius est cor-
ruptio alterius.
☞ Arguit. dicit phus pmo posterioꝝ ꝓpter qđ vnūquodꝗ tale ⁊ illud
magis. sed materia nec est quid nec quale nec ꝗtum octauo metaphysice
g nō pt aliquo mō esse pncipiū indiuiduatōis ipsius indiuidui. qđ est sub

stantia habens in se qualitatē ⁊ q̄titatē ¶ Dōm ꝙ licet materia nō sit q̄d est tñ p̄ncipiū ipsius qd̄ est hoc aliq̄d indiuiduū suppositū ⁊ singulare. ⁊ hoc ex eo q̄ꝛ est vltima in essendo ⁊ p̄ma in substando. licet sit informis. ex eo ꝙ est separata a natura medij ⁊ ꝯpōnis

☞ Arguit᷑. dicit p̄hus q̄nto metaphysice ꝙ illa sunt eadē numero quoꝝ materia (que est ꝑ diuisionē q̄titatis assignata) est eadem. q̄ꝛ al's oīa corporalia essent eadem numero. sed materia non est diuisa per q̄titatē. ergo ꝓximū indiuiduationis p̄ncipium est q̄titas seu materia cum q̄titate assignata ¶ Dōm ꝙ sola materia est p̄ncipiū intrinsecū indiuiduationis ipsius forme. eo ꝙ forma in sola essentia ipsius materie sine medio accidētis recipitur. sed eius receptio est eius diuisio. tamen ibi est q̄titas dimensionum interminata per quam materia diuiditur. et post illam diuisionem recipit posteriorem formā indiuiduā. ⁊ ergo est bene principium extrinsecū et nō p̄mum. sicut alterans ꝯuenit cum generatione. nihil tamen intrinsece facit ad substantialem formā generandā in ꝓducto. ⁊ illa indiuiduatur ad indiuiduatōez subiecti. ⁊ est solū signū sensibile discretōis indiuidualis s̄m ꝙ oculis sensibiliter subijcitur

☞ Arguit᷑. sunt cause vere illa accñtia ⁊ dimensiones terminate ipius indiuiduationis. g̊ solo falsa. Añs ꝓbat᷑ ꝑ Porphiriū dicentē ꝙ indiuiduum ꝯstat ex tot ꝓprietatibꝫ quarū collectio nunq̄ꝫ p̄t repiri in eodē ¶ Dōm ꝙ illa accñtia sunt bene signa indiuiduatōis p̄us facte. nō tñ cause. ⁊ ideo d̄r Porphirius (ꝯstat) quasi stat in se materialiter ⁊ indiuidualiter ꝯpletum hn̄s in se illa accñtia sensibilia formā figurā locum ⁊c̄.

☞ Arguit᷑. illud est p̄ncipiū indiuiduationis ad qd̄ ꝑtinet separare ⁊ distinguere. sed forma est que separat ⁊ distinguit. ergo forma est principiuꝫ indiuiduatōis. Maior pꝫ. q̄ꝛ illa ꝑtinēt ad rōnē indiuidui. ¶ Dōm ꝙ indiuiduare est fluxū forme terminare. hoc aūt soluꝫ ꝯuenit materie. eo ꝙ est vltimū in substando totius materie. ⁊ ideo d̄r est subiectū p̄mum. Et ad argumentū dōm ꝙ forma bene separat essentialiter. sed non s̄m substantiam et indiuidualiter.

☞ Arguit᷑. illud nō est p̄ncipium indiuiduationis sine quo p̄t indiuiduum reperiri. sed in substantijs separatis reperiūtur multa indiuidua quorū tñ nō est materia. ergo non est p̄ncipiū indiuiduatōis. ¶ Dōm ꝙ ipsa est p̄ncipium indiuiduatōis in substantijs materialibꝫ Et ad argumentū dicendū ꝙ in substātijs separatis nō est materia corporalis. tñ ibi est aliquid qd̄ est ꝓportōabile cum materia. ⁊ hoc est p̄ncipiū indiuiduationis in illis sicut est materia in corporalibꝫ.

☞ Arguit᷑. q̄titas est p̄ncipium indiuiduationis. q̄ꝛ illud est principiuꝫ indiuiduationis qd̄ est principiū diuisionis. sed q̄titas est principiū diuisionis. ergo est p̄ncipiū indiuiduationis. Maior pꝫ. q̄ꝛ indiuiduū est a quolibet alio diuisum. Sed minor patꝫ ex definitiōe ꝯtinui seu q̄titatis quod sic definitur ab Aresto. ꝯtinuū est diuisibile in semꝑ diuisibilia ¶ Dōm ꝙ bene verum est ꝙ per quantitateꝫ diuidatur ipsa mateaia. quia s̄m se est indiuisibilis. tamen portio materie per diuisionem relicta sola est sufficiens ⁊ intrinsecum principium indiuiduationis

¶ Arguit. indiuiduare est agere. sed ipsius materie sine substantiali forma nulla est penitus operatio. ergo nō pt esse ṗncipium indiuiduans Dicendū ꝙ indiuiduare ꝓprie non est agere. sed est recipere qd̄ est pati. ⁊ ad illam receptōem ꝯsequitur incōmunicabilitas ipsius forme inq̄ꝫtum recipitur in singulari fundamento. q2 omne quod recipitur ad modum recipientis recipitur. Ex quib9 pꝫ vna pars positionis.

Expeditis his ponit Spineus hanc ꝯclusionem

Materiā quantitate assignata

est ꝯpletū ⁊ verū indiuiduatōis ṗncipiū Contra quā ꝑ Libū

¶ Arguit. sola materia est indiuiduatōis ṗncipiū. q2 illud solū est indiuiduatōis ṗncipiū qd̄ nullā rōnem cōitatis in sua natura hꝫ. sed sola materia est hmōi. ergo ⁊c̄. Maior est satis manifesta. Sed minor ꝓbat̄. q2 materia nō est extremū qd̄ est actus qui est ꝯmunicabilis. nec ꝯpositū. sed potentia que facit primā substantiā ꝓprie ṗncipaliter ⁊ maxime substare.

Dicendum ꝙ materia se indifferenter habet ad quācunq3 formam. sed limitationem ad hanc formam habet a virtute generantis. que cadit sup materiā per quā ipsam lacerat ⁊ lacerando disponit ad formā. ⁊ sic ipsa quantitas determinando materiam ad formam simul cum ipsa materia est verum indiuiduationis principium.

¶ Arguit. accidens indiuiduatur a suo subiecto. sed illa quantitas est accidens. ergo potius indiuiduat̄ q̄ꝫ indiuiduat Dicendum ꝙ verū est si volumus accn̄s nude ꝯsiderare sub rōne inherentis. sed si ꝯsideramus ipsum in rōne agentis. tūc pt indiuiduare. sicut est in qualibet substantialis forme receptione in ipsa materia. Sicut calor licet inhereat ipsi nutrito. tn̄ effectiue in virtute ṗncipalis agentis ꝯuertit nutrimentū in carneꝫ. sicut q̄ꝫtitas virtute generantis quod intendit particulare si est particulare agens indiuiduat cum materia ipsam formam.

¶ Arguit. forma subalis est ṗor quocūq3 accn̄te. ergo nō possunt ibi esse tales accidentales dispōnes Dicendum ꝙ verū est s̄m ꝙ est indiuiduatiuuꝫ ṗncipium. non aūt s̄m ꝙ est actiuū ṗncipium ⁊ instrumentum ipsius agētis ṗncipalis. vt est in ꝓposito

¶ Arguit. illud solū est ṗncipiū indiuiduatōis qd̄ est ṗmū ṗncipiū substādi. sed hmōi est materia. g̃ ⁊c̄. Maior pꝫ. q2 sicut cōicabilitas est ꝓprietas ṗncipij dantis esse. ita incōicabilitas est ꝓprietas ṗncipij recipientis esse. sed sola materia recipit esse. g̃ ⁊c̄ Dicendum ꝙ sola materia recipit in sua substantia. sed in illo recipiendo est q̄dam actiuitas q̄ est simul a materia ⁊ q̄ꝫtitate s̄m ꝙ stant sub virtute ipsius agentis. ⁊ sic nō soluꝫ sufficit receptio sed p̄ter illā requirit̄ q̄dā actiuitas ꝯpmens ipsius forme cōicabilitatē. qd̄ fit ꝑ p̄dicta duo simul in virtute ṗncipalis agentis

¶ Arguit. illud est ṗncipiū indiuiduationis qd̄ est principiuꝫ materie. sed materia est principiū materie. ergo ⁊c̄. quia illa sunt materialiter distincta quorum sunt diuerse materie Dicendum ꝙ hoc est verum. sed illa materialitas distincta est a quantitate dependente in fieri intrinsece. etiam a quantitate ꝯcomitante solum tanquam a signo

Argumentoꝝ

Arguit̃.secludatur omnis quantitas adhuc erit indiuiduū. Dõm q̇ hoc bene verum est in facto esse ⁊ ꝑm esse intelligibile.tñ ꝑm esse reale ⁊ q̃stū ad fieri ipsius indiuidui non est hoc intelligere.quia dicit Aresto. octauo physicoꝝ.q̇ generatio aut ē motus aut nõ ē sine motu.⁊ sic est ibi q̃titas ad minus in fieri.sine qua ipm̃ possumus intelligere esse.sed nõ indiuiduari hoc mõ.si sola materia esset nõ faceret indiuiduatõem.q꞉ indifferenter se habet ad quãcūqꝫ formã.nec sola ipa q̃titas.q꞉ illa nõ recipit formã.Si illa duo sil' materia recipiens ⁊ quantitas ad recipiendū determinans.⁊ ad hoc tanqꝫ immediatus effectus seq̇tur indiuiduum.

Arguitur.indiuiduare est incõmunicabilē reddere.sed sola materia ē radix incõicabilitatis.ḡ ipsa sola est indiuiduatõnis ṗncipium. Dõm q̇ ē originale in quo.sed quãtitas est originale cū quo.sicut intelligibile hꝫ speciem sub quo.⁊ lumen in quo.silr̃ in ꝓposito.

Arguitur forma nõ est principiū indiuiduatõnis.ḡ materia est ṗncipiuꝫ indiuiduatõnis.Tenet ꝯña per locū a sufficienti diuisione. Dõm q̇ materia illo modo sicut dictū est.est ṗncipiū indiuiduatõnis.⁊ ergo autoritas ipius Aresto.ṗmo celi sic intelligit̃.cum dico celum dico formam cõmunicabilem.sed cum dico hoc celum dico formã in materia signata.

Arguit̃.illa sunt eadem numero quoꝝ materia est eadem.sed ibi tãgit solam materiã.ḡ sola est indiuiduatõis ⁊ ydemptitatis numeralis principium. Dõm q̇ quãtitas includit̃ in rõne materie ꝑm phm̃. Vel dõm q̇ materia est hoc aliq̇d potestate sensibile ens ⁊ apparens.

Arguit̃.illud est ṗncipiū indiuiduatõis q̇ð est ṗmū ṗncipiū subsistendi ꝓpter se.sed hmõi est materia ⁊ sola substantia gratia materie subsistit.

Dõm q̇ in facto esse bene hoc est intelligibile.vt inquit pħs septio metaphy.q̇ substantia est ens sepatū in se completū prebens accidenti esse et subsistere.tñ quo ad fieri ⁊ vt accñs se hꝫ in rõne ṗncipij agentis sil' cõcurrentis ad ipsius forme indiuiduatõnem nõ p̃t esse sine illo.

Arguit̃.accidens hꝫ indiuiduatõem a substantia.ḡ nõ est principium indiuiduatõnis.q꞉ tūc idē esset cã ⁊ effectus.q̇ð implicat ꝯtradictõnem.

Dõm q̇ hoc est ꝑm diuersa genera causaꝝ.q꞉ in genere cause efficiētis est ṗncipiū indiuiduatõnis.sed in genere cause materialis indiuiduat̃.

Arguit̃.cõpositio scđa precedit cõpositõnem primã.ergo impossibile ē ibi esse aliquã q̃titatē ante receptõnē ipius forme substãtialis ⁊ per ꝯñs non p̃t esse ṗncipiū indiuiduatõnis. Dõm q̇ nõ est ibi nisi ꝑ modū dispositõnis ⁊ agentis effectiue.⁊ hoc non facit compositõnem in quo agit.ḡ ibi nulla ꝯpositio ē p̃cedens illã vnionē materie ⁊ sub̃alis forme.

Arguit̃.dicit Aresto.ṗmo physicoꝝ.q̇ forma ⁊ materia sunt cause eoꝝ que sunt in toto cõposito.ergo ista quãtitas non est ibi nisi prius talis forma fuerit indiuiduata. Dõm q̇ illa causalitas nõ cõuenit eis nisi in virtute ꝓducētis ⁊ impṁentis illis ṗncipijs vim illam. Et intelligitur de illis accidentibꝫ que originant̃ a toto composito iam in esse cõpleto ꝓducto.q꞉ al's materia ⁊ forma essent suīj psius ṗncipiū.eo q̇ sunt in toto composito.mõ quãtitas indeterminata p̃cedens est.⁊ est vt dispositio ⁊ instrumētum.ergo ab illo dependet.⁊ p̃cipue q̃tum ad illam determinatã operatõnem que ē formã reddere incõmunicabilem.sine qua operatõe dici debeat

Et ergo dicit in principio de generatōne q̄ materia nunq̄ reperit sine morpheis et passionibus.

Arguit substantia p̄cedit accn̄s natura tpe ⁊ causali dignitate. ḡ potest sine illis esse Dōm q̄ nō precedit tpe. sed soluꝫ natura ⁊ causali dignitate. Et ad autoritatē dōm q̄ inter materiā ⁊ suas passiones non est intersticium diuisibilis more. sed hoc mō solum sicut ꝑpetuū precedit temporale s̄m p̄hm octauo physicoꝝ. ⁊ sic materia semper manet. ⁊ iste passiones ī diuersis ptibꝫ tpis accedunt ⁊ recedūt. nunq̄ tamē in cōmuni materia ē sine illis. ergo possumus bene dicere q̄ quātitas est principiū indiuiduatōis interminata causaliter ⁊ q̄tum ad fieri. sed terminata solum a posteriori. inq̄tum indiuiduum prius substancialiter completum cadit sub sensibili discretione vnius ab alio.

¶ Pro vlteriori ergo declaratōne istius questionis vt intelligat ipsum indiuiduum iam constitutū ponit Lilius istam conclusionem.

Indiuiduum est q̄ predicat de vno solo.

¶ Contra hoc sic opponit Spineus.

Arguit. illud post quod nihil est non potest de aliquo predicari. sed post indiuiduū (rōne materie ex qua constituitur q̄ est vltima in essendo) penitus nihil est. ergo ⁊c. Dōm q̄ ergo nō potest p̄dicari indiuiduū de aliq̄ tanq̄ superius de inferiori. tn̄ nō seqtur q̄n alio mō posset p̄dicari

Arguit ꝯtra hoc. a p̄ma substantia nulla exit p̄dicatio. sed indiuiduum est prima substantia. ergo nō potest aliquo mō p̄dicari Dōm q̄ p̄hus in tercia ꝓprietate substantie intelligitur de p̄dicatōne directa.

Arguit ꝯtra hoc. omne quod p̄dicatur aliquo modo debet esse predicabile. sed tm̄ sex sunt p̄dicabilia si ponatur vltima differentia ꝑ vno p̄dicabili. sed nullū istoꝝ est indiuiduū. ḡ nō est p̄dicabile. ⁊ ꝑ ꝯn̄s nō predicabit aliquo modo Dōm q̄ q̄uis non ē predicabile ꝓprie sumptum. est tamē predicabile cōmuniter sumptum.

Arguitur. est predicabile ꝓprie sumptum. ḡ solutio minus vera. Añs ꝓbatur. q2 s̄m Petrū hys. p̄dicabile ꝓprie sumptū est quod p̄dicat de pluribus. sed indiuiduū predicatur de pluribꝫ ergo ⁊c. Minor patꝫ dicendo sortes est indiuiduū. plato est indiuiduū. ⁊ sic de aliis. ḡ ⁊c Dōm q̄ hoc est verum secūde intentionaliter. non aūt prime intentionaliter.

Arguitur. secunde intentionaliter de pluribꝫ p̄dicari repugnat rōni nominis eius. ḡ solutio minus vera. Añs ꝓbatur. quia dr̄ indiuiduū quasi in se indiuisum. ⁊ a quolibet alio diuisum. sed indiuisibile non potest pluribus cōuenire Dōm q̄ illa rō cōmunis est omnibꝫ primis intentionibꝫ. ⁊ pro illis etiā verificatur q̄ nō p̄dicatur de pluribus.

Arguitur. indiuidua p̄me intentionaliter capta possūt predicari de pluribus. ḡ ⁊c. Añs ꝓbatur. quia hoc nomē paulus p̄dicatur de omnibꝫ illis hominibꝫ qui hoc nomine vocitant. Dōm q̄ hoc nō est vniuoce sed solum equoce.

Arguit. indiuiduū prime intētionaliter captum predicatur vniuoce de pluribꝫ. ergo ⁊c. Añs ꝓbatur dicendo Johānes non est plato. petrus nō

est plato.2 sic de aliis.ergo rc. Dōm q negatiue bene predicatur de plu ribus.non tamen affirmatiue.
Arguit.affirmatiue pdicatur de pluribus.ergo rc. Aūs pbatur dicendo Johānes est plato.sortes est plato.rcijs. Dōm q hoc est verum pdica tione falsa.nō aūt vera pdicatōne.
Arguit.predicatōne vera indiuiduū potest predicari de pluribus.g rc. Aūs pbatur dicendo sortes est aliquis homo.plato est aliquis hō.rcijs. tū aliquis homo est indiuiduū. Dōm q hoc bene verum est de indiui duo vago.non aūt de indiuiduo determinato.de quo loquitur ad presens in conclusione iam posita.
Arguitur.illud quod est determinatum nō est vagum.sed omne indiui duū est determinatū.quia als non esset indiuiduū. Dōm q ex natura sua tota cōsiderata est determinatū.sed intellectus ipsum considerans rōe nature singularisate p hoc signū aliqs potest ipsam ex sua libertate vt cō munis est intelligere.nō tū fm q est in hoc indiuiduo.
Arguitur.indiuiduū determinatū nō intelligitur.g nō predicat neq de vno neq de pluribus. Probatur.q potentie distinguūtur p actus et obiec ta.sed particulare est obiectum sensus.vniuersale vero est obiectum intel lectus fm Boetiū Dōm q vle p mo r directe intelligit.sed pticulare so lū ex ɔsequenti intelligitur.scz p intellectū reflexū ad sensum.
Arguitur.particulare non potest intelligi p intellectū reflexū ad sensuz. ergo illa solutio minus vera. Aūs pbatur.q vel illa species eēt in intellec tu.r sic esset spēs intelligibilis.vel esset in sensu.r sic intellectus p illā spe ciem nō posset trāsire in actū intelligēdi.ex eo q nō hz illaz.que tū est pnci piū intelligendi Dōm q intellectus habet inclinatōnem ad fantasmata que tangit tactu ɔtutis.r sic in sensu existens potest esse principium intelli gendi reflexe.non aūt directe.
Arguit.species etiā pdicat de vno solo.ergo ipa est indiuiduū.sed hoc ē falsum.g rc. Dōm q indiuiduū tam fm actum q etiā fm aptitudinē de vno solo predicatur.sed species semp pdicatur aptitudine de pluribus indiuiduis.sed tm fm actum pdicatur de vno solo.
Arguit.si indiuiduū predicetur de vno solo.vel hoc esset supius vel ali ud indiuiduū vel ipsum met. Non primū.q est inferius.nō scdm qa ille pdicatōnes sunt semp false.nō terciū.q idez nō est in seipso.qrto physico rum. Dōm q nō fm totū.tū bene gra ptis.sicut vinū de anfora.
¶ Ex quo infert Lilius istud correlarium.

Aliquis homo est prima sub stantia

¶ Contra hoc opponit sic Spineus
Arguitur.aliqs homo nō est pma substātia.ergo rc. Aūs pz.q qcqd predicat de pluribus nō ē pma substātia.sz aliqs hō pdicat de pluribus.g rc. Maior patz.q pma subba exq est indiuiduū pdicat de vno solo .Sed mi nor ptz exēplariter.vt iste hō ē aliqs hō.2 iste hō est aliqs homo .ergo rc.
Dōm ad maiorē.q quicqd pdicatur de pluribus vniuoce non est prima substantia.sed aliquis homo equioce pdicatur de pluribus .sicut et sortes.

licet inueniatur maior ratio pluralitatis in indiuiduo vago q̄ determinato.

Arguitur nō predicatur de pluribus vniuoce. ergo illa solutio minus vera. Probatur añs. qꝛ p̄dicari vniuoce ſm phm est p̄dicari vno noīe ⁊ vna rōne sed hic est vnitas noīs etiā rōnis. qꝛ natura hūana equaliter se hꝫ ad omnia supposita. Dōm q̄ ibi est bene vnitas noīs. tamē non est ibi vnitas ipius nature p̄dicate. qꝛ licet natura hūana in specie considerata sit vna. tñ in indiuiduis est numeraliter multiplicata. ⁊ ita numeraliter distincta. sicut vnum indiuiduum ab alio distinguitur. quia ī indiuiduis incepta est. ⁊ ergo non predicatur vniuoce sed equiuoce

Arguitur. nullum superius vniuocum ꝯparatum ad sua inferiora efficitur equocū. sed hic est natura specifica ꝯsiderata in indiuiduis. ergo non equiuocatur ꝑ hoc. Patet. qꝛ superius bene in suis indiuiduis singularizatur. sꝫ non equiuocatur Dōm q̄ aliquis dicitur ſm Catholicon q̄si quis alius. sed alius dicit distinctōem suppositalem. ⁊ ergo hoc totum non significat naturā singularizatā. que apta nata est predicari de pluribꝫ. sed significat singulare includens in se illam naturam. sed hoc singulare significatū nullo modo vniuoce potest predicari de pluribus. ergo aliquis homo est ſm significatum suum prima substantia.

Arguitur. illud est prius altero a quo non ꝯuertitur subsistendi ꝯñā. sed bene seqtur iste homo currit. ergo hō currit. ergo aliq̄s homo est prius ad istum hominē. ⁊ ꝑ ꝯñs nō est p̄ma substantia. quia illud non est p̄ma substantia qđ est ante p̄mā substantiā Dōm q̄ hoc est verum qđ est prius ex parte intellectus ꝯsiderantis per naturā hoc signū aliquis contractam que ex se habet aliquam cōmunitatem.

Arguitur. ergo eiusdē cōmunitatis esset ista. iste homo. quia ibi etiam est illa natura Dōm q̄ hoc verum est. tñ quia hoc ꝓnomē demonstratiuū iste expressius singularizat q̄ hoc signū aliquis. ⁊ ergo intellectus concipit ipsum ꝯfusius. q̄uis in rei veritate non sit maioris cōmunitatis. vt patet ex rōne illius signi aliquis. Et quādo dicitur. aliq̄s homo est ens cōpositū ex re prime intentōnis ⁊ secūde intentōnis. ⁊ sic nec est prima substantia nec secūda. sed est medium accidentale inter illa. quale potest reperiri inter speciem specialissimā ⁊ indiuiduū Dōm ſm rei veritatē. q̄ ibi non est aliqua secūda intentio. nō homo. quia ponitur in predicamento substantie. nō etiam aliquis. quia hoc nomen primū conceptū significans. qui conceptus singularizat illam naturam. Et licet quodlibet eoꝝ seorsum sumptum significet aliquid cōiter loquendo. tñ simul coniuncta significāt vnam primā ⁊ indiuiduā substantiā Et quando dicitur. homo albus est medium inter speciē ⁊ indiuiduū Dōm q̄ nō est medium. Cuius rō est ſm Porphiriū. quia accidens cōmune p̄mo inest indiuiduis. ⁊ ex cōsequenti speciebus. ſm q̄ species sunt in indiuiduis. ⁊ ergo dicendo homo albus non est medium inter speciem ⁊ indiuiduum. sed est p̄dicatio ꝑ accidens in qua accidens conuenit speciei vt est in indiuiduo. illa aūt nō mediat inter spēm et indiuiduū. sꝫ p̄dicatur vel de indiuiduo. ⁊ sic est vnū extremū. vl' de specie et sic ē aliud extremū. ⁊ sic ibi nullū ē medium ſm illā p̄dicatōnem in qua predicatur hoc accidens ꝑ accidens de specie. sed vel p̄dicatur de indiuiduo vel predicatur de specie.

Argumentorum.

Arguit᷑. quicqd predicat᷑ de pluribꝫ numero dr̄ītibꝫ est species. sed aliq̄s homo predicatur de pluribꝫ numero dr̄ītibꝫ. g̃ ⁊c̄. Minor patet. quia sortes est aliquis homo. plato est aliq̄s homo. ⁊ sic de alijs Dōm ꝙ hoc est tm̄ ex p̄te nature speciei. sed impeditur illud ex parte ꝯtrahentis signi quod singularizat. ⁊ ergo ꝼm actum ibi nō predicatur vniuoce sed equiuoce. et ideo non est species.

Arguit᷑. ꝓpositio particularis ⁊ singularis sunt ꝓpōnes distincte. sed ille non distinguūtur nisi ex parte subiecti. qꝛ in vna ponit᷑ termin⁹ singularis. in alia vero termin⁹ cōmunis. sed illa ꝓpō aliquis homo currit est p̄ticularis ꝼm omnes logicos Dōm ꝙ hoc verū est ꝼm cōem acceptōem logicoꝝ. sꝫ tn̄ incꝯtū est ibi termin⁹ notans ꝑsonalē distinctōem de rigore faceret ꝓpōnē singularē. ⁊ logici vtunt᷑ illa ꝓpōne ꝓ p̄ticulari nō singulari. qꝛ nō hn̄t nomē quo ꝯuenientius exprimat᷑ subiectū illius ꝓpōnis ꝑ distinctōem ab alijs nisi ꝑ hoc signū aliq̄s ⁊ sibi sil̄ia. Et ꝼm illum modū Arestoteles ipm̄ dr̄ esse primā subam. cuius dicta sunt acceptanda.

¶ Pro vlteriori noticia p̄dictoꝝ ponit Spineus istā ꝯclusionem.

Species predicatur de pluribus numero dr̄ītibꝫ in eo qđ quid est.

¶ Cōtra hoc sic oppponit Lilius

Arguit᷑. illud qđ subijcitur nō pt̄ p̄dicari. sed spēs subijcit᷑. ergo nō predicatur. Añs ꝓbatur in hoc exemplo homo est aīal. Dōm ꝙ verum ē ꝙ subijcitur ꝑ ꝯꝑatōem ad sua superiora. sed p̄dicatur per cōparationeꝫ ad sua inferiora.

Arguit᷑. subijcitur ꝑ ꝯꝑatōnem ad sua inferiora. ergo solutio min⁹ vera. Añs ꝓbatur in hoc exemplo. hō est sortes Dōm ꝙ hoc est verū in p̄dicatōne indirecta sicut est in ꝓposito.

Arguitur. illud quod ex natura suā est p̄dicatum nunq̄ꝫ subijcitur. sed spēs est naturaliter p̄dicatum ꝼm pħm p̄mo topicoꝝ. g̃ ⁊c̄. Dōm ꝙ h̄ est verum in ordine ꝼm Aresto. ad predicata que sunt vl̄ia ⁊ terminabilia in ꝓpōne terminabili ꝑ artem dialecticā.

Arguit᷑. spēs ad qđcunqꝫ ꝯꝑatur semꝑ subijcitur. g̃ ⁊c̄. Probatur añs qꝛ diffinitū semꝑ subijcitur sue diffinitōni. sed spēs hic diffinit᷑. g̃ est subiectum. Dōm ꝙ hoc est ꝓ secunda intentōne que subijcitur.

Arguit᷑. secūda intentio nō diffinit᷑ nisi in ordine ad primā. ergo si secunda intentio subijcitur. oportet etiā ꝙ p̄ma subijciatur. qꝛ illa duo sil'hic diffiniunt᷑. Dōm ꝙ verū est si ꝯꝑatur ad diffinitōnem. sed si ꝯꝑatur ad sua inferiora tūc p̄dicat᷑ de illis saltē p̄dicatōne directa.

Arguit᷑. spēs nō potest de pluribꝫ p̄dicari. ergo solutio min⁹ vera. Probatur añs. qꝛ simplex ⁊ indiuisibile non potest pluribus cōicari. sed forma specifica est hmōi. ergo ⁊c̄. Minor pꝫ ꝑ Gilbertū porritanū dicentē. Forma est cōpositōni cōtingens simplici ⁊ inuariabili essentia cōsistēs. Etiam ꝼm Porphiriū species est athoma ⁊ indiuisibilis. Dōm ꝙ non habꝫ partes integrales ⁊ ꝓ tanto dr̄ simplex. Et dr̄ athoma ꝓ tanto ꝙ nō diuidit᷑ per differentias formales.

Arguit᷑. eadem sunt principia constitutōnis ⁊ termini resolutōnis. sed

ſpecies non cōponitur ex differentijs materialibꝫ.eo ꝙ eſt ſimplex forma.ḡ
nullo modo pōt per illas diuidi Dōm ꝙ non cōponitur forma ex illis
ita etiā nō reſoluit̄ intrinſece in illas.ſed ſolū extrinſece.inq̄ꝫtum ſcꝫ recipit̄ ī
illo qđ ex materia eſt cōpoſitū ⁊ materialiter diuidit̄.

Arguit̄.ſpecies nō poteſt eſſe in indiuiduis nec de ipis p̄dicari.ḡ nō di-
uidit̄ per illa materialiter.Aῆs ꝓbatur.qꝛ vnū oppoſitoꝝ nō eſt in alio.ſꝫ
ſpēs ⁊ indiuiduū ſunt hm̄ōi.ergo ⁊c̄. Minoꝛ patet.qꝛ vl̄ia elongata a ſen
ſu ⁊ ſingularia opponūtur ad inuicē.vt patet ex p̄mo poſterioꝝ circa ſecun-
dam diffinitōnem demonſtratōnis ſed vnū oppoſitoꝝ nō predicat̄ de alio
ergo ⁊c̄. Dōm ꝙ hoc eſt verū ſ̄m intentōnes formales ſecūdarias.nō
aūt quantū ad id qđ ſunt.quia non poſſumus dicere indiuiduum eſt ſpēs
poſſumus tamē bene dicere.ſortes eſt homo.

Arguit̄.prime intētionaliter nō poteſt ſpēs p̄dicari de indiuiduis.ergo
⁊c̄.Aῆs ꝓbatur.qꝛ formale non pōt p̄dicari de materiali.ſed ſpēs hꝫ ſe vt
forma per ꝯpatōnem ad indiuidua.que ſunt ſolum materialia.ḡ ⁊c̄.Mi-
noꝛ patet.qꝛ iſta eſt mala predicatio materia eſt forma. Dicendū ꝙ for-
ma partis non poteſt p̄dicari de materia partis.q̄uis vna ſit in alia.ta-
men forma ſuperioꝛ poteſt predicari de ſuo inferioꝛi.in quo tanq̄ꝫ in ſuo ma
teriali recipitur.

Arguit̄.quicq̄d p̄dicat̄ de altero debet dicere totū eſſe illius de quo pre-
dicatur.ſed ſpēs nō dicit totū eſſe indiuiduoꝝ.ergo de ipis nō predicatur
Maioꝛ patet ex eo.qꝛ p̄dicatū hꝫ rōnē forme que dat eſſe totū.Sꝫ minoꝛ
ꝓbatur.quia indiuidua includunt eſſe materiale.quod eſt a materia.⁊ ſit̄
eſſe ſubſiſtentie. Dōm ꝙ ſpēs non dicit totum eſſe indiuiduoꝝ quouis
modo.ſed dicit totū eſſe formale ipſoꝝ indiuiduoꝝ.non aūt materiale.⁊ ḡ
dicit Porphirius Spēs dicit totum eſſe indiuiduis in obliquo.qui obli-
quus ſignificat aliquā diuerſitatem.Sed genus dicit totum eſſe ſuarum
ſpecierum in gtō.qui eſt caſus ſubſtantie.ex eo ꝙ dicit totam ſubſtantiam
ipſius ſpeciei.

Arguit̄.quecūq̄ꝫ differūt genere non poſſunt de ſe inuicem predicari q̄-
cunq̄ꝫ mō.ſed indiuiduū ⁊ ſpecies differunt hoc mō.ergo vnū non poteſt
de alio p̄dicari.Minoꝛ patet.qꝛ ſortes plato brunellus ſunt coꝛruptibiles
tamē homo ⁊ aſinus ī ſpecie ſunt īcoꝛruptibiles.Maioꝛ eſt manifeſta.qꝛ
illa que eſſentialiter predicant̄ de ſe inuicem ſunt in vna cooꝛdinatōne.
Dōm ꝙ ſpēs predicat̄ de indiuiduis non inq̄ꝫtum ſunt corruptibilia.ſed
inquantū ſunt inferioꝛa.⁊ ergo ſolet dici.ꝙ preuenitur rō coꝛruptibilitat̄
indiuiduoꝛum.

Arguit̄.genus etiā p̄dicat̄ de pluribꝫ numero differentibꝫ.ergo non eſt
iſta diffinitio ſpeciei. Dōm ꝙ genus p̄dicatur de pluribꝫ ſpecie differen
tibꝫ ⁊ etiā p̄dicat̄ de pluribꝫ numero differentibꝫ.ſed ſpēs ſolum predicatur
de pluribꝫ numero differentibꝫ.ḡ ſibi cōuenit definitio.

Arguit̄.ſpecies nō predicat̄ de pluribꝫ numero differentibꝫ.ergo ſolutio
minus vera.Aῆs ꝓbatur.quia quod eſt in pluribus eſt multiplicabile.ſed
ſpecies eſt athoma.i.indiuiſibilis.ergo ⁊c̄. Dōm ꝙ ſpēs multiplicatur
ſolum per materiam.

Arguit̄.ſpēs ſ̄m eſſentiā ⁊ poteſtatem ſaluatur ſ̄m actū ⁊ potentiam

in vno indiuiduo. sicut sunt fenix ⁊ mundus Dõm ꝙ verum est in illis i quibus supposita sunt incorruptibilia. sed in suppositis corruptibilibꝫ oportet eam multiplicari ꝫm numerum.

Arguit᷑. multiplicatio numeralis ꝓsupponit materiã. sed spẽs nõ includit materiã ex eo ꝙ est simplex forma. ergo ⁊c̃. Dõm ꝙ q̃uis in sua natura nõ includat materiã. tñ recipit᷑ in illis que sũt materialiter multiplicata

Arguit᷑. in suppositis corruptibilibꝫ predicatur de vno solo. quia est tm̃ vnus fenix. Dõm ꝙ verum est ꝫm actum. tñ ꝫm aptitudinem ⁊ successiue sunt plures fenices. ⁊ sic ꝑdicatur de pluribꝫ.

Arguit᷑. frustra est potentia que nunq̃ ducitur ad actũ. sed nunq̃ erunt plures fenices. ergo ⁊c̃. Dõm ꝙ bene frustra est potẽtia. qꝛ illa est imperfecta que ꝑficitur per actum. sed nõ aptitudo q̃ de se ꝑfecta est.

Arguit᷑. natura specifica neq̃ ꝫm actũ neq̃ ꝫm aptitudinẽ p̃t predicari de pluribꝫ indiuiduis. g̃ ⁊c̃. Añs ꝓbatur. qꝛ hũanitas ꝫcat naturam humanam. tamẽ nõ ꝑdicatur de indiuiduis. qꝛ ista est mala predicatio sortes est humanitas. plato est humanitas Dõm ꝙ verum est in abstracto. sed in concreto bene predicatur.

Arguitur. in cõcreto non ꝑdicatur de pluribꝫ. ergo solutio minus vera. Añs ꝓbatur dicendo homo. ibi hõ de nullo ꝑdicat᷑. Dõm ꝙ veruꝫ est ꝫm actũ. tamẽ ꝫm aptitudinem bene potest.

Arguit᷑. ꝫm aptitudinẽ non predicat᷑ de pluribꝫ. ergo solutio minus vera. Añs ꝓbatur. qꝛ ꝑdicare est actus intellectus. sꝫ intellectus nõ põt plura intelligere. g̃ ⁊c̃. Dõm ꝙ verũ est sil᷑. sed tñ bene successiue. ⁊ ita species ꝫm suam naturã est multiplicabilis pluribꝫ. tñ vnꝰ intellectus non ꝑdicat eam nisi de vno indiuiduo.

Arguit᷑. species de illo nõ predicat᷑ quod non potest intelligi. sed indiuiduum non intelligitur. ergo nõ predicat᷑ de illis. Minor patet. quia indiuiduum sentitur ꝫm Boetiũ. vniuersale vero intelligitur. Dõm ꝙ ꝑmo et per se intelligitur. ⁊ ex cõsequenti singulare. ⁊ ita etiã predicatur de illis quod fit per actum intellectus.

Arguit᷑. nõ potest species predicari de indiuiduis. ergo solutõ minꝰ vera. Probatur añs. quia ista est mala predicatõ. sortes est species. Dõm ꝙ veꝝ est capiendo spẽm secũde intẽtõnaliter. tamẽ capiendo eam ꝑme intentõnaliter bene de illis ꝑdicatur.

Arguit᷑. species ꝑme intentionaliter capta nõ potest predicari de indiuiduis. ergo solutio minus vera. Añs ꝓbatur. quia ista est mala predicatõ sortes est asinus. plato est asinus. tñ ibi subijciunt᷑ indiuidua. ⁊ predicatur species. Dõm ꝙ quelibet spẽs predicat᷑ de suis indiuiduis. iam asinus non est species illoꝝ indiuiduoꝝ.

Arguit᷑. species nõ predicat᷑ de suis indiuiduis. ergo illa solutio minꝰ vera. Añs ꝓbatur. quia albedo est species. tamen non predicat᷑ de indiuiduis. Secũda pars assumpti patet. qꝛ albedo significatur abstractiue. ⁊ ergo ista est mala predicatio. sortes est albedo. Dõm ꝙ verum est ꝙ albedo est abstractum. et ergo nõ potest predicari de suo subiecto. tamen non impeditur quin predicetur de suis inferioribꝫ. que sunt hec albedo est albedo. ⁊ illa albedo est albedo.

Arguit. species p̄dicat de plurib9 specie differentib9. ergo. &c. Probatur añs. vt dicendo homo est species. asinus est species Dōm q hoc est pro secunda intentōne et non p prima.

Arguit. pro p̄ma intentōne predicat de plurib9 specie differentib9. g solutio min9 vera. Probat añs. qr homo p̄dicat de viro et muliere Dōm q illa drñt specie accñtali. sed ɔueniūt in specie essentiali.

Arguit. differunt specie essentiali. g solutio min9 vera. qr drñt sicut naturalis potentia et impotentia. sed illa duo sunt entia specifice distincta sub suo genere. Dōm q sexus masculinus et femininus sunt specifice distincti. tñ subiecta illoꝝ accidentiū sunt eadem s̄m spēm.

¶ Quib9 expeditis ponit Lilius istam ɔclusionem.

Deus non est in aliquo predicamento

¶ Contra hoc sic opponit Spineus

Arguit. deus est in aliquo predicamento. g ɔclusio minus vera. Probat añs p autoritatē magistri in p̄mo sententiaꝝ distinctōne. viij. vbi dr q deus ē manens causa subsistens veritas et sui generis naturalis ꝓprietas seu entitas. ergo deus est alicuius generis. Dōm q nō ē in genere p̄dicamentali. sed dr esse aliqd vnū quod a generib9 alioꝝ entiū est distinctū quod est causa perpetua et immutabilis.

Arguit. omne qd est vel est substantia vel accidens s̄m p̄hm in antep̄dicamentis. sed deus nō est accidens. ergo est substantia. et per ɔ̄ns est i p̄dicamento substantie. Dōm q illa est diuisio entis creati. sub quo deus nō ɔprehendit. ergo nō ponit substantia que a substando dicta substat accidentib9. s̄m quā rōnem ponitur in p̄dicamento substantie.

Arguit. deus est substantia a substando dicta. g illa solutio est minus vera. Probat añs. qr deus hab3 multa attributa. sicut sunt scīa sapientia deitas. que per modum qualitatū significant. Dōm q essentialr sunt deus. sed tñ s̄m rōnem et nostrū exilem modū intelligendi distinguunt ab eo. sed substantie predicamentales (quaꝝ esse est ab essentia distinctum) substant ipsis accidentib9.

Arguit. quicqd est in effectib9 est in causa. s3 accñtia insunt inferiorib9 que sunt effectus causati a deo. g sunt etiā in deo. Dōm q nō sunt perfectiones simplr. et ergo non sunt in deo. licet nominant aliquas pfectōnes in ipsis effectib9. qr p illa p̄nt exercere suas opatōnes.

Arguit. cuicūqz ɔuenit ꝓprietas illi etiā ɔuenit subiectū scdo de generatione. sed ꝓprietates substantie ɔueniūt ipsi deo. g deus est in p̄dicamēto substātie. Minor patet. qr ɔmune est omni substantie in subiecto nō esse qd maxime ɔuenit deo eo q est causa subsistens in se imutabiliter Dicendū q licet deus sit ens p se subsistens tñ illa pseitas est longe equiuoca ab illa q̄ ɔuenit ipi substātie p̄dicamentali. g equoce ei ɔuenit ꝓprietas et ꝓpter hoc nō oportet q ponatur in genere.

Arguit. vnūquodqz mensurat minimo sui generis. s3 deus est illud ad quod mēsurant omnes substātie. sicut vult cōmentator decimo metaph. exquo est p̄mus motor. et p ɔ̄ns est in genere substantie. Dōm q deus

nō est pncipiū pmū ꝛ minimū sicut ɔtentū in genere substantie. sed solū pncipiū effectiuū ɔtinens in se omniū rerū pfectōes. ꝛ ergo deus nō soluȝ est mensura ipsius substantie sed omniū rerum

☞ Arguit. oīs natura specifica que pdicat de pluribꝫ differentibꝫ numero in eo ꝙ qd est de suis inferioribꝫ (que nō est accñs) est in pdicamēto subē sed deus est hmōi. ergo ꝛc. Minor pȝ. qꝛ pdicat de patre filio ꝛ spūsancto in eo ꝙ quid est. que numeraliter sunt distincte Dōm ꝙ pdicat de illis vt vna numero essentia. sed vera natura specifica illa predicatur de pluribꝫ indiuiduis. vt sit illis materiata ad numerū ipsoꝝ indiuiduoꝝ. ergo nō est vera natura specifica.

☞ Arguit. deus pdicat de psonis vt totū vl'e. sed nō vt genus. ergo vt spēs. Añs pbat. qꝛ pdicat de psonis subaliter ꝛ nō ɔuertibiliter. vt pater est deus. filius est deus. spūsanctꝰ est deus Dōm ꝙ licȝ habet quēdaȝ modū. nō tñ veraciter pdicatur vt vniuersale

☞ Arguit. illud est veraciter spēs cui ꝑm ɔpletam rōnem definitio eius ɔuenit. sed spēi definitio ɔuenit deo. ꝰ ꝑcat naturā specificā. Maior pȝ. qꝛ cuicūꝗ ɔuenit definitio etiā ꝛ definitū. Minor pȝ. qꝛ deus pdicat de pluribꝫ numero differentibꝫ in quid est. quia de personis numeraliter distinctis Dōm ꝙ ista essentia dei est in tribꝫ. vna tamen numero. quod nulli nature specifice potest ɔuenire

☞ Arguit. Porphirius nō ponit aliquā particulā ꝑ quā hoc secludit. ꝰ ꝛc. Dōm ꝙ ipse illā supnaturalē substantiā nō cognouit. etiā qꝛ nō hȝ ɔpositionem ex genere ꝛ dr̃ñā. ideo nō ɔuenit sibi. nec esse a sua essentia distinctū. Etiā numerus indiuiduoꝝ sub specie ɔtentoꝝ est fundatꝰ in substantiali distinctōe. sed tres psone sunt vnū numero essentialiter solū distincte per oppositas relationes.

☞ Arguit. dicit Hilarius ꝙ filius dei sui generis potestatem in habitu humilitatis excercuit. sed genus noīat per ipsuȝ diuina natura. ergo est natura generica que nō pt sine specifica saluari Dōm ꝙ locutio solū est per quādā similitudinē. sicut dicimus esse genus aliquod hominū qui se habēt ad vnū pncipiū. ita diuine psone habent se ad patrē qui est pncipium totiꝰ diuinitatis a quo est filius per generatōem. ꝛ ab vtroꝗ immediate spūs sanctus per processionem

¶ Arguit. vl'e ꝛ pticulare differūt sicut ɔmune ꝛ ꝓpriū. sed essentia (q̄ ꝑcatur ꝑ illū terminū deus) est ɔmunis psone singulari. ꝰ ꝛc. Maior pȝ. qꝛ deus ꝑm grāmaticos est appellatiue qualitatis Dōm ꝙ vl'e hȝ esse ɔmune ꝑ ɔmunitatē rei vel rōnis. sed non est sic de diuina essentia. que solū est ɔmunis in numero vna manens

¶ Arguit. est cōis ɔmunitate rei. ꝰ ꝛc. Añs pbat. qꝛ est realiter in patre et filio ꝛ spūsancto Dōm ꝙ hoc est verū. nō tñ vt natura aliqua predicamentalis. sed vna numero

¶ Arguit. illud implicat ɔtradictōem. ꝰ solutio falsa. qꝛ sequeret ꝙ vnū numero nō esset vnū in numero. qꝛ essentia est vna in numero. ꝛ psone sunt tres Dōm ꝙ essentia nō est vna ꝓprietas. ꝛ sic est relatio ad diuersa. ergo nō est ɔtradictio. vt pȝ ꝑ ɔditōes ad verā ɔtradictiōem requisitas. sicut pȝ pmo elenchoꝝ in fallacia ignorantie elenchi ꝛc.

☞ Arguit. possunt esse plures dii. ergo deus est vnus vl'r. q2 vnū ꝯsum in multa. Añs pbat p Platonē dicentē. o dij deoꝝ quoꝝ opifex paterqꝫ ego sum. vestra qdē natura corruptibiles estis. mea aūt volūtate sic pmanebitis. Dōm ꝙ solū sunt dij participatiue. q2 loquit de alijs q ex sua ppria natura in nihilum tendūt nisi manu omnipotentis dei cōseruarentur tanquam a principio extrinseco. ꝛ sic dr Trenorum. iij. misericordia dei ꝙ non simus consumpti.

¶ Arguit. actus ꝛ potentia ambiūt oīa pdicamēta. sꝫ in deo repitur actus ꝛ potentia. q2 p intellectū (qui est potentia) repitur actus intelligēdi et p potentiā volūtariā actus volendi. g̃ ꝛc. Dōm ꝙ in eo est potentia actiua ad opatōem. sed nō potentia ad esse subalis ꝯpōnis. ꝛ fm illū modum ambiūt oīa pdicamenta. ꝛ sic nō sunt in deo.

¶ Arguit. ꝯpositio secūda ꝓsupponit pmam. si g̃ sunt in deo actus ꝛ potentia ad operandū etiā erūt in deo ad essentiā. Dōm ꝙ hoc est verū in illis in quib' est actuū ꝛ potentiaꝝ ad illos actus realis distinctio. sic autē nō est in deo. g̃ ꝛc. Sed plura breuitatis gratia derelinquo. quilibet iuxta suū modū pt aliqua excogitare. sed ista solum posui pro iuuenib' quibus hec incognita est natura.

¶ Ponit ergo Spineus istā ꝯclusionem.

Locus et superficies nō sunt

distincte q̄titates specifice. Contra quā p Lilium

¶ Arguit. sunt distincte q̄titates. ergo illa ꝯclusio est minus vera. Probat añs. q2 Arestoteles in pdicamento q̄titatis ponit qnqꝫ spēs illas numerando. ergo sunt distincte spēs. Patꝫ ꝯña. q2 q̄ta est autoritas Augustini in theologia. tanta est Arestotelis in physica. sed semp in theologia credit augustino. ergo ꝛ arestoteli. Dōm ꝙ semp augustino creditur in theologia demptis illis que retractauit. ita licet aresto. hic enumerat qnqꝫ hoc fecit ꝓpter opinionē quoꝝdāꝫ que tūc erat. tñ in qnto metaphysice et alijs locis nō enumerat quintum

¶ Arguit. dr Arestoteles primo ethicoꝝ. duob' existentib' amicis necessarium est veritatem prehonorare. ergo videtur ꝙ arestoteles propter nullam famositatem dereliquisset quin posuisset ipsam veritatem. sed posuit in predicamentis istas quinqꝫ species. ergo non precoluit veritatem. Dicendum ꝙ arestoteles iuuenis adhuc erat. ꝛ q̄uis veritatem nouit. tñ ad vitandum tempore iuuentutis arrogantiam dimisit determinare. q2 tpe illo quo docere incepit ꝛ doctrina sua promulgari ꝛ ab omnib' audiri. sibi tamen non ascribebatur.

¶ Arguit. q̄titas cōsiderat in logica fm rōnem mensurandi subam. sed locus ꝛ superficies habent diuersas rōnes mensurandi. ergo sunt distincte species. quia superficies mensurat intrinsece. locus vero extrinsece. Dicendum ꝙ intrinsecum ꝛ extrinsecum p ꝯparatiōem ad idem semp distinguūtur. sed non per ꝯparationem ad diuersa. q2 qd est vni intrinsecū potest alteri esse extrinsecum. sicut longitudo vlne intrinsece seipsum mensurat. sꝫ extrinsece pannū. qd nō diuersificat fm spēm.

¶ Arguit. locus mensurat fm tres dimensiones. supficies vero fm duas tm. ergo videtur q sunt essentialiter distincte Dõm q corpus intrinsece mensurat fm duas. extrinsece vero fm tres fm virtutem effectiuam qd puenit sibi gratia forme. scz virtutis que penetrat in ipsum locatum. qd habet in se tres dimensiones

¶ Arguit. potius locus esset corpus q̃ superficies. qz habet tres dimensiones gratia quorum magis puenit cũ corpore q̃ cũ alijs Dõm q solutio ex dictis patet. quia corpus mensurat fm illas tres intrinsece. qd non puenit ipsi loco inquantum locus est. quia locus est extrinsecus suo locato. z ab ipso separabilis

Istis expeditis ponit Lilius aliam pclusionem

Superficies et locus sunt due

spẽs q̃titatis abinuicem distincte Contra quã p Spineũ.

¶ Arguit. illa nõ distinguũtur formaliter quorũ vnũ est terminus alterius. sed supficies est terminus ad quẽ ptes loci copulant. g locus z supficies nõ distinguũtur. Maior pz. qz motus accipit spẽm a termino ad quẽ. Minor est nota p se. Dõm q pbatio maioris intelligit de rõne formali. sz superficies est solũ terminus materialis partiũ loci.

¶ Arguit. videt q sit formalis terminus. qz illa sunt formaliter idẽ quorũ vnũ de altero vere pdicat. sed supficies vere pdicat de loco. ergo sunt idem Minor pz ex definitõe loci data a phõ quarto physicorũ Dõm q hoc est solũ materialiter. sed nõ formaliter.

¶ Arguit ptra hoc. oĩs pars definitõis hñs rõnem pdicati formaliter p dicat de eo cuius est. sed hmõi est supficies p pparatõez ad locũ. g zc. Minor pz sic dicendo. locus est supficies. Dõm q q̃uis supficies ponit ibi a parte predicati. z pro tanto posset habere rationem forme. tñ hoc est materiale solum in loco z non formale. ergo nõ sunt idẽ sed specie distincte. distinguũtur eñ abinuicem penes suos actus mensurandi. qui sunt intrinsece z extrinsece mensurari

¶ Arguit. nihil pt esse alicuius opationis pncipiũ nisi ipm sit in specie cõpletũ. sed mensurare est qdã opatio. g illa psupponit istas spẽs pus pstitutas anteq̃ ille opationes fiant. Maior est manifesta. qz operari psupponit esse. Et pfirmatur. qz operationes sunt suppositorum. ergo nõ faciũt aliquid ad destructõem ipsarũ spẽrum Dõm q noĩant aliquas aptitudines que pueniũt semp z essentialiter ipsis vlibz. z nõ que pueniũt singularibz. vt etiam pretendit pfirmatio

¶ Arguit. fm q nominãt aptitudines nõ possunt inducere destructõem specificã. ergo illa solutio minus vera. Añs pbatur. quia omnis differẽtia pstituens spẽm debet esse intrinseca illi spẽi quam pstituit. ergo extrinsece mensurare quocũq̃ modo capiatur non potest esse pncipium pstitutionis alicuius spẽi. Dõm q hoc est verum in speciebz formaliter distinctis. z etiam materialiter distinctis fm rem. non autem in illis que materialiter idemptificantur

¶ Arguit. dicit Gilbertus porritanus. forma est cōpōni cōtingens simplici et inuariabili essentia cōsistens. ergo nō hz aliquas partes cōpōnis sue et p cō sequens solutio dicti argumenti est nulla Dōm q nō habet partes in/ tegrales. tamen bene essentiales.

¶ Arguit cōtra hoc. locus hz ptes materiales. ergo zc. Minor pz. qz om/ nis quantitas habet partes qntitatiuas et integrales. sed locus est qntitas sicut et superficies. ergo nō habent rōnez sperum. et p cōsequēs non possunt dici specie distincte Dōm q nō hñt partes. sed sunt quo mediante ali/ quid scz substantia habet illas partes. Uide latius in physica vbi ista ma teria magis tractatur.

Pro quo Spineus ponit aliam cōclusionem.

Actualis separatio relationis

a suo fundamento implicat cōtradictōem Contra quā p Liliū.

¶ Arguit. actualis separatio relationis a suo fundamento nō implicat cō tradictōem. ergo cōclusio est falsa. Añs pbat. qz quecūqz sunt essentialiter distincta sunt ab inuicem separabilia. sed relatio et suū fundamentum sunt essentialiter distincta. ergo zc. Maior pz. qz illa que sunt essentialiter idez nō possunt separari. ergo illa que distinguūtur essentialiter possunt abinui cem separari Dōm q illa maior est vera in absolutis. que sunt essenti/ aliter distincta. sed si sunt duo quorum vnum est absolutum et alterū est ad ipsum dependens tanquam ad fundamentum non est ab eo separabi/ le. quia relatio dependet ex termino et fundamento tanquā ex necessarijs ad eius esse requisitis zc.

¶ Arguit. illud (quod ita dependet ad aliud q eius dependentia posset ab alio terminari) pt esse sine illo. sed relatio fm illum modū dependet a fundamento ita q posset ab alio terminari. ergo separabilis est fm actum a suo fundamento. Maior pz. Sed minor pbatur. qz deus potest termi/ nare omnē dependentiā et supplere vices cuiuslibet terminantis Dōm q licet supplere pt deus vicē causalitatis cause extrinsece. q terminatur ad aliqd absolutū. nō tñ pt supplere vicem causalitatis cause improprie dicte fm quā relatio causat a fundamento et termino

¶ Arguit. si relatio esset dependēs inseparabiliter ad suū fundamentum vel hoc est in genere causaꝝ extrinsecaꝝ. et sic pt in suo fundamento separa ri. qz deus illarū causaꝝ vicem pt supplere. Si est materia vel est materia in qua. qz illa cōuenit cū accidente absolute quod pt ab ea separari. ergo eti/ am subiectū. vel materia ex qua. qz illam nō habet accidens. Non autē in genere cause formalis. qz forma formaliter et realiter est in illo cuius est. sz fundamentū non inest relationi sed potius ecōuerso. ergo zc. Dōm q est improprie dicta causa et incōpleta cuius vicem deus supplere nō pt. sicut nec vicem ipsius materie seu forme.

¶ Arguit. forma et materia pñt fm actū realiter abinuicē separari. ergo etiā fundamentū et relatio. qz illa videnf se hoc mō adinuicē habere. Dōm illa sunt entia absoluta. modo relatio (vt dictum est) est ens dependens et respectiuum. ergo non est hoc possibile

Argumentoꝝ

¶ Arguitur. Arestoteles dr̃ scđo phisicoꝝ ꝙ materia est de numero eoꝝ q̄ dicunt̃ ad aliq̄d. ḡ est ens respectiuū. ⁊ tñ ipa separari potest realiter a forma saltem hac vel illa. ergo etiā relatio a suo fundamento. Dõm ꝙ illa ₰m actū est relatio transcendentie. ista aūt est relatio proprie dicta etiam de genere relationis

¶ Arguit̃. impossibile est vnitū esse sine vnione. sed relatio se hȝ vt aliq̄d vnū resultans ex fundamēto ⁊ termino. ḡ impossibile est relatōeȝ ₰m actū separari a suo fundamento Dõm ꝙ veꝝ est nō pñt esse sine termino actualiter seu aptitudinaliter. potest tñ intelligi sine fundamēto. eo ꝙ nō est essentialiter ad fundamentū dependens. vt quidam dicere volunt quod latius alibi dicetur ⁊c̃.

¶ Arguit̃. quicq̄d p̄t cā p̄ma cū scđa. potest etiā p̄ma cā p se sine secunda. sed causa prima cū fundamento ⁊ termino potest cōseruare relatione₰m actū. ergo etiam potest esse sine ipis Dicendum sicut dictuȝ est ꝙ maior intelligitur de illis que sue sunt cause producentes ꝓpria causalitate effectus absolutos.

¶ Arguitur. relatio potest esse sine suo termino Probat̃. qꝛ ponatur ꝙ illud accn̄s paternitas sit in patre habente vnicū filiū tm̄. si ille filiꝰ moritur videtur ꝙ maneat adhuc paternitas. ergo ⁊c̃. Añs ꝓbat̃. qꝛ nulla mutatio est in eo facta. qꝛ corruptū esse presupponit corrumpi. Dõm ꝙ corruptum esse presupponit corrumpi in absolutis. non aūt in respectiuis. quia in illis ad mutationem solius vnius alteri innascitur respectus. Ita etiam per corruptionem vnius etiam corrumpuntur ambo relationis extrema ⁊c̃.

Istis sic dictis ponit Lilius aliam ꝯclusionem

Questio si est potest demōstrari etiam cathegorice

Contra quā p Spineū

¶ Arguit̃. demōstratio ē vl̃ium ₰m Aresto. p̄mo posterioꝝ. ſȝ q̄stio si est q̄rit esse existētie qđ est ꝑticulariū ⁊ suppositoꝝ. ḡ nō est ciꝰ demōstratio. ⁊ p ꝯsequēs nō p̄t demōstrari cathegorice Dõm ꝙ singularia nō sunt scibilia p intellectū ₰m se ꝯsideratū quo intelligunt̃ vl̃ia ⁊ abstracta. sciunt̃ tñ p intellectū reflexū ad sensum.

¶ Arguit̃. esse existentie in singularibꝫ est ꝯtingēs. eo ꝙ singularia sunt corruptibilia. ergo nō sunt scibilia nec demōstrabilia. ex eo ꝙ demōstratio facit scire. Et hoc ꝯfirmat̃ sic. qꝛ ₰m Boetiū sensus est singulariū in quo nō potest esse aliqua scientia Dõm ꝙ esse existentie actuale in singularibꝫ determinatis ⁊ signatis est ꝯtingens. que ꝯtingentia tollit stabilitatem ⁊ scientiam. tamen esse existentie in singularibꝫ vage designatis nō est cōtingens. sed scibile appropinquans scibilibꝫ veris p hoc ꝙ ratio in illis inuenit vnam immobilem habitudinem inter extrema. ⁊ sic fundat ibi demonstrationis rationem Ad Boetij ergo autoritatem dicitur ꝙ sensus per se est singularium. et sic de illis vt huiusmodi nunq̄ꝫ potest esse scientia. sed intellectus est singularium reflexe. ⁊ sic de illis potest esse scientia ₰m modum supradictum

¶ Arguit᷑.illud qđ est demõstrabile est scibile.ꝫ singulare nõ est sci
bile.ğ nõ est demõstrabile. Maior est satis nota. Sꝫ minor ptꝫ ꝑ phm
septimo metaphisice ꝯtra platonē dicentē. ydea ꝑ se singularit᷑ subsistēs
nõ est scibilis neqꝫ pt intellectu demõstrari seu ostendi. Dđm ꝙ verꝝ
est pmo ⁊ ꝑ se. tñ bñ ex ꝯsequēti seu intellectu reflexo.⁊ sic ſm rõem reꝝ
tam in eo ipm potest esse scibile
Arguit᷑.si esse existentie esset demõstrabile.vel eēt esse existētie actua
le vel potentiale.ꝫ nullũ istoꝝ est dđm.ergo ⁊c. Maior pꝫ ex sufficienti
diuisione ipius existentie. Sꝫ minor pꝫ nõ de esse existentie actuali.quia
hoc est in indiuiduis signatis.que ſm phos nõ cadunt sub arte neqꝫ sci
entia.⁊ ꝓpterea in specialissimis ſm porphiriũ iubet plato requiescere Nec
ſm esse potētiale.q2 nõ entis non est demonstratio.sed esse potentiale est
nõ ens.ergo ⁊c. Confirmatur quia est contingens.ex eo ꝙ potētialitas
eius posset impediri ne vadat in actum Dđm ꝙ intelligitur de vtro-
qꝫ esse tam actuali qꝫ potentiali. Tunc ad argumentum dicitur quo ad
pmum ꝙ indiuidua non cadunt sub arte ratõne corruptibilitatis ⁊ ſm
id qđ ex se habent.sed ſm ꝙ includunt aliquã cõmunem ratõnem qꝫuis
contractã ⁊ inqꝫtum sunt inferiora que a corruptibilitatis ratõe prescin-
dunt tunc cadunt sub arte. Sed ad aliam partem dicendũ ꝙ in illo pnci-
pali esse intellectus cõcipit cõpletam quandam ratõem potentialitatis
sub immobili ratõne.⁊ ſm illam potest sciri ⁊ demonstrari modo sibi ꝓ
portionato. Et ad Arestotelem dicitur ꝙ non entis simpliciter non po-
test esse demonstratio sed tamen non entis in actu possibilis tamen esse
in potentia de illo potest esse demonstratio sicut patet de eclipsatõne lu-
ne que solum est in potentia vt in plurimum.⁊ tamen de illa facit Are-
stoteles demonstrationem
☞ Arguit᷑.demõstratio est incorruptibiliũ ⁊ impmutabiliũ.ꝫ hoc esse
pncipale est ꝑmutabile.ergo nõ est demõstrabile.⁊ ꝑ ꝯsequēs nec scibi-
le. Dđm ꝙ verꝝ est ſm aptitudinē.nõ aũt ſm actũ.ğ de illa aptitudi
ne intellectus accipit stabilem rõnem vt dictũ est
¶ Arguit᷑.ꝯclusiones distinguunt᷑ ꝑ sua pncipia ex qb⁹ inferunt᷑.sed
questio si est scitur ꝑ inductõem cui⁹ alia sunt pncipia qꝫ demõstratõis.
ğ nõ pt sciri ꝑ demõstratõnem Dđm ꝙ idē pt sciri ꝑ inductõem et ꝑ
demõstratõem ſm diuersas rões ⁊ diuersa media.sicut idē ꝯtingit sciri
et opinari.ſm Aresto.pmo posterioꝝ.diuersis tñ respectib⁹.
¶ Arguitur.mediũ demõstratõis est ipm qđ qd est.scđo posterioꝝ.
ꝫ singularia nõ hñt qd est in quib⁹ est ipm esse existentie.de quo querit si
est.ergo nõ est demõstrabilis Dđm ꝙ nõ hñt qdditatē formalē hñt
tñ singularia bene qdditatē includentē materiã ⁊ formam.⁊ si vage desi-
gnantur tunc habent demonstratõnem.
☞ Arguit᷑.subē ē diffinitio accñtis ē demõstratio.ꝫ questio si est que
rit eē existentie.qđ est suba.ergo ipius nõ pt eē demõstratio Dđm ꝙ
loquit᷑ ibi de demõstratõe potissime dicta.hic aũt loqtur cõiter de ea ſm
ꝙ quia est demonstratio .de qua ptꝫ pmo posterioꝝ
Arguit᷑.oĩe demõstrabile debet habere aliqd prius ꝑ qđ posset demõ
strari.ꝫ esse existētie nihil se hꝫ prius.ergo nõ pt demõstrari. Maior ptꝫ

Argumentorum

ex diffinitōne materiali demōstratōnis. que est. demōstratio est ex pmis
veris ꝛ imediatis poribꝰ notioribꝰ causisqꝫ ꝯclusionis. Minor ptz. qꝛ
esse existentie est pma rerum creaturaꝝ. Dōm ꝙ simplr loquēdo nō
pt ostendi ꝑ pmā cām in rōne forme. sed ostenditur ꝑ medium pme cau
se in qꝫtum est causa ꝑpter quid nō absolute. qꝛ sic est infinita cui nullus
effectus pt ꝓportionari. sed ſm respectū quo ꝑ suā bonitatē ꝯfert rebꝰ
diuersis diuersum ꝛ limitatum esse. de quo phus primo celi extra celum
sunt quedam entia a quibus cunctis deriuatum est esse. his quidem cla-
rius his vero obscurius ꝛc.

¶ Arguitur. in demonstratōe est de omi ꝑ se ꝛ ſm ꝙ ipm. ꝛ media et
extrema debent esse eiusdē generis. sed deus est extra oīe gen⁹. ergo nō
potest in aliquo esse principiū ꝛ causa demonstrationis ipsius esse existē-
tie. Dōm ꝙ hoc verꝝ est in demonstratōne substantiali q̄ accipit me-
dium substantiale. nō aūt in demōstrabili supnaturale q̄ꝺ accipit causaꝫ
altissimā ſm modū possibilis proportionis.

¶ Arguit. oīs doctrina fit ex pexistenti cognitione. sed deus nō hꝫ
pexistentē cognitōnem. ergo nō est principiū demonstratōis. Maior pꝫ
ex pho scdo metaphisice. vbi dt ꝙ intellectus se habꝫ ad manifestissima
nature sicut oculus noctue ad lumen solis. Minor ptz. qꝛ dt apls ad ro
manos primo. ꝙ inuisibilia dei ꝑ ea que facta sunt intellecta ꝯspiciuntur.
ergo potius deus ꝑ esse existētie cognoscitur. Dōm ꝙ talia principia
sunt manifestissima ſm naturā. ergo q̄situm ex talibus principijs facilli-
me cognoscitur. qꝛ talia sꝑ stant ad ratiōnē intellectus foris cū illustratio-
ne luminis intelligibilis suorum principiorum. ꝛ ſm vim illius illustra-
tionis sunt principia demonstrandi.

☞ Arguitur. ꝑpter quod vnūquodqꝫ tale ꝛ illud magis. si ergo esse
existētie ꝑ primam causam cognoscitur. ergo ipsa esset maxime cognosci-
bilis. sed hoc ē falsum. quia ſm autorē libri causarum supior ē prima cau-
sa omni enarratōne. Dōm ꝙ regula habet veritatem in formis accidē-
talibus. vt prius dictum est

¶ Arguit. demōstratio potissima ſm Aresto. pmo posterioꝝ fit in pma
figura. ſꝫ mediū ſm ordinatōem illius figure dꝫ esse infra maiorem ꝛ su-
pra minorē. ſm eundē primo prioꝝ. hoc aūt non conuenit prime cause. er-
go per illam non potest si est demonstrari. Dōm ꝙ prima causa nō est
inclusa in rebus ſm permixtionem sue essentie. sicut medium substantia-
lis coordinationis quod est in eodem genere cum extremis. ſꝫ ipsa ex-
quo est intimior intimis vehemētius influit esse ꝛ motionē ꝑ sui luminis
psentiam. qꝫ principia essentialia rebus inclusa. quia ille solum ꝑ virtutē
prime cause influunt ꝛc.

☞ Arguit. finiti ad infinitū nulla est proportio. ſꝫ prima causa est infi-
nita. ergo nullam penitus habet proportionem ad esse existentie demon
strandū. Maior est Arestotelis tercio phisicoꝝ. Sꝫ minor patꝫ ꝑ auto-
rem libri causaꝝ. Dōm ꝙ q̄uis sit prima causa infinita in substantia
sua. ipa tamē habꝫ quendā respectū ad extra q̄ respect⁹ pt ipam termina-
re in qꝫtum effectus in quo ille respectus habꝫ quādā rationē imitatōis
est ad ipam cū depēdentia. sicut effectus ad suam causam

☞ Arguit᷑. nō est demōstrabilis cathegorice posito etiam illo ꝙ esset
demōstrabilis. Probat᷑. q2 demōstratio capta simpl'r ⁊ sine suppōne de-
mōstrat suā ꝯclusionē. ꝫ esse rei nō p̄t ostēdi nisi ex suppōne. q2 demōstra
tio simpl'r dicta ⁊ ex suppōne differūt sicut syll'us simpl'r ⁊ ex ypothesi pri
mo p̄oꝝ. Minor pꝫ hoc mō arguendo Si trāsmutatio est materia est.
sed transmutatio est. vt pꝫ ad sensum. ergo materia est. q2 transmutatio
facit cognoscere materiā sicut effectus suā causaꝫ. ⁊ etiā motus ostendit᷑
ex loci mutatōne quarto phisicoꝝ. ⁊ motorem esse ex motu ostēdit᷑ octa-
uo phisicoꝝ. Dōm ꝙ (si) capitur dupliciter Uno mō ꝯditōnaliter. vt
si veneris ad me dabo tibi equū. ⁊ sic est nota quesitiua ostensionis ypo
tetice. Alio mō est simplex nota dubitandi equalens syncathegreumati
et tunc querit esse simpliciter. sicut (quia) querit esse accidentis. ⁊ sic ter
minatur cathegorice sicut questio quia est

¶ Arguit᷑. si esse existentie demonstrat᷑ vel a p̄ori vel a posteriori. Si
p̄mū tūc nō p̄t sciri nisi ꝯditionaliter. q2 nō p̄t sciri nisi ꝑ formā aut finem
ex quo materia nō est p̄ncipiū essendi ꝫ radix ꝯtingentie. ⁊ sic efficiēs est
p̄ncipiū ipius forme ꝓm ꝙ est in fieri. vt pꝫ ex eius diffinitōe. ꝫ hoc eē ta
liter ꝯsideratū nō existit. ḡ nō demonstrat᷑. ⁊ forma non exerit esse nisi sit
in ratōe finis accepta ⁊ p̄ncipiū opatōis. ex quo actus ⁊ opatōnes sunt
suppositoꝝ. ḡ nō demonstrat᷑ esse nisi sub ꝯditōe talis finis. ⁊ sic demon-
strat᷑ ypothetice. Si a posteriori tūc nō demōstrat᷑ Dōm ꝙ argumētū
p̄supponit falsum. scꝫ ꝙ omis demonstratio ex aliqua suppositōne ꝓce-
dens sit ypothetica. ⁊ ergo nō concludit veꝝ ⁊c̄.

Istis expeditis ponit Spineus talē ꝯclusionē

Questio si est non est demōstra

bilis. aut solū demōstrabit᷑ ypothetice Cōtra quā ꝑ Liliū

☞ Arguit᷑. est demōstrabilis. Probat᷑ ꝑ p̄hm scd̄o posterioꝝ. vbi d̄t
ꝙ sunt quatuor questiones numero equales his q̄ vere scimus. ꝫ scire
est rem ꝑ causam cognoscere ꝓm Arestotelem p̄mo posterioꝝ. ergo cum
questio si est habeat causam ipa potest sciri demonstratiue. Dōm ꝙ
scire contingit per causam vl'em cognoscere de qua loq̄tur diffinitio pre-
allegata ipsius scire. sed questio si est querit esse existentie ꝓm actum ⁊ ꝑ
ticulare quod solum habet causam particularem. ergo non scitur saltem
demonstratiue quod vult conclusio.

Arguit᷑. causa necessaria p̄t esse demonstratōis p̄ncipiū. ꝫ materia est
causa necessaria ꝓm p̄hm scd̄o posterioꝝ in tractatu de causis. ḡ p̄t eē de
monstratōis p̄ncipiū Dōm ꝙ materia ꝓm se est cā ⁊ radix ꝯtingentie
et ꝙ sit cā necessaria ꝯuenit sibi ꝑ formam. sicut vult ꝯmentator. ergo nō
est demonstrationis principium

Arguitur. esse est actus nature seruantis ordinē ꝓm Boetiū. ꝫ or-
do ⁊ esse nature habent determinatam causam. ergo ipsum potest demō-
strari. Dōm ꝙ veꝝ est de esse formali. nō aūt de esse existentie q̄d est
in materia. que est radix contingentie.

Argumentorum

¶ Arguit̃. questio ꝓpter q̇d potest demõstrari. ergo etiã questio si ẽ Te
net ꝯña. q2 questio si est p̃t trãsformari in questionẽ ꝓpter q̇d Dõm ꝙ
ꝯclusio intelligitur ꝙ q̃stio si est formaliter nõ p̃t demonstrari
Arguit̃. q̃stio si ẽ cathegorice est demrãbilis ğ scd̃a ꝑs ꝯclusionis mi
nus vera. Añs ꝓbat̃ sic. q2 quicq̇d habet cãm necessariã necessitatẽ effe
ctum ẜm ꝙ est in actu p̃t ꝑ illã demõstrari. vt pꝫ ex definitõne demon-
strationis. ſꝫ forma ẜm esse q̇d hꝫ in materia est vera et actualis existẽdi
causa. ergo ꝑ illam questio si est potest demonstrari Dõm ꝙ hoc non
ꝯuenit forme ẜm se. ẜm quẽ modũ necessitat effectum. sed cõuenit forme
gratia materie. grã cuius quelibet res ⁊ ipsa forma subsistit. ⁊ ẜm illum
modũ. q2 corruptibilis est nõ est materia demõstrationis causa
¶ Arguit̃. idem sunt esse essentie et existentie. ſꝫ esse essentie p̃t ꝓprie dicta
demrãtione demõstrari. ergo etiã esse existentie Maior patebit ex infra
dicendis Dõm ꝙ maior intelligit̃ de esse existentie aptitudinali. nõ ãt
actuali. de quo ꝯtenditur hic.
¶ Arguit̃. respectiuũ reducit̃ ad aliq̇d absolutũ. sed ꝯditionalis veritas
est respectiua. cathegorica vero absoluta. Si ergo p̃t hypothetice demõ
strari ẜm quosdã. etiam debet demõstrari cathegorice Dõm ꝙ nõ sꝑ
absolutũ reducit̃ ad naturã ipsius respetiui. tũc scꝫ qñ ipsius respectiui
nature repugnat. sicut in ꝓposito. Uel dõm vt dictũ est supra. Uñ ꝯclu
dendo ꝙ questio si est correcta ꝑ reductiõem ad aliam questionẽ p̃ot ca-
thegorice demõstrari. sed si etiam hypothetice demõstraret̃ hoc non est
ꝑ demõstratõem potissimã. et in hoc stat tota huius disputatõis mate-
ria. Sed quia hec materia nõ est de intellectu iuuenum ponit Uilius ali
am conclusionem. scꝫ istam.

Mediũ demonstratiõis potis-

sime est definitio subiecti Cõtra hoc opponit sic Spineus
¶ Arguit̃. mediũ demõstratõis potissime nõ est definitio subiecti. ergo
ꝯclusio est falsa. Añs ꝓbat̃. q2 ẜm Aresto. scd̃o posteriorũ mediũ demõ
stratõis est ratio primi termini. sed primus terminus in demõstratione
potissima est maior extremitas que est passio. Dõm ꝙ licet passio sit
primus terminus ẜm ordinatõem terminorũ prime figure. q2 est maior
extremitas. non tñ est primus terminus ꝯclusionis demõstrande. sic eñ
subiectũ est primus terminus. ⁊ sic intelligit̃ dictũ Aresto.
Arguit̃. mediũ demõstratõis potissime debet esse adequatũ ipi passio
ni ꝑ ipsum demõstrãde de subiecto. sed definitio subiecti est cõis pluribꝫ
passionibꝫ. ergo non est mediũ demõstratõis potissime. Minor pꝫ de il
la definitõe aĩal rõnale. q̄ est pluriũ passionũ in hoie causa. s. risibilitatꝭ fle
bilitatis disciplinabilitatis. ⁊ cũs. Maior pꝫ ex tertia ꝯditione principio
rum. que est ẜm ꝙ ipsum Dõm ꝙ in respectu vnius passionis scꝫ p̃n
cipalis est adequatio. et etiam ẜm ꝙ ipsum. licet alie passiones sint ibi ẜm
quandã ꝯcomitantiam. nõ tamẽ adequate.
¶ Arguit̃. mediũ demõstratõis debet esse syllogisticũ ẜm ordinẽ prime
figure. in qua fit demõstratio potissima ẜm. Aresto. primo posteriorum

sed tale est diffinitio subiecti. ergo ⁊c. Minor patꝫ. qꝛ maior extremitas est passio de genere qualitatꝭ. sub qua nō potest sumi diffinitio subiecti. que est de genere substantie Dōm ꝙ nō reqrit̄ semꝑ ad demōstrationem potissimā ꝙ mediū sit infra extrema ꝯtentū. sꝫ sufficit ꝙ sit causa immobilis ⁊ necessaria eorūdem. cum vnum causatur a reliquo adequate et etiam adequate sibi inest.

¶ Arguit̄. idem non potest esse causa adequata duoꝝ. sed diffinitio est causa adequata diffiniti seu subiecti. ergo nō potest esse adequata causa ipsius passionis. et deficit respectu passionis ſm ꝙ ipsum Dōm ꝙ diffinitio est causa adequata formalis ipsius subiecti. sed est causa efficiēs adequata ipius passionis

Arguit̄. subiectū est causa sue passionis adequate. ergo nō ipsius subiecti diffinitio Dōꝫ ꝙ subiectū est causa virtute diffinitōis quā includit. ⁊ sic licet nō est adequatuꝫ principiū causatiū ⁊ immediatū. est tamē adequatū principiū inherentie passionis in subiecto.

Arguit̄. diuersoꝝ scibiliū diuersa sunt sciendi principia. primo posterioꝝ. sed q̇d et quale sunt diuersa scibilia. ergo diffinitio faciens scire q̇d nō potest facere scire quale. seu qualitatē inherentie passionis Dōm ꝙ est in diuersis generibꝰ. nam in genere cause formalis ⁊ finalis est principium ipsius subiecti. sed in genere cause materialis ⁊ efficientis est princium qualitatis inherentie

Arguitur. mediū potissime demōstratōis debet ligare extrema ad inuicē in incōmutabili coherentia. sed hoc nō pōt facere diffinitio subiecti. ergo nō est mediū. Minor ptꝫ. qꝛ vt dictū est. est principium pluriū passionū. quaꝝ quālibet demōstrare potest de subiecto Dōm ꝙ ligat respectu principalis adequate. alias aūt passiones ligat subiectum ꝑ quandam ꝯcomitantiam sine adequatione

Arguit̄: ſm Aresto primo phisicoꝝ materia et forma sunt cause eoꝝ que sunt in toto ꝯposito. sed passio causat̄ in subiecto. ergo nō a diffinitione subiecti. sed a principijs ꝯponētibꝰ ipsum. sicut sunt materia ⁊ forma.

Dōm ꝙ hoc verū est de accidentibꝰ ꝯmunibꝰ. Vel dōm ꝙ licet accidens ꝓprium causatur a subiecto virtute principiorū. tū causa inherentie solum est a principijs ipsius diffinitōis date de subiecto. vt supra dictum est. ergo est adequatum demōstrationis principium.

Arguit̄. causa demōstratōis ⁊ sua passio debent eē simul tꝑe ſm Arestotelē primo posterioꝝ. sꝫ definitio subiecti ſm naturam precedit subiectum. sꝫ natura et tꝑe simul precedit passionē. quia dicit Aresto. septimo metaphisice ꝙ passio tꝑe seqtur suū subiectū Dōm ꝙ intelligit̄ de passionibꝰ ſm ꝙ sunt in tertia specie qualitatis. nō aūt de passionibꝰ illis que sunt in secūda specie qualitatis. respectu quarū est ꝓpositio dicta demonstrabilis. Vel dic vt in supioribꝰ dictum est de ꝓprio

¶ Quibꝰ expeditis ponit Spineus istam conclusionem

Medium demōstratōis potissime est diffinitio ipius passionis ¶ Contra hoc sic opponit Lilius

Argumentoꝝ

¶ Arguit̃. ſm p̄hm ſexto metaphiſice. accidentia nõ sciunt̃ diffinitiõe
ſed paſſio eſt accidẽs ex quo eſt in genere qualitatis. vel in alio. ergo nõ ha
bet definitõem. ⁊ per ꝯñs definitio paſſionis non eſt potiſſime demõſtra
tiõis medium. Dõm ꝙ accñs habet definitõem quãdam formalẽ in
ſuo genere. ſm ꝙ eſt quidditas abſtracta exiſtens in ſua coordinatione.
et illa nõ eſt principium demõſtratõis. Sed alia eſt diffinitio materialis
ipſius paſſionis. que eſt medium.

Arguit̃. mediũ demõſtratõis potiſſime debet eſſe cauſa effectiua ipſi⁹
paſſionis ſed definitio paſſionis eſt idẽ formaliter cũ paſſione diffinita. g̊
diffinitio paſſionis non poteſt eſſe medium demonſtratõis Dõm ꝙ
intelligitur de diffinitione formali. ſcꝫ ꝯpleta ⁊ effectiua ſeu finali. q̄ im-
plicat ipſius paſſionis cauſam finalem

¶ Arguit̃. diffinitio finalis ⁊ ꝯpleta ipſius paſſionis nõ p̄t eſſe medium
demõſtratõis potiſſime. ergo ſolutio minus vera. Añs ꝓbat̃. q2 mediũ
demõſtratõis debet eſſe prima cauſa. ſed definitio paſſionis nõ eſt prima
cauſa. q2 reſoluitur in diffinitõem formalem ipſius ſubiecti. Dõm ꝙ
licet ſit in illam reſolubilis. tñ non vt in cãm ꝓpriam ⁊ adequatam ipſius
paſſionis. Cuius ratio eſt. q2 paſſio fluit ex p̃ncipijs ſpẽi ſm illam incli-
natõem quam habet ad indiuidua. ſed definitio formalis ipſius ſubiecti
explicat abſolutũ eſſe ipſius ſpẽi. que definitio finalis paſſionis cum apti-
tudinibꝫ explicat ꝯpletam rõem cauſalitatꝫ paſſionis. Sed hoc aliter ſo-
let dici. ꝙ ſubiectũ duplr̃ poteſt diffiniri. vno modo abſolute vt quid ꝑfe
ctum ꝑ p̃ncipia intrinſeca ⁊ ſubſtantialia ſui generꝫ. et ſic definitur defini
tione dicente q̇dditatiue eius abſolutam eſſentiam que reſultat ex vnio-
ne actus ⁊ potentie. ⁊ ſic definitio ſubiecti non eſt medium demonſtratio
nis potiſſime. Alio modo capitur vt q̇d ꝑfectum extrinſece ꝑ ꝟtutẽ cau
ſarum extrinſecaꝝ ſm inclinatõem ad actiões ⁊ paſſiones. ⁊ ſic preter eẽ
extriſecũ explicat aptitudines cauſales ſm exigentiam actõnis vel paſſi-
onis ſm ordinem. quorũ tanꝙ̃ cauſa ꝓ p̊a ⁊ adequata definitur. ⁊ ſic eſt
demonſtratõnis potiſſime medium

Arguit̃. mediũ demonſtratõis potiſſime eſt i ꝓpõne indemrãbili. ſed
definitio paſſionis ex quo eſt idem cũ ipſa paſſione p̄ot per demonſtratio
nem potiſſimã etiam demonſtrari de ſubiecto. g̊ ⁊c. Dõm ꝙ verum
eſt de definitõe formali ipſius paſſionis. q2 illa mera ydẽptitate ydẽptifi-
cantur. ſed non de definitõne paſſionis ſm ꝙ eſt q̇d ꝑfectum ꝑ aliquam
ꝟtutem extrinſecarum cauſarum

Arguit̃. ſm p̄hm p̄mo de aĩa. q̇d eſt ſubiecti eſt demonſtratõis p̃nci
pium. g̊ non definitio ipſius paſſionis Dõm ꝙ non ĩtelligit dcm̃ ſuum
de q̇dditate ipſius ſubiecti formali ⁊ abſoluta. ſed de illa que eſt ꝑ extrin
ſecam cauſaꝝ virtutem. vt dcm̃ eſt. Et ideo d̾t p̄hus ibidẽ ꝙ diffinitio-
nes formales ſunt caſſe et vane ad demõſtratõnem

Arguit̃. illud eſt ſufficiens mediuꝫ demonſtratõis potiſſime ꝑ q̇ p̄t
paſſio demõſtrari ineſſe ſubiecto. ſed ꝑ definitõem formalẽ ⁊ abſolutam
ipſius ſubiecti ſufficienter p̄t demrãri paſſio ineſſe ſubiecto. g̊ ⁊c. Ma-
ior eſt manifeſta. q2 hoc eſt opus medij demrãtõis potiſſime. Minor pꝫ
q2 animal rõnale eſt definitio hoĩs formalis. et per ipſam ſufficienter per

potissimam demōstratōem risibile demōstrat' inesse homini sic demōstrā
do. omne aial rōnale est risibile. homo est aial rōnale. ergo homo est risibi
lis Dōm sicut supra dictum est.
¶ Arguit'. aptitudo et actus sunt idem. ḡ ille aptitudines cū nihil realit'
addūt ipsis nō necessario reqrunt' ad demōstratōem Dōz q̄ imo ad-
dunt inclinatōem ipsius eēntie ad passionis ꝓductōem et inherentiam
¶ Arguit'. illa est sufficiens cā demrādi passionē de subiecto. qua posi-
ta ponit' passio. et qua remota remouet' passio. ſʒ posita formali ipsius sub
iecti definitōe ponitur etiā passio. vt posito aiali rōnali ponitur risibile et
ecōuerso. Maior est Aresto. primo posteriorū Dōm q̄ exquo passio
fluit ex principijs spēi ꝑ inclinatōem ad indiuidua. quā inclinatiōem non
dicit formalis et q̇dditatiua subiecti definitio. ḡ nō est adequata cā. Et
ad argumentū dicitur qn̄ sic arguitur tūc de ꝯsuetudine semꝑ debēt in-
telligi ille aptitudines vt supra dictum est.
¶ Arguit'. eadem sunt ṗncipia spēi et passionis eiusdē. licet in diuerso ge
nere causandi. sed aial et rōnale sunt sufficientia principia ipsius subiecti
in genere cause formalis. ergo etiam sunt ꝯpleta pricipia ipsius passionis
in genere cause efficient'. et ꝑ ꝯn̄s illa definitio debet esse adequatū me-
dium demrātiōis potissime Dōm q̄ sunt eadē. sed differenter. q2 in ge
nere cause formalis sunt ꝯpleta ṗncipia ipsius subiecti. sed in genere cau
se efficiētis solū st' originalia pricipia. q̄ ꝑ illas aptitudines deueniūt ad
suas actōes et passiones si addat'. et sunt adeq̄ta et ꝯpleta causa ipi9 pas
sionis. et ꝯm illū modū est principiū demōstratōis potissime. Sʒ q2 ꝯm
ꝯmētatorem vile est nobilem aīm opinionibus implere. ideo paruʒ cura-
mus hic latius argumēta multiplicare. Sed reseruabimus eoꝝ plenariā
determinatōem vsq3 ad maioris prōptuarij ꝯpletōem. in quo de rebus
phisicalib9 mutuis ꝯfabulatōib9 disputare deo annuente intendimus
Cum igitur omīs dei actio nostra sit instructio. de quo scribit' Gene
sis scdo. q̄ requieuit die septimo ab omni opere qd patrarat. Ab hoc ope
re familiari cessando ꝯcordia illum imitamur qui erit dux noster vsq3 in
eterna tabernacula. iuxta v̄bum primi Regū primo. in eius persona ꝓ-
phetatū Ducam eū vt appareat in ꝯspectu dn̄i. vt manet ibi sꝑ. qd nobis
ꝯcedat deus gloriosus in secula benedictus. Amen.

Hoc presens opusculum elaboratissime copulatū magnaq3 diligētia
correctū Impressum est in sancta ciuitate Colonia ꝑ Henricū Quētell
Anno incarnationis dn̄ice. M. cccc. xcvi. pridie nonas Decembris.

BIBLIOTHECA UNIV. IAGELL. CRACOVIENSIS

Argumentorum.

Sequuntur nunc cõclusiones

…ius libelli per Liliū et Spineum alternatis vicibus pro
…osite et disputate. quarū prima est ista
…ogica est principaliter de secundis intentionibus
…ogica est principaliter de primis intentionibus
Secunde intentiones sunt subiectiue in intellectu
Logica est scientia rationalis
Logica est scientia simpliciter speculatiua
Logica est scientia simpliciter practica
Diffinitio intelligitur vnico actu intelligendi
Diffinitio non potest vnico actu intelligendi intelligi
Diffinitio est oratio indicans quid est esse rei
Diffinitio z diffinitum sunt idem substantialiter.
Diffinitio z diffinitum sunt realiter distincta
Totum essentiale non dicit terciam entitatem distinctam
Terminus in ꝓpõne positus potest supponere naturaliter
Terminus in ꝓpõne positus non potest supponere naturaliter
Signa vniuersalia sunt inuenta ad dicendum modum termini cõmunis
ꝭm esse qđ habent in suppositis
Signum vniuersale est dispositio subiecti in ordine ad predicatū
Hoc signū omnis potest tenere collectiue z distributiue simul.
Hoc signum omnis non requirit plura appellata
Signū vl'e nõ distribuit terminū ꝯmunē in supposita per accidens
Terminus cõmunis vnica distributõne distribuit in supposita presentia
preterita z futura
Ens est vnius rõnis ad substantiam z accidens
Ens vnum verum z bonum hñt se sicut subiectū z ꝓpria passio
Passiones entis non sunt realiter ab ipso distincte
Subiectum est causa effectiua suaꝝ passionum
Subiectum et sua ꝓpria passio sunt simul
Illorum que sunt eadem vnum est ꝓprium
Proprium est vnum predicabile dyalecticum
Proprium est quod soli inest. z conuersim p̄dicatur de re
Saparatio passionis a subiecto non implicat cont… dictõnem
Accidens est vnum p̄dicatum dyalecticum
Magis z minus est annexum accidentis
Accidens bene z conuenienter potest diffiniri
Inherentia est de essentia ipsius accidentis.
Accidens z suum subiectum sunt vnum numero ꝑ accidens.
Ex vnione subiecti z accñtis nõ fit aliquod terciū ab vtroqꝫ distinctū
Accidentia concretiue designata significāt aggregatū ex forma z subiecto.
Latitudo graduū in forma specifica cõponibiliū in eadem parte subiecti ē
precisa causa suscipiendi magis z minus
Genus potest cõuenientissime diffiniri sic Genus est zc.

Iste liber est
emptus pro
Albertus [illegible]
solio [illegible]

Cura facit canos

Genus principalius diffinitur pro re et non pro intentione
Genus principalius diffinitur pro intentione et non pro re
Illa que sunt eadem genere non ydemptificant simpliciter
Genus predicatur de specie denominatiue..
Genus dicit totam essentiam speciei
Genus potest in vna specie saluari
Genus est vnum vnitate reali
Genus est aliquod vnum secundum rationem
Si species est ad aliquid. etiam ipsum genus est ad aliquid
Genus necessario ponitur in diffinitione quidditatiua speciei
Differentia generalis est annexum ipsius generis.
Differentia necessario ponitur in diffinitione speciei.
Intellectus speciei ex genere et differentia constitute est simplex
Differentia predicatur de pluribus differentibus specie in eo quod quale
Differentia vltima est vnum predicabile ab alijs distinctum
Materia se sola est indiuiduationis principium
Materia quantitate signata est indiuiduationis principium
Indiuiduum est quod predicatur de vno solo
Aliquis homo est prima substantia.
Species predicatur de pluribus numero differentibus in eo quod quid est
Deus non est in aliquo predicamento.
Locus et superficies non sunt distincte quantitates specifice
Superficies et locus sunt due species quantitatis ab inuicem distincte
Actualis separatio relationis a suo fundamento implicat contradictionem
Questio si est potest demonstrari etiam cathegorice.
Questio si est non est demonstrabilis aut solum demonstrabitur hypothetice
Medium demonstrationis potissime est definitio subiecti
Medium demonstrationis potissime est diffinitio ipsius passionis

Finitur registrum

Cura facit canos quamuis homo nesciat annos

Cura facit

apponere ... est deus
duo hec audiui. quia potestas dei e-
st. et tibi dne mia. quia tu reddes unicuiq;
iuxta opa sua. psalmus david
Ds ds ms. ad te de luce vigi-
lo. Sitivit in te anima
mea. quam multipliciter tibi ca-
ro mea. In terra deserta et invia et

... vestimentum me-
tu meu ciliciu
rabola. A d
sedebant in porta. et in me
bant q bibebant vinu. Ego
orone mea ad te dne tepus ben
placiti deus. In multitudine

In deo speravit ...

kis impperiu
b reuererentu
ctus sunt oms
bitant me impperiu expecta
t cor meu et miseria. Et sustin
u q simul contristaret et n fuit

& macie depulse. Vrutam ptiu
meu cogitauerunt repellere. cu
curri in siti ore suo benedicebant
& corde suo maledicebant. Verum
tam dō subiecta esto anima mea
qm ab ipso pacientia mea. Quia

Cura facit canos quamuis homo ne
sciat annos

RAVENANTIS

ARTIFICIOSA

MEMORIA